

Ліягона

Виступи з генеральної конференції

Старійшини Гаварет,
Годой, Мартінес
і Вонг промовляли
свої виступи
рідними мовами

Христос серед прокажених, художник Дж. Кірк Річардс

Завдяки Ісусу Христу «сліпі прозрівають, і кріє ходять, статтю чистими прокажені, і чують глухі, і померлі встатють, а «вбогим звіщається Добра Новина» (Матвії 11:5).

СУБОТНЯ РАНКОВА СЕСІЯ

- 4 Вітаємо на конференції!
Президент Томас С. Монсон
- 6 Причина нашої надії
Президент Бойд К. Пекер
- 9 В якому напрямку ви дивитесь?
Старійшина Лінн Г. Роббінс
- 12 Причастя—оновлення душі
Шеріл А. Есплін
- 14 Спасати в єдності
Старійшина Чі Гонг (Сем) Вонг
- 16 Вільні назавжди, щоб діяти самостійно
Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
- 20 Отримання свідчення щодо світла й істинності
Президент Дітер Ф. Ухтдорф

СУБОТНЯ ПІСЛЯОБІДНЯ СЕСІЯ

- 24 Підтримка церковних чинів
Президент Генрі Б. Айрінг
- 25 Любити відмінних від нас людей і жити з ними
Старійшина Даллін Х. Оукс
- 28 Джозеф Сміт
Старійшина Ніл А. Андерсен
- 32 Батьки: головні вчителі євангелії для своїх дітей
Тед Р. Каллістер
- 34 Наближатися до Божого престолу з впевненістю
Старійшина Йорг Клебінгат
- 37 Так, Господи, я йтиму за Тобою!
Старійшина Едуардо Гаварет
- 40 Хіба всі ми не є жебраками?
Старійшина Джейсфрі Р. Холланд
- 43 Знайти тривалий мир і побудувати вічні сім'ї
Старійшина А. Том Перрі

СЕСІЯ СВЯЩЕНСТВА

- 46 Вибирайте мудро
Старійшина Квентін А. Кук
- 50 Я знаю це сам
Старійшина Крейг С. Крістенсен
- 53 Закон посту: особиста відповідальність за турботу про бідних і нужденних
Єпископ Дін М. Девіс
- 56 “Чи не я то, о Господи?”
Президент Дітер Ф. Ухтдорф
- 59 Підготовче священство
Президент Генрі Б. Айрінг
- 67 Безпечно скеровані додому
Президент Томас С. Монсон

НЕДІЛЬНА РАНКОВА СЕСІЯ

- 70 Безперервне одкровення
Президент Генрі Б. Айрінг
- 74 Підтримка пророків
Старійшина Рассел М. Нельсон
- 77 Жити за словами пророків
Керол Ф. Мак-Конкі
- 80 Вічне життя—пізнати нашого Небесного Батька і Його Сина, Ісуса Христа
Старійшина Роберт Д. Хейлз
- 83 Причастя і Спокута
Старійшина Джеймс Дж. Гамула
- 86 Стежку ніг своїх вирівняй
Президент Томас С. Монсон

НЕДІЛЬНА ПІСЛЯОБІДНЯ СЕСІЯ

- 89 Залишайтеся у човні і тримайтеся!
Старійшина М. Рассел Баллард
- 92 Зробіть застосування віри своїм головним пріоритетом
Старійшина Річард Г. Скотт
- 96 Господь має план для нас!
Старійшина Карлос А. Годой
- 99 Книга
Старійшина Аллан Ф. Пекер
- 102 Наше особисте служіння
Старійшина Уго Е. Мартінес
- 104 Не ставтеся легковажно до священного
Старійшина Ларрі С. Качер
- 107 Ходіть, і побачте!
Старійшина Девід А. Беднар
- 110 До нових зустрічей
Президент Томас С. Монсон

ГЕНЕРАЛЬНА СЕСІЯ ЖІНОК

- 111 Підготовлені у спосіб, який ніколи не був відомим
Лінда К. Бертон
- 114 Завітні дочки Бога
Джін А. Стівенс
- 117 Діліться вашим світлом
Ніл Ф. Мерріотт
- 120 Радісно жити за євангелією
Президент Дітер Ф. Ухтдорф
- 64 Генеральні авторитети та генеральні чини Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів
- 124 Показчик історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції
- 125 Церковні новини

Скорочений виклад програми 184-ї піврічної генеральної конференції

СУБОТНЯ РАНКОВА ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 4 ЖОВТНЯ 2014 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде: Президент Генрі Б. Айрінг.
Вступна молитва: Бонні Л. Оскарсон.
Заключна молитва: Старійшина Бредлі Д. Фостер. Музичний супровід: Хор Скинїї; диригенти: Мек Уїлберг і Райян Мерфі; за органом: Річард Елліот і Ендрю Унсворт: “Вже настає ранковий час”, *Гімни*, № 1; “Стоїть гора Сіон!”, *Гімни*, № 4, ар. Уїлберга, не надруковано; “Beautiful Zion, Built Above”, *Нутнс*, по. 44, ар. Уїлберга, не надруковано; “Ти, Єгово, нас веди”, *Гімни*, № 34; “If I Listen with My Heart”, ДеФорд, ар. Мерфі, не надруковано; “From All That Dwell below the Skies”, *Нутнс*, по. 90, ар. Уїлберга, не надруковано.

СУБОТНЯ ПІСЛЯОБІДНЯ ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 4 ЖОВТНЯ 2014 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде: Президент Дітер Ф. Ухтдорф.
Вступна молитва: Старійшина Уїлфорд В. Андерсен. Заключна молитва: Старійшина Едвард Дубе. Музичний супровід: зведений хор членів Церкви з колів у Туеле, Грант-свіллі та Стенсбері Парк, шт. Юта; диригує: Холлі Бівен; за органом: Лінда Маргеттс: “Arise, O God, and Shine”, *Нутнс*, по. 265, ар. Уїлберга, вид. Оксфордом; “Живе, живе Спокутар мій!”, *Гімни*, № 69, ар. Хаффа, не надруковано; “Спокутар Ізраїля”, *Гімни*, № 5; “Спасителю, залишся тут”, *Гімни*, № 90, ар. Гейтса, вид. Джекманом.

СУБОТНЯ ВЕЧІРНЯ СЕСІЯ СВЯЩЕНСТВА, 4 ЖОВТНЯ 2014 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде: Президент Генрі Б. Айрінг.
Вступна молитва: Старійшина Брюс А. Карлсон. Заключна молитва: Старійшина Джеймс Б. Мартіно. Музичний супровід: Хор священства з Центру підготовки місіонерів у Прово; диригенти: Райян Егерт і Елмо Кек; за органом: Клей Крістіансен: “Вперед, брати, вперед!”, *Гімни*, № 198, ар. Уїлберга, не надруковано; попури з місіонерських пісень: “Я прагну стать місіонером”, *Збірник дитячих пісень*, с. 91; “Доблесним я буду”, *Збірник дитячих пісень*, с. 85; “Ми людям світло несемо”, *Збірник дитячих пісень*, с. 92; “Нас Господь покликав”, *Збірник дитячих пісень*, с. 94, ар. Еванса та Егерта, не надруковано; “Ми вдячні, о Боже Всевишній”, *Гімни*, № 10; “Ізраїль, старійшин збирай”, *Гімни*, № 197, ар. Спіла, не надруковано.

НЕДІЛЬНА РАНКОВА ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 5 ЖОВТНЯ 2014 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде: Президент Дітер Ф. Ухтдорф.
Вступна молитва: Старійшина Дон Р. Кларк. Заключна молитва: Розмарі М. Уїком. Музичний супровід: Хор Скинїї; диригент: Мек Уїлберг; за органом: Ендрю Унсворт і Клей Крістіансен: “Sing Praise to Him”, *Нутнс*, по. 70; “Слава Господу й хвала”, *Гімни*, № 31; “Слава людині, що чула Єгову!”, *Гімни*, № 15, ар. Уїлберга, не надруковано; “Діти Божі, йдіть до нас”, *Гімни*, № 22; “Softly and Tenderly”, Thompson, ар. Уїлберга, не надруковано; “Святі, вашій вірі не буде кінця”, *Гімни*, № 36, ар. Уїлберга, не надруковано.

НЕДІЛЬНА ПІСЛЯОБІДНЯ ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 5 ЖОВТНЯ 2014 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде: Президент Генрі Б. Айрінг.
Вступна молитва: Старійшина Девід Ф. Еванс. Заключна молитва: Джон С. Теннер. Музичний супровід: Хор Скинїї; диригенти: Мек Уїлберг і Райян Мерфі; за органом: Бонні Гудліфф і Лінда Маргеттс: “Lo, the Mighty God Appearing!” *Нутнс*, по. 55, ар. Мерфі, не надруковано; “Дякуй Богу!”, *Гімни*, № 145; “Я Божее дитя”, *Гімни*, № 186, ар. Мерфі, не надруковано; “Молитва за пророка”, *Гімни*, № 13, ар. Уїлберга, не надруковано.

ГЕНЕРАЛЬНА СЕСІЯ ЖІНОК, СУБОТНЯ ВЕЧІРНЯ СЕСІЯ, 27 ВЕРЕСНЯ 2014 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон.
Веде: Розмарі М. Уїком. Вступна молитва: Дора Мкхабела. Заключна молитва: Емі Керолайн Уайт. Музичний супровід: Об'єднаний хор Початкового товариства, Товариства молодих жінок та Товариства допомоги з колів у Магні, Хантері та Тейлорсвіллі, шт. Юта; диригент: Ерін Пайк Толл; за органом: Лінда Маргеттс: “On This Day of Joy and Gladness”, *Нутнс*, по. 64, ар. Толл і Маргеттс, не надруковано; “Люблю на храм дивитись”, *Збірник дитячих пісень*, с. 99, дитячий хор з Сеула, Корея, ар. Забріскі, не надруковано; попури: “I Know That My Savior Loves Me”, Белл і Крімер; “Живе, живе Спокутар мій!”, *Гімни*, № 69, ар. Толл і Маргеттс, не надруковано; “Я Божее дитя”, *Збірник дитячих пісень* с. 2, ар. Забріскі, не надруковано; “Let Zion in Her Beauty Rise”, *Нутнс*, по. 41, ар. Уорда, не надруковано.

ДЕ ЗНАЙТИ ВИСТУПИ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Щоб знайти виступи з конференції в Інтернеті багатьма мовами, зайдіть на сайт conference.lds.org і виберіть мову. Виступи також наявні в мобільному застосунку Gospel Library. Як правило, через шість тижнів після закінчення конференції відео- та аудіозаписи можна отримати в розподільчих центрах. Інформація про генеральну конференцію доступна у відповідних форматах для членів Церкви з особливими потребами на сайті disability.lds.org.

ПОСЛАННЯ ДЛЯ ДОМАШНЬОГО І ВІЗИТНОГО ВЧИТЕЛЮВАННЯ

Будь ласка, для домашнього і візитного вчителювання виберіть звернення, яке найбільше відповідає потребам тих, кого ви відвідуєте.

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: Фотографія Натанієля Рей Едвардса.
Четверта сторінка обкладинки: Фотографія Леслі Нільссон.

ФОТОГРАФІЇ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Фотографії з генеральної конференції в Солт-Лейк-Сіті були зроблені Уелдоном С. Андерсеном, Коді Беллом, Джені Бінгхем, Ренді Колієром, Вестоном Колтоном, Крейгом Дімондом, Натаніелем Реєм Едвардсом, Ешлі Ларсеном, Огустом Міллером, Брайаном Ніколсоном, Леслі Нільссон, Метью Рійером, Крістіною Сміт та Байроном Уорнером; в Александрії, Вірджинія, США, Ченсом Хеммоком; у Вероні, Вісконсін, США, Дженіфер Енн Лі; у Пічтрі-Корнерс, Джорджія, США, Девідом Уінтерсом; у Сан-Лоренсо, Паравгай, Ребекою Ріос Бенітес; в Сайпані, Північні Маріанські острови, Делом Бенсоном; в Квотемок, Мексика, Нілтсею Беатрис Сантіальян Кастілло; в Собралі, Бразилія, Уеслі Діасом; у Лас-Пінасі, Філіппіни, Деніелом Санчесом Лабайо мол.; у Уотерфорді, Ірландія, Аймардом Мартіном; в Каноасі, Бразилія, Майклом Моррісом мол.; в Барілоче, Аргентина, Жозе Пена; і в Кейптауні, Південна Африка, Самантою Скейлс.

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятих Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Крейг А. Кардон

Консультанти: Мервін Б. Арнольд, Крістоффель Голден,
Ларрі Р. Лоуренс, Джеймс Б. Мартіно, Джозеф В. Сітаті

Головний директор: Девід Т. Ворнер

Директор з питань підтримки

сім'ї і членів Церкви: Вінсент А. Вон

Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг

Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічник головного редактора: Раян Карр

Помічник з видавництва: Ліса С. Лопес

Редколегія: Британі Бетті, Девід Діксон, Девід А. Едвардс,
Метью Д. Фліттон, Лорі Фуллер, Гарретт Х. Графф, Ларен
Портер Гонт, Мінді Енн Левіт, Майкл Р. Морріс, Саллі
Джонсон Одекірк, Джошуа Дж. Перкі, Джен Пінборо, Річард
М. Ромні, Пол Ванденберге, Марісса Віддісон

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон

Дизайнери: Дженетт Ендрюс, Фей П. Андрус, Менді
М. Бенлі, С. Кімболл Ботт, Томас Чайлд, Нейт Джайнс,
Коллін Хінклі, Ерік П. Джонсен, Сюзен Люфгрен, Скотт М.
Моой, Марк В. Робінсон, Брет Тир, К. Нільс Уолкенхорст

Координатор з прав власності: Колліт Нейбекер Он

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Склад видавництва: Кевін С. Бенкс, Конні Боуторп
Брідж, Джулі Бурдетт, Браіан В. Двіджі, Деніс Кірбі, Джинні
Дж. Нільсон, Гейл Тейт Радферті

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження:

Стівен Р. Крістіансен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру Церкви
або керівника приходу чи філії.

Руккописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт
iahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або
електронною поштою на адресу: iahona@ldschurch.org.

Лягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаською, маршалійською, монгольською, німецькою,
норвезькою, польською, португальською, російською,
румунською, самоанською, себуану, словенською,
суахілі, тагальською, тайтянською, тайською, тонганською,
угорською, українською, урду, фіджійською, фінською,
французькою, хорватською, чеською, шведською та
японською мовами. (Періодичність видання різна в
залежності від мови).

© 2014 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Лягони* можна копіювати для разового
некомерційного церковного або домашнього використання.
Ілюстративні матеріали не можна копіювати, якщо інше
не зазначено у відповідному місці біля ілюстрації. Із
запитаннями щодо авторських прав звертайтеся до Офісу
інтелектуальної власності за адресою: Intellectual Property
Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA;
електронна адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2014 Vol. 17 No. 11. LIAHONA (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address must be included.
Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-
537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

ПРОМОВЦІ ЗА АЛФАВІТНИМ ПОРЯДКОМ

Айрінг, Генрі Б., 24, 62, 70
Андерсен, Ніл А., 28
Баллард, М. Рассел, 89
Беднар, Девід А., 107
Бертон, Лінда К., 111
Вонг, Чі Гонг (Сем), 14
Гаварет, Едуардо, 37
Гамула, Джеймс Дж., 83
Годой, Карлос А., 96
Девіс, Дін М., 53
Есплін, Шеріл А., 12
Каллістер, Тед Р., 32
Качер, Ларрі С., 104
Клебінгат, Йорг, 34
Крістенсен, Крейг С., 50
Крістофферсон, Д. Тодд, 16
Кук, Квентін А., 46
Мак-Конкі, Керол Ф., 77
Мартінес, Уго Е., 102
Мерріотт, Ніл Ф., 117
Монсон, Томас С., 4, 67,
86, 110
Нельсон, Рассел М., 74
Оукс, Даллін Х., 25
Пекер, Аллан Ф., 99
Пекер, Бойд К., 6
Перрі, А. Том, 43
Роббінс, Лінн Дж., 9
Скотт, Річард Г., 92
Стівенс, Джин А., 114
Ухтдорф, Дітер Ф., 20,
56, 120
Хейлз, Роберт Д., 80
Холланд, Джеффри Р., 40

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Ааронове священство,
53, 62
Батьківство, 43
Благополуччя, 40, 53
Бог Батько, 20, 34, 80, 120
Вивчення Писань, 20, 50,
89, 92
Викладання, 32
Відновлення, 28
Відступництво, 9, 89
Віра, 14, 50, 77, 92
Генераальна
конференція, 4, 110
Гідність, 67
Гордість, 56
Джозеф Сміт, 6, 9, 28, 50,
53, 70, 80, 96
Доброта, 25, 110
Домашній сімейний
вечір, 92
Духовність, 34
Єдність, 14, 80
Завіти, 114
Заповіді, 120
Зміна, 34, 56
Істина, 20, 25, 107
Ісус Христос, 6, 9, 12, 14,
16, 20, 25, 37, 43, 46, 67,
77, 80, 83, 86, 92, 102,
107, 117
Лихо, 89, 110
Любов, 25, 80, 102, 120
Материнство, 43
Милість, 6, 16
Місіонерська робота, 4,
37, 107
Молитва, 20, 32, 40, 92
Мудрість, 46
Навернення, 37, 56, 104
Надія, 6
Одкровення, 70, 77, 111
Патріарші благословення, 96
Перспектива, 56, 96
Підготовка, 62, 111

Підзвітність, 16
Піст, 40, 53
План спасіння, 16, 86, 96
Повага, 25
Повернення до
активності, 14
Покаяння, 16, 34
Покірність, 56
Послух, 34, 37, 86, 111
Праведність, 46, 67
Приклад, 32, 67, 86, 104
Причастя, 12, 83
Провідництво, 74
Пророки, 9, 70, 74, 77, 89
Прощення, 6, 12, 34
Ради, 14
Самозабезпечення, 53
Свідчення, 6, 20, 28, 50,
80, 104
Світло, 20, 117
Свобода волі, 16, 46, 86,
92, 96, 104
Святий Дух, 70, 80, 104
Священство, 67
Сімейна історія, 99
Сім'я, 32, 43, 92, 99, 117
Служіння, 53, 62, 102,
110, 120
Сміливість, 9
Сперечання, 25
Спокуса, 67, 86
Спокута, 6, 12, 16, 34, 83,
92, 107, 117
Справедливість, 16
Сумнів, 104
Тиск однієї сторони, 9
Учнівство, 40, 46, 56, 86,
102, 110
Фізичні вправи, 34
Храми, 4, 111, 114, 117
Храмова робота, 92, 99
Хрищення, 114
Церковна організація, 74
Цілі, 46
Шлюб, 46, 114

Президент Томас С. Монсон

Вітаємо на конференції

*Нехай ці виступи зворушать наші серця,
а наша віра зміцниться.*

Мої брати і сестри! Мені так приємно вітати вас сьогодні вранці на цій величній всесвітній конференції. Ми зібралися в багатьох місцях по всьому світу, щоб слухати і навчатися від братів і сестер, яких ми підтримали як генеральних авторитетів і генеральних чинів Церкви. Вони зверталися по допомогу до небес, готуючи послання, з якими виступатимуть, і через натхнення відчули, що треба сказати.

Ця конференція проходить в рік святкування 90-ї річниці з часу першої радіотрансляції генеральної конференції. Під час жовтневої конференції 1924 року сесії вперше транслювалися по радіо компанією KSL, яка належала Церкві. Ця конференція знаменує також 65-ту річницю телевізійної трансляції конференції. Під час генеральної конференції, яка проводилася в жовтні 1949 року, сесії вперше транслювалися по телебаченню в регіоні Солт-Лейк-Сіті телекомпанією KSL.

Ми вдячні за благословення сучасних медіа, які дозволяють мільйонам членів Церкви дивитися і слухати

генеральну конференцію. Цього разу суботні та недільні сесії транслюються за допомогою телебачення, радіо, кабельного та супутникового зв'язку, а також за допомогою Інтернету. Вони будуть доступні також на мобільних пристроях.

Упродовж шести місяців, які минули з часу нашої останньої зустрічі, один храм було освячено, а один—переосвячено. У травні президент Дітер Ф. Ухтдорф освятив храм у Форт-Лодердейл, штат Флорида. Чудовий концерт за участю молоді відбувся напередодні освячення. Наступного дня, в неділю, 4 травня, храм було освячено під час трьох сесій.

Лише два тижні тому я мав привілей переосвятити храм в Огдені, штат Юта, який вперше було освячено в 1972 році Президентом Джозефом Філдінгом Смітом. Величний концерт відбувся напередодні переосвячення. В ньому брало участь стільки молоді, що відбулося дві вистави, кожна з різними учасниками. Загалом було задіяно 16 тисяч молодих людей. Служба переосвячення

відбулася наступного дня. У ній брало участь багато братів-керівників Церкви, провідники допоміжних організацій, а також президент храму, його радники та їхні дружини.

Будівництво наших храмів продовжується швидкими темпами. Наступного місяця буде освячено храм у Феніксі, штат Аризона, а в наступному, 2015 році, ми очікуємо на освячення і переосвячення щонайменше 5 храмів, а може, й більше, в залежності від завершення.

Як я згадував у квітні, коли всі попередньо оголошені храми будуть збудовані і освячені, ми матимемо 170 діючих храмів по всьому світу. Оскільки ми зосередили всі зусилля на завершенні храмів, про які вже було оголошено раніше, ми зараз не оголошуємо про будівництво нових храмів. Однак у майбутньому, коли ми визначимо потреби і виберемо місця, буде зроблено оголошення про додаткові храми.

Церква продовжує зростати. Зараз нас більше 15 мільйонів, і ця чисельність постійно зростає. Наша місіонерська робота невинно просувається вперед. У нас зараз більше 88 тисяч місіонерів, які служать, ділячись євангелією, по всьому світу. Ми підтверджуємо, що місіонерська робота—це обов'язок священства, і ми закликаємо служити всіх гідних і здатних юнаків. Ми дуже вдячні за молодих жінок, які також служать. Вони

роблять значний вклад, хоча на них не поширюється обов'язок служити, який покладається на молодих чоловіків.

Зараз я запрошую вас уважно слухати братів і сестер, які сьогодні й завтра братимуть участь у сесіях конференції. Усі, кого попросили виступати, відчувають, що це великий обов'язок. Нехай ці виступи зворушать наші серця, а наша віра зміцниться. Про це я смиренно молюся в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Президент Бойд К. Пекер
Президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Причина нашої надії

Свідчення надії на викуплення є тим, що неможливо виміряти чи порахувати. Ісус Христос є джерелом цієї надії.

Кілька років тому ми з сестрою Пекер поїхали до Оксфордського університету. Ми шукали записи про мого прадіда у сьомому поколінні. Голова Христового коледжу в Оксфорді, доктор Поппелвел, був досить люб'язний і попросив університетського архіваріуса принести записи. У записах за 1583 рік ми знайшли мого предка на ім'я Джон Пекер.

Наступного року ми повернулися до Оксфорду, щоб подарувати бібліотеці Христового коледжу прекрасну оформлену збірку Головних трудів. Доктору Поппелвелу вона здалася трохи дивною. Можливо він думав, що ми були не зовсім християнами. Отже, він послав за священиком коледжу, щоб той забрав книги.

Перед тим, як передати Писання священику, я відкрив Путівник по Писаннях і показав йому одну тему з 18-ти сторінок дуже дрібного шрифту, текст якої надрукований через один інтервал і містить перелік послань на тему: "Ісус Христос". Це одне з найповніших зібрань послань на Писання, в яких говориться про Спасителя, яке будь-коли укладалося в історії світу—свідчення зі Старого і Нового Завітів, Книги Мормона,

Учення і Завітів та Дорогоцінної Перлини.

"Як би ви не переглядали ці послання,—сказав я йому,—горизонтально, вертикально, книга за книгою, тема за темою—ви побачите, що вони являють собою послідовне, гармонійне свідчення про божественну місію Господа Ісуса Христа—Його народження, Його життя, Його вчення, Його розп'яття, Його воскресіння і Його Спокуту".

Коли я поділився зі священиком деякими вченнями про Спасителя, атмосфера змінилася і він влаштував нам екскурсію по будівлі, у тому числі й до недавніх розкопувань, в яких були знайдені фрески, створені за часів Римської імперії.

Серед послань, перелічених у Путівнику по Писаннях, є вірш з Книги Мормона: ще одного свідчення про Ісуса Христа: "Ми проповідуємо Христа, ми пророкуємо про Христа, і ми записуємо наші пророцтва, щоб наші діти могли знати, до якого джерела їм звертатися за прощенням їхніх гріхів" (2 Нефій 25:26).

За власними словами Спасителя, які Він проголосив: "Я—дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене" (Іван 14:6).

І з Книги Мормона Він проголосує: "Дивись, Я є Той, Кого було підготовлено від заснування світу, щоб викупити Мій народ. Дивись, Я є Ісус Христос. ... У Мені все людство матиме життя, і матиме вічно, саме ті, хто віритиме в Мое ім'я; і вони стануть Моїми синами і Моїми дочками" (Етер 3:14).

Існує багато-багато інших послань в усіх Головних трудах, в яких проголошується про божественну роль Ісуса Христа, як Викупителя всіх, хто будь-коли народився або ще народиться у смертне життя.

Завдяки Спокуті Ісуса Христа всіх нас викуплено від падіння людини, яке сталося, коли Адам і Єва скуштували від забороненого плоду в Еденському саду, як написано в першому посланні до Коринтян: "Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть" (1 Коринтянам 15:22).

Книга Мормона навчає: "Бо необхідно, щоб спокутування було зроблено, ... бо інакше все людство повинно неминуче загинути; так, усі закам'яніли; так, усі занепали й загублені, і повинні загинути, якби не спокута, ... нескінченна і вічна жертва" (Алма 34:9–10).

Наше життя може бути не ідеальним, і за наші помилки передбачене покарання, але до того, як прийти на землю, ми погодилися підкоритися Його законам і прийняти покарання за порушення тих законів.

"Бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави,

але дарма виправдуються Його благодаттю, через відкуплення, що в Ісусі Христі" (Римлянам 3:23–24).

Спаситель здійснив Спокуту, яка забезпечує нам шлях стати чистими. Ісус Христос—це воскреслий Христос. Ми поклоняємося Йому і вдячні за біль, яку Він вистраждав за

всіх нас разом, і за біль, яку Він терпів за кожного з нас індивідуально, як у Гефсиманському саду, так і на хресті. Він виніс усе з великою покорою і маючи вічне розуміння Своєї божественної ролі і мети.

Ті, хто кається і залишає гріх, побачать, що Його милосердна рука все ще простерта. Ті, хто слухає Його слова, і зважає на них та на слова Його вибраних слуг, знайдуть мир і розуміння навіть в часи душевного болю й смутку. Результатом Його жертви є наше звільнення від наслідків гріха, щоб всі люди могли позбавитися вини і відчувти надію.

Якби Він не здійснив Спокуту, не було б викуплення. Нам було б важко жити у цьому світі, якби нас ніколи не простили за наші

помилки, якби ми ніколи не могли очиститися і просуватися далі.

Милість і благодать Ісуса Христа не обмежуються лише тими, хто чинить гріхи чи то своїми діями, чи то через бездію, але й містять обіцяння вічного миру всім тим, хто прийме й наслідуватиме Його і Його вчення. Його милість має велику силу зцілювати, навіть невинно поранених.

Недавно я отримав листа від жінки, яка написала, що зазнала великих страждань у своєму житті. Проти неї був учинений жахливий вчинок, який вона не назвала, але пояснила лише поверхово. Вона визнала, що боролася з почуттями великої гіркоти. У гніві вона подумки вигукувала: "Хтось має заплатити за цей жахливий вчинок!" У цей важкий момент смутку і сум'яття,

вона написала, що її серце відчуло негайну відповідь: "Хтось вже заплатив за це".

Якщо ми не знаємо того, що може зробити для нас жертва Спасителя, то можемо прожити все життя, жалкуючи, що зробили щось неправильне або образили когось. Вину, яка супроводжує помилки, можна змити. Якщо ми прагнемо зрозуміти Його Спокуту, то виявлятимемо глибоке благоговіння до Господа Ісуса Христа, Його земного священнослужіння і Його божественної місії, як нашого Спасителя.

Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів було відновлено, щоб поширювати по світу знання про життя і вчення Спасителя. Ця чудова конференція транслюється 94 мовами за допомогою супутникового

Сайпан, Північні Маріанські острови

зв'язку у 102 країни, однак вона також доступна через Інтернет кожному народу, де є Церква. У нас є більше 3000 колів. Кількість наших місіонерів повного дня перевищує 88000, а загальна кількість членів Церкви перетнула позначку в 15 мільйонів. Ці показники слугують свідченням того, що “камінь, який відсічено від гори без рук” продовжує котитися вперед, і зрештою наповнить “усю землю” (УЗ 65:2).

Та якого б розміру не сягнула організація Церкви, чи скільки б мільйонів членів Церкви не приєдналося до нас, до скількох би континентів і країн не увійшли наші місіонери, чи скількома б різними мовами ми не розмовляли, істинний успіх евангелії Ісуса Христа буде вимірюватися духовною силою кожного її члена. Нам потрібна сила переконання, яка перебуває в серці кожного відданого учня Христа.

Свідчення надії на викуплення є тим, що неможливо виміряти чи порохувати. Ісус Христос є джерелом цієї надії.

Ми прагнемо зміцнити свідчення молодих і літніх, тих, хто у шлюбі,

і тих, хто ні. Нам потрібно навчати евангелії Ісуса Христа чоловіків, жінок і дітей, які належать до кожної раси й національності, багатих і бідних. Нам потрібні новонавернені і ті з нас, чий предки були піонерами. Нам потрібно відшукувати тих, хто збився зі шляху, і допомогти їм повернутися до кошари. Нам потрібні мудрість, проникливість і духовна сила кожної людини. Кожен член цієї Церкви, як особистість, становить важливу складову всієї Церкви.

“Бо як тіло одне, але має членів багато, усі ж члени тіла, хоч їх багато, то тіло одне,—так і Христос.

Бо ми всі одним Духом охрищені в тіло одне. ...

Бо тіло не є один член, а багато” (1 Коринтянам 12:12–14).

Кожен член Церкви слугує свідченням про життя і вчення Ісуса Христа. Ми у стані війни з силами супротивника, і нам потрібні всі і кожен, якщо ми збираємося досягти успіху в роботі, яку Спаситель приготував для нас.

Ви можете подумати: “Що я можу зробити? Я—це лише одна людина”.

Безумовно, Джозеф Сміт іноді почувався дуже самотньо. Він набув величності, однак почав 14-річним хлопчиком, який мав запитання: “До якої з усіх церков мені приєднатися?” (див. Джозеф Сміт—Історія 1:10). Віра і свідчення Джозефа про Спасителя зросли, як мають зростати і наші: “рядок за рядком, приписання за приписанням, тут трохи і там трохи” (2 Нефій 28:30; див. також УЗ 128:21). Джозеф схилив коліна, щоб помолитися, і яка чудова подія сталася в результаті тієї молитви і Першого видіння!

Як один з Дванадцятьох апостолів, я свідчу про Господа Ісуса Христа. Він живий. Він є нашим Викупителем і нашим Спасителем. “Завдяки спокуті Христа все людство може бути спасеним” (Уложення віри 1:3). Він головує над цією Церквою. Він не є чужинцем для Своїх слуг. Коли ми рухатимемося в майбутнє зі спокійною впевненістю, Його Дух буде з нами. Нескінченною є Його сила благословляти і направляти життя тих, хто шукає істину і праведність. Я свідчу про Нього в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Лінн Г. Роббінс
З президентства сімдесятників

В якому напрямку ви дивитесь?

Коли ми намагаємося догодити людям перш, ніж догодити Богові—це перекручування першої і другої великих заповідей.

“У якому напрямку ви дивитесь?”—здивував мене таким інтригуючим запитанням президент Бойд К. Пекер, з яким я був під час моєї найпершої поїздки у якості сімдесятника. Не отримавши пояснення того, чим було викликано це запитання, я був спантеличений. “Сімдесятник,—продовжував він,—не представляє людей пророкові, але представляє пророка людям. Ніколи не забувайте, в якому напрямку ви дивитесь!” То був надзвичайний урок.

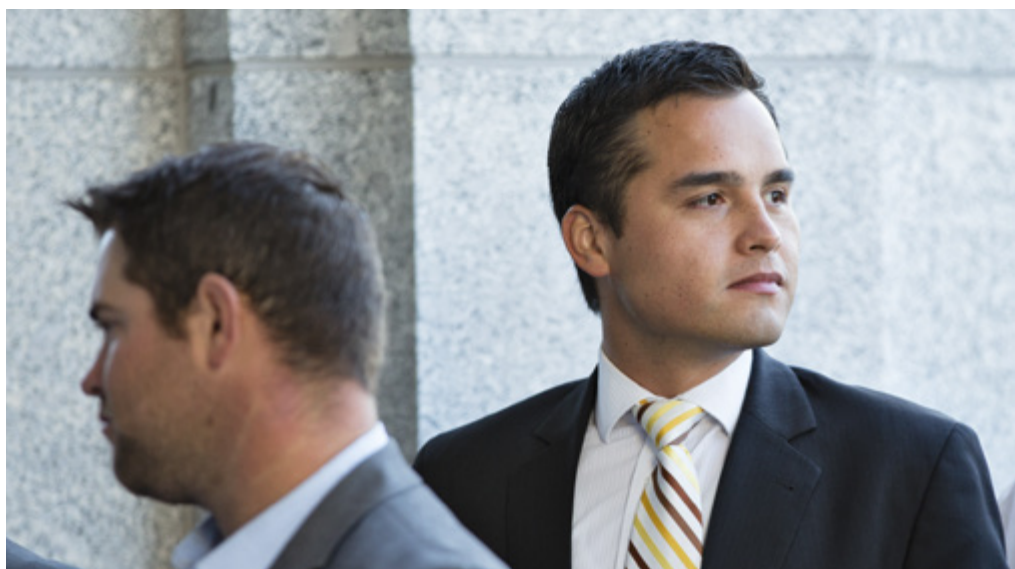
Коли ми намагаємося догодити іншим перш, ніж догодити Богові—це перекручування *першої і другої великих заповідей* (див. Матвій 22:37–39). Це означає забути, в якому напрямку ми дивимося. І все ж, усі ми помиляємося через страх перед людьми. У книзі Ісаї Господь застерігає нас: “Не бійтеся людської ганьби” (Ісаї 51:7; див. також 2 Нефій 8:7). У сні Легія цей страх був викликаний *зневажлигим жестом* людей з великої і простої будівлі, що змусило багатьох забути, в якому напрямку дивитися, тож вони відійшли від дерева, бо

їм “стало соромно” (див. 1 Нефій 8:25–28).

Цей *тиск* з боку оточуючих має на меті змінити ставлення людини, якщо не її поведінку, викликаючи почуття вини за завдану образу. Ми прагнемо мирного співіснування з тими, хто вказує пальцем, але коли цей страх перед людьми спокушає нас потурати гріху, це стає “пасткою”, як сказано в книзі Приповістей

(див. Приповісті 29:25). Пастка може бути дуже майстерно завуальована, щоб зіграти на нашій співчутливості та спровокувати толерантне ставлення або навіть схвалення того, що засуджується Богом. Для слабких вірою це може стати великим каменем спотикання. Наприклад, дехто з молодих місіонерів їде на місію з таким страхом перед людиною і не доповідає президенту місії про дуже серйозну провину напарника, бо не хоче образити свого неслухняного напарника. Рішення, які зміцнюють характер, ми приймаємо тоді, коли пам’ятаємо про правильний порядок першої та другої великих заповідей (див. Матвій 22:37–39). Коли ці збентежені місіонери усвідомлюють, що вони підзвітні Богові, а не своєму напарникові, це має додавати їм сміливості змінити *фокус*.

У юному 22-річному віці навіть Джозеф забув, у якому напрямку треба дивитися, коли неодноразово домагався у Господа дозволу дати Мартину Гаррісу 116 рукописних сторінок. Можливо, Джозеф хотів виявити Мартину Гаррісу вдячність

за його підтримку. Ми знаємо, що Джозеф дуже хотів мати інших свідків, які були б поруч з ним, щоб протистояти віроломній неправді та обману, які поширювалися про нього.

Якими б не були причини у Джозефа або якими б виправданими вони не здавалися, Господь не прийняв їх і суворо докоряв: “Як часто ти порушував заповіді ... і продовжував іти за переконаннями людей. Бо знай, тобі не слід було *боятися* людину більше, ніж Бога” (УЗ 3:6–7; курсив додано). Цей гіркий досвід допоміг Джозефу навіки запам’ятати, в якому напрямку дивитися.

Коли люди намагаються *виглядати в хорошому світлі* перед іншими, вони мимовільно можуть *виглядати в поганому світлі* перед Богом. Вважаючи, що ми можемо задовольнити Бога і в той же час виправдовувати непослух людей—це не нейтралітет; це—або нещирість, або *двоєдушність*, або намагання “служити двом господарям” (Матвій 6:24; 3 Нефій 13:24).

Немає сумніву, що треба мати відвагу, аби протистояти труднощам, однак ознака справжньої відваги—це подолання страху перед людьми. Наприклад, молитви Даниїла допомогли йому встояти перед левами, але що сповнило його серце відвагою лева—це непокора царю Дарію (див. Даниїл 6). Така відвага—це дар Духа тим, хто *боїться Бога*, і молиться. Молитви цариці Естер також дали їй таку ж відвагу перед лицем свого чоловіка—царя Ахашвероса,—бо вона знала, що ризикує життям, звертаючись до нього (див. Естер 4:8–16).

Відвага—це не просто одна з основних чеснот, але, як зазначив К. С. Льюїс: “Відвага—це ... форма кожної чесноти в момент випробування. ... Пилат був милостивим,

аж допоки це не стало ризикованим”¹. Цар Ірод засмутився, бо не хотів виконувати прохання відтяти голову Івану Христителю, але він хотів задовольнити тих, хто “сидів при столі з ним” (Матвій 14:9). Цар Ной був готовий звільнити Авінадія, поки тиск з боку його злочестивих священників не змусив його поступитися (див. Мосія 17:11–12). Цар Саул не послухався слова Господа і зберіг здобич, здобуту на війні, бо “боявся народу, та послухався його голосу” (1 Самуїлова 15:24). Аби заспокоїти бунтівний Ізраїль біля підніжжя гори Синай, Аарон виплавив золоте теля, забувши, в якому напрямку дивитися (див. Вихід 32). Багато з головних правителів у Новому Завіті “ввірували, та не признавались через фарисеїв,—щоб не було вигнано їх із синагоги. Бо любили вони славу людську більше, аніж славу Божу” (Іван 12:42–43). У Писаннях багато таких прикладів.

А зараз послухайте кілька надихаючих прикладів:

- По-перше, Мормон: “Ось, я кажу з сміливістю, маючи повноваження від Бога; і я *не боюся* того, що людина може зробити; бо досконала любов нехтує всяким

страхом” (Мороній 8:16; курсив додано).

- Нефій: “Тому я не буду писати те, що приємне світові, але тільки те, що приємне Богові і тим, хто не від світу” (1 Нефій 6:5).
- Полководець Мороній: “Ось, я—Мороній, ваш головний полководець. Я прагну не влади, а повалення її. Я прагну не шани світу, але слави для мого Бога, і свободи, і благополуччя моєї країни” (Алма 60:36).

Мороній з такою великою відвагою пам’ятав про те, в якому напрямку дивитися, що про нього казали: “Якби всі люди були, і є, і будуть колись такими, як Мороній, знайте, навіть самі сили пекла було б зруйновано назавжди; так, диявол ніколи вже не мав би сили над серцями дітей людських” (Алма 48:17).

Упродовж віків на пророків вказували зневажливим жестом. Чому? Згідно з Писаннями, це тому, що “винуваті вважають істину тяжкою, тому що вона пронизує їх до самого нутра” (1 Нефій 16:2), або, як зазначав Президент Гарольд Б. Лі: “Поранений птах б’є крилами!”² В дійсності, їхнє презирливе ставлення пояснюється почуттям провини, яке намагається знайти виправдання, так само, як і у випадку з Коригором, який зрештою зізнався: “Я завжди знав, що Бог є” (Алма 30:52). Коригор був настільки переконливим у своїй брехні, що й сам у неї повірив (див. Алма 30:53).

Люди, сповнені презирством, часто кажуть, що пророки живуть не у 21-му столітті або що вони фанатики. Вони намагаються переконувати або навіть тиснути на Церкву, аби вона знизилася Божі норми до рівня їхньої непристойної поведінки, яка, за словами старійшини

Ніла А. Максвелла, “приведе до самопотурання, а не до прагнення самовдосконалення і покаяння”³. Пониження Господніх норм до рівня недопустимої поведінки суспільства—це відступництво. Багато церков серед нефійців, які жили через двісті років після приходу Спасителя на їхній континент, почали, кажучи словами старійшини Холланда, “спрощувати” вчення⁴.

Слухаючи цей уривок з книги 4 Нефій, зверніть увагу на паралелі з нашими днями: “І сталося, що коли пройшло двісті і десять років, на землі було багато церков; так, було багато церков, що заявляли, що знають Христа, і все ж таки вони заперечували більшість положень Його євангелії, так що вони сприймали всіляку злочестивість і роздавали те, що було священним, тим, кому це було заборонено через нечестивість” (4 Нефій 1:27).

Дежавю в останні дні! Деякі члени Церкви не розуміють, що потрапляють до тієї ж пастки, коли люблять прийняття місцевих або етнічних “традицій[ий] їхніх батьків” (УЗ 93:39), що суперечать євангельській культурі. У той же час інші, піддаючись самообману та самообмеженню, просять або вимагають, аби єпископи занизили норми отримання храмової рекомендації, рекомендації на навчання або для служіння на місії. Нелегко бути єпископом під таким тиском. Однак єпископів у наш час закликають відважно захищати храмові норми, як це робив Спаситель, коли очистив храм аби відстояти його святість (див. Іван 2:15–16). Саме Спаситель сказав: “Я являтимуся Моїм людям в милості, ... якщо Мій народ дотримуватиметься Моїх заповідей і не осквернить цей святий дім” (УЗ 110:7–8).

Спаситель, наш величний Вірець, завжди дивився в напрямку Свого Батька. Він любив Його і служив Своїм ближнім, але казав: “Від людей не приймаю Я слави” (Іван 5:41). Він хотів, аби ті, кого Він навчав, ішли за Ним, але Він не шукав їхньої прихильності. Здійснюючи акт милосердя, наприклад, зцілення хворого, Він часто супроводжував цей дар проханням: “Не розповідай нікому” (Матвій 8:4; Марк 7:36; Лука 5:14; 8:56). Частково це пояснюється бажанням уникати слави, яка йшла за Ним попри Його зусилля сторонитися її (див. Матвій 4:24). Він засуджував фарисеїв за добрі вчинки, вмотивовані лише тим, щоб їх побачили люди (див. Матвій 6:5).

Спаситель, єдиний досконалий з усіх, хто будь-коли жив на землі, був найбільш безстрашним. У житті Його оточували сонми обвинувачувачів, але він ніколи не зважав на їхні зневажливі жести. Він—єдиний, Хто жодного разу не забув, у якому напрямку дивитися: “Я завжди чиню, що [Батькові] до вподоби” (Іван 8:29; курсив додано) і “Не шукаю бо волі Своєї, але волі Отця, що послав Мене” (Іван 5:30).

Між 3 Нефієм, розділом 11 і 3 Нефієм, розділом 28 Спаситель згадує титул *Батько* щонайменше 163 рази, даючи нефійцям чітко зрозуміти, що Він був там, представляючи Свого Батька. А в Євангелії від Івана, з 14 по 17 розділи, Спаситель згадує Батька щонайменше 50 разів. В усіх можливих аспектах Він був

досконалим учнем Свого Батька. Він настільки досконало представляв Свого Батька, що, пізнаючи Спасителя, ми також пізнаємо Батька. Бачити Сина—означало бачити Батька (див. Іван 14:9). Чути Сина—означало чути Батька (див. Іван 5:36). По суті, Він став таким, що Його важко відрізнити від Батька. Його Батько і Він були одним (див. Іван 17:21–22). Він абсолютно чітко знав, у якому напрямку дивитися.

Нехай Його надихаючий приклад зміцнює нас проти пасток лестоців, які лунуть ззовні, або від марнославства, що може виникнути всередині нас. Нехай це надає нам відваги ніколи не ніяковіти або догоджати через страх. Нехай це надихає нас іти і робити добро без розголосоу і не “жадаю[чи] почесей людських” (УЗ 121:35). І нехай Його незрівняний приклад допомагає нам завжди пам’ятати, *котра* заповідь є “найбільша й найперша” (Матвій 22:38). Коли інші вимагатимуть схвалювати зневагу Божих заповідей, давайте завжди пам’ятати, чийми послідовниками ми є і у якому напрямку ми дивимося. Про це я молюся в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. C. S. Lewis, *The Screwtape Letters*, rev. ed. (1982), 137–138.
2. Harold B. Lee, in *Mine Errand from the Lord: Selections from the Sermons and Writings of Boyd K. Packer* (2008), 356.
3. Neal A. Maxwell, “Repentance,” *Ensign*, Nov. 1991, 32.
4. Джеффри Р. Холланд, “Заклик бути такими, як Христос”, *Ліягона*, черв. 2014, с. 35.

Шеріл А. Есплін

Другий радник у генеральному президентстві
Початкового товариства

Причастя— оновлення душі

Дух зцілює і оновлює наші душі. Обіцяне благословення причастя полягає в тому, щоб “Його Дух міг завжди бути з [нами]”.

Якось група молодих жінок запитала мене: “Про що ви б хотіли знати, коли були нашого віку?” Якби мені довелося відповісти на це питання зараз, я б сказала так: “Коли я була вашого віку, я б хотіла краще розуміти значення причастя. Я б хотіла розуміти причастя так, як це описав старійшина Джеффри Р. Холланд. Він сказав: “Одним із запрошень, які пропонує обряд причастя, полягає в тому, що воно є справжнім духовним досвідом, святим спілкуванням, оновленням душі”¹.

Як причастя може бути “справжнім духовним досвідом, святим

спілкуванням, оновленням душі” щотижня?

Причастя стає подією, яка духовно зміцнює, коли ми слухаємо причасні молитви і ще раз зобов’язуємося дотримуватися своїх завітів. Для цього ми маємо бути готовими взяти на себе ім’я Ісуса Христа². Говорячи про це обіцяння, Президент Генрі Б. Айрінг навчав: “Це означає, що ми маємо бачити себе, як бачить Він. Ми ставитимемо Його на перше місце у своєму житті. Ми хотітимемо того, чого хоче Він, а не того, чого хочемо ми, або чого навчає хотіти нас світ”³.

Коли ми приймаємо причастя, ми також укладаємо завіт “завжди

пам’ятати про”⁴ Ісуса Христа. В ніч перед розп’яттям Христос зібрав навколо себе Своїх апостолів і запровадив обряд причастя. Він розламав хліб, благословив його і сказав: “Візьміть, їжте; це є в пам’ять Мого тіла, яке Я віддаю на викуп за вас”⁵. Потім Він узяв чашу вина, подякував, дав випити з неї Своїм Апостолам і сказав: “Це є в пам’ять Моеї крові ... , що проливається за всіх тих, які віритимуть у Мое ім’я”⁶.

Серед Нефійців і знову під час відновлення Його Церкви в останні дні Він неодноразово казав, що ми маємо приймати причастя у пам’ять про Нього⁷.

Це означає, що ми завжди будемо прагнути, щоб приклад і вчення Спасителя завжди скеровували наші думки, наші рішення і наші вчинки⁸.

Причасна молитва також нагадує нам, що ми маємо “дотримуватися Його заповідей”⁹.

Ісус сказав: “Якщо ви Мене любите,—Мої заповіді зберігайте”¹⁰. Причастя дає нам можливість провести самоаналіз і нагоду повернути наші серця і волю до Бога. Послушність заповідям приносить силу евангелії в наше життя і більше миру та духовності.

Причастя надає час для отримання справжнього духовного досвіду, коли ми задумуємося про викупительну і уможливаючу силу Спасителя, доступну через Його Спокуту. Провідник Товариства молодих жінок нещодавно дізналася про силу, яку ми отримуємо, коли намагаємося вдумливо причащатися. Працюючи над виконанням програми “Особистий розвиток”, вона поставила собі за мету зосереджуватися на словах причасних гімнів і молитов.

Кожного тижня під час причастя вона займалася тим, що оцінювала себе. Вона згадувала помилки, яких

допустилася, і зобов'язувалася стати кращою наступного тижня. Вона дякувала за можливість виправлятися і очищатися. Згадуючи свій досвід, вона сказала: “Я застосувала ту сторону Спокути, яка дає змогу покаятися”.

Однієї неділі, після самоаналізу, вона засмутилася й поникла. Вона зрозуміла, що робить ті самі помилки знов і знов, тиждень за тижнем. Та раптом вона отримала чітке відчуття, що нехтувала великою частиною Спокути—Хрисловою уможливною силою. Вона забувала ті часи, коли Спаситель допомагав їй бути такою, якою вона має бути і служити поза межами її власних можливостей.

Пам'ятаючи про це, вона знову загадала попередній тиждень. Вона сказала: “Почуття радості розвіяло мій смуток, коли я побачила, що Він дав мені багато можливостей і здібностей. Я з вдячністю помітила, що я зрозуміла приховану потребу моєї дитини. Я загадала, що у той день, коли я відчувала, що не можу завершити ще одну справу, я знайшла час, щоб підтримати подругу. Я виявила терпіння тоді, коли, зазвичай, мала протилежні почуття”.

Вона дійшла висновку: “Коли я дякувала Богові за Спасителеву уможливною силу в моєму житті, то відчувала набагато більше оптимізму щодо процесу покаяння, над яким я працювала, і з оновленою надією я чекала на наступний тиждень”.

Старійшина Мелвін Дж. Баллард вчив, як причастя може зцілювати і очищати. Він сказав:

“Хто з нас не ранив свій дух словом, думкою або вчинком від Суботи до Суботи? Ми робимо те, про що шкодуємо, і бажаємо знайти прощення. ... Спосіб отримати прощення— ... це покаятися в наших

гріхах, йти до тих, проти кого ми згрішили або перед ким завинили, і отримати їхнє прощення, а тоді вже повернутися до причасного столу, де нас буде прощено, за умови, якщо ми щиро покаємося і перебуваємо в належному стані, нас буде прощено і духовне зцілення прийде в наші душі ...”

“Я свідчу,—сказав старійшина Баллард,—що Дух, присутній під час благословення причастя, гріє душу з маківки до п'ят; ви відчуєте, як зцілюються рани духа і знімається тягар. Втіха і щастя приходять до гідної душі, яка щиро бажає скуштувати цієї духовної їжі”¹¹.

Наші поранені душі можуть бути зцілені й оновлені не тільки тому, що хліб і вода нагадують нам про Спасителеву жертву Його плоті й крові, а й тому, що символи також нагадують нам, що Він завжди буде нашим “хлібом життя”¹² і “живою водою”¹³.

Після того, як Ісус благословив причастя Нефійцям, Він сказав:

“Той, хто їсть цей хліб, їсть від Мого тіла для своєї душі; а той, хто п'є це вино, п'є від Моєї крові для своєї душі; і його душа ніколи не буде ні голодувати, ані відчувати спрагу, але буде наповнена.

Тож, коли люди з натовпу все з'їли і випили, ось, вони сповнилися Духом”¹⁴.

Цими словами Христос вчить нас, що Дух зцілює і оновлює наші душі. Обіцяне благословення причастя полягає в тому, щоб “Його Дух міг завжди бути з [нами]”¹⁵.

Коли я причащаюся, то іноді уявляю картину, де воскреслий Спаситель стоїть з простертими руками, як ніби Він готовий прийняти нас в Свої люблячі обійми. Я люблю цю картину. Коли я думаю про це під час благословення причастя, моя душа радіє, бо я майже чую слова Спасителя: “Дивіться, Моя рука милості простерта до вас, і хто прийде, того Я прийму; і благословенні ті, хто приходять до Мене”¹⁶.

Носії Ааронового священства представляють Спасителя, коли вони готують, благословляють та розносять причастя. Коли носій священства простягає свою руку, аби запропонувати нам священні символи, це наче Сам Спаситель простягає Свою руку милосердя, запрошуючи кожного з нас прийняти безцінні дари любові, доступні завдяки Його спокутній жертві—дари покаяння, прощення, втіхи і надії¹⁷.

Чим більше ми розмірковуємо

про важливість причастя, тим більш священним і значущим воно стає для нас. Ось що сказав 96-річний батько, коли його син запитав: “Тато, чому ти ходиш до Церкви? Ти погано бачиш, погано чуєш, тобі важко ходити. Чому ти ходиш до Церкви?” Батько відповів: “Заради причастя. Я ходжу причащатися”.

Нехай кожен з нас приходять на причасні збори готовим отримати “справжній духовний досвід, святе спілкування, оновлення [нашої] душі”¹⁸.

Я знаю, що наш Небесний Батько і наш Спаситель живуть. Я вдячна за можливість, яку дає причастя, аби відчути Іхню любов і причаститися від Духа. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), 283.
2. Див. Учення і Завіти 20:77.
3. Henry B. Eyring, “That We May Be One”, *Ensign*, May 1998, 67.
4. Учення і Завіти 20:77, 79.
5. Переклад Джозефа Сміта, Матвій 26:22 (in Matthew 26:26, footnote c, and in the Bible appendix).
6. Переклад Джозефа Сміта, Матвій 26:24 (in the Bible appendix); див. також Матвій 26:26–28; Марк 14:22–24; Лука 22:15–20.
7. Див. 3 Нефій 18:7, 11; Учення і Завіти 20:75.
8. Див. “Як мені дотримуватися свого завіту завжди пам'ятати про Спасителя?”, *За Мною йдуть*, навчальні матеріали для Недільної школи; lds.org/youth/learn/ss/ordnances-covenants/remember; Стийкі у вірі: довідник з євангелії (2004), сс. 110–112.
9. Учення і Завіти 20:77.
10. Іван 14:15.
11. Melvin J. Ballard, in Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* (1966), 132–133.
12. Іван 6:48.
13. Іван 4:10.
14. 3 Нефій 20:8–9.
15. Учення і Завіти 20:77.
16. 3 Нефій 9:14.
17. Я вдячна Енн Медсен за її думки щодо цього принципу.
18. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, 283.

Старійшина Чі Гонг (Сем) Вонг
Сімдесятник

Спасати в єдності

Щоб допомагати Спасителю, ми повинні працювати разом в єдності і гармонії. Кожна людина, кожна посада і кожне покликання є важливими.

Ми часто чуємо, як Президент Томас С. Монсон каже: “Знаходити і рятувати”¹.

Мені спадає на думку історія з Нового Завіту. Вона є досконалою ілюстрацією того, як члени Церкви і місіонери можуть працювати разом у єдності під час ради приходу, щоб знаходити і рятувати. Історія міститься в Євангелії від Марка 2:1–5. На мій погляд, ситуації, якими користується Спаситель, щоб навчати нас певних доктрин або принципів, завжди дуже надихаючі й легкі для розуміння.

Один з учасників цієї історії—розслаблений чоловік—тобто паралізована людина, яка не може пересуватися без сторонньої допомоги. Цей чоловік міг лише

залишатися вдома, чекаючи на спасіння.

У наш час теж таке може статися. Четверо людей виконували доручення свого єпископа провідати вдома чоловіка, який був паралізований. Я уявляю, що одним у цій групі є представник Товариства допомоги, ще один—з кворуму старійшин, інший—з Ааронового священства і останній, але не менш важливий—це місіонер повного дня. На нещодавній раді приходу після обговорення потреб у приході єпископ роздав “рятувальні” доручення. Ці четверо були призначені допомагати цьому паралізованому чоловіку. Вони не могли чекати, коли він прийде до церкви сам. Їм потрібно було йти до нього

додому і провідувати. Їм треба було вирушити на його пошуки, тож вони пішли. Чоловіка принесли до Ісуса.

“І прийшли ось до Нього, несучи розслабленого, якого несли четверо” (Марк 2:3).

Однак кімната була переповнена людьми. Вони не змогли увійти у двері. Я впевнений, що вони робили все можливе, але пройти далі їм не вдалося. Не все відбувається так, як планується. Були перепони на їхньому шляху зі “спасіння”. Проте вони не здалися. Вони не залишили паралізованого чоловіка біля дверей. Вони порадилися, що їм далі робити—як вони могли принести того чоловіка до Ісуса Христа для зцілення. Робота, яка полягає в тому, щоб допомагати Ісусу Христу у спасінні душ, принаймні для тих людей, ніколи не була дуже важкою. Вони склали план, і хоча він не був легкий, вони за ним діяли.

“А що через народ до Нього наблизитися не могли, то стелю розкрили, де Він був, і пробравши, звисали ложе, що на ньому лежав розслаблений” (Марк 2:4).

Вони підняли його на дах. Припускаю, що не було зовнішніх сходів, якими вони могли б піднятися, тож знадобився певний час, аби кожен піднявся на дах. Думаю, що це могло відбуватися таким чином: молодий чоловік з їхнього приходу першим заліз на дах. Оскільки він був молодим і повним сил, для нього це не було дуже важко. Його напарник з домашнього вчителювання з кворуму старійшин і високий та міцний місіонер повного дня підтримували молодого брата низу. Сестра з Товариства допомоги нагадувала, щоб вони були обережні, і підбадьорювала їх. Чоловіки розбирали дах, поки сестра невпинно

втішала чоловіка, який чекав на зцілення—тобто змогу рухатися самостійно і стати вільним.

Таке завдання зі спасіння потребувало узгоджених дій. У вирішальну мить необхідно було координувати зусилля, щоб опустити паралізованого чоловіка з даху. Четверо людей мали діяти в єдності та гармонії. Не могло бути жодної неузгодженості між чотирма. Вони мали опускати паралізованого чоловіка з однаковою швидкістю. Якщо хтось опускав мотузку швидше за інших трьох, чоловік міг випасти зі свого ліжка. Він не міг триматися самостійно, оскільки був дуже слабкий.

Щоб допомагати Спасителю, ми повинні працювати разом в єдності і гармонії. Кожна людина, кожна посада і кожне покликання є важливими. Нам треба об'єднатися в Господі Ісусі Христі.

Нарешті хворого, паралізованого чоловіка було покладено перед Ісусом. “А Ісус, віру їхню побачивши, каже розслабленому: “Відпускаються, сину, гріхи тобі!” (Марк 2:5). Ісус виказав йому милість і зцілив його—не лише фізично, але

й духовно: “Відпускаються, сину, гріхи тобі”. Хіба це не чудово? Чи не хотіли б ми всі, щоб це сталося і з нами також? Я б дуже хотів.

Чи знаємо ми когось у своєму житті, хто потерпає від духовного паралічу, людину, яка просто не може прийти до Христа самостійно? Це може бути хтось із ваших дітей, батьків, супутник життя або друг.

Маючи так багато місіонерів повного дня в церковних підрозділах зараз, було б мудро, якби єпископи і президенти філій краще використовували ради приходів та філій. Єпископ може запросити кожного члена ради приходу подати список імен тих людей, які можуть потребувати допомоги. Члени ради приходу радитимуться разом, як вони можуть допомагати найкращим чином. Єпископи уважно слухатимуть їхні ідеї та роздаватимуть доручення.

Місіонери повного дня є важливим ресурсом для приходу в реалізації цих рятівних заходів. Вони—молоді і сповнені енергії. Їм подобається мати список конкретних імен людей, з якими вони можуть працювати. Вони люблять

працювати разом з членами приходу. Вони знають, що це чудова можливість для них знаходити людей. Вони з відданістю встановлюють Господнє царство. У них є міцне свідчення, що вони стануть більше схожими на Христа, якщо братимуть участь у цій рятівній роботі.

На завершення хочу поділитися з вами ще одним прихованим скарбом, що міститься в цій розповіді. Він у вірші 5: “А Ісус віру *їхню* побачивши” (курсив додано). Раніше я цього не помічав—віру *їхню*. Наша поєднана віра також впливає на благополуччя інших.

Ким були ті люди, про яких загадує Ісус? Вони могли бути тими чотирма, які несли паралізованого чоловіка, це міг бути сам чоловік, люди, які молилися за нього, і всі ті, хто там були і слухали проповідання Ісуса й тихо раділи у своїх серцях, очікуючи на диво, яке от-от має відбутися. Серед них також могли бути дружина, батько чи мати, син або дочка, місіонер, президент кворуму, президент Товариства допомоги, єпископ і далекий друг. Ми всі можемо допомагати одне одному. Ми повинні завжди завзято займатися пошуками тих, хто потребує допомоги.

Я свідчу, що Ісус Христос—це Бог чудес. Ісус Христос любить нас усіх і має силу спасати і зцілювати, як фізично, так і духовно. Коли ми допомагаємо Йому в здійсненні Його місії зі спасіння душ, ми також будемо спасеними в цьому процесі. Про це я свідчу у Його святе ім'я, самого Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див., наприклад, Томас С. Монсон, “Наша відповідальність—рятувати”, *Ліягона*, жовт. 2013, с. 5.

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Вільні назавжди, щоб діяти самостійно

Це Божя воля, щоб ми були вільними чоловіками і жінками, здатними піднятися до свого повного потенціалу як в матеріальному, так і в духовному.

У п'єсі Вільяма Шекспіра *Генріх V* є нічна сцена, що відбувається в таборі англійських воїнів біля Азенкура саме перед початком їхньої битви з французьким військом. У тьмяному світлі і частково замаскований король Генріх ходить невпізнаним серед своїх воїнів. Він заводить розмови, намагаючись оцінити моральний стан свого війська, яке чисельно значно поступалося ворожому. Вони, не впізнаючи його, були відверті у своїх коментарях. Під час однієї з таких розмов, вони разом розмірковують, на кому лежить відповідальність за те, що відбувається з людьми в битві—на королю чи на кожному окремо взятому воїну.

І король Генріх заявляє: “Мені здається, не зміг би я померти з таким задоволенням, як помер би у битві за короля; адже його діло є справедливим”.

Майкл Уільямс відповідає: “Нам цього не зрозуміти”.

Його товариш погоджується: “Так, а ми й не повинні старатися це зрозуміти; бо знаємо ми достатньо, знаючи, що ми піддані короля:

якщо його діло погане, наш послух королю знімає з нас провину за це діло”.

Уільямс додає: “Якщо це діло не є хорошим, король має сам розплатитися за те, що зробив”.

Не дивно, що король Генріх не погоджується з цим: “Кожний обов'язок підданого є королівським, але душа кожного підданого є його власною”¹.

Шекспір не намагається завершити цю дискусію в п'єсі, і в тій чи іншій формі ця дискусія дійшла й до нашого часу: хто несе відповідальність за те, що стається в нашому житті?

Якщо стає погано, існує тенденція звинувачувати в цьому інших або навіть Бога. Іноді у людей навіть виникає почуття, що вони мають право на щось, і окремі люди чи групи людей прагнуть перекласти відповідальність за своє благополуччя на інших людей чи уряд. У духовних питаннях дехто вважає, що чоловікам і жінкам не потрібно прагнути особистої праведності, оскільки Бог любить нас і спасає нас “просто такими, як ми є”.

Однак Бог вважає, що Його діти повинні діяти за моральним вибором, який Він дав їм, “щоб кожна людина була відповідальна за свої власні гріхи в день суду”². Це Його план і Його воля—щоб у драмі свого власного життя ми відігравали головну роль і самі приймали для себе рішення. Бог не буде проживати наше життя замість нас і не буде контролювати нас, неначе ми Його ляльки, як колись це запропонував робити Люцифер. Як і Бог, Його пророки не гратимуть роль “ляльководи”. Бригам Янг стверджував: “Я не бажаю переконувати будь-кого зі святих останніх днів ні в цьому світі, ні на небесах в будь-чому, що я роблю, якщо їх не переконує Дух Господа Ісуса Христа, дух одкровення. Я хотів би, щоб вони самі знали це і самі розуміли це”³.

Тож Бог не спасає нас “просто такими, як ми є”, по-перше, тому, що ми—“просто такі, як ми є”,—ми нечисті, а “ніщо нечисте не може перебувати ... в Його присутності; бо, мовою Адама, Людина Святості Його ім’я, а ім’я Його Єдинонародженого є Син Людини [Святості]”⁴. І, по-друге, Бог нічого не буде робити, щоб зробити нас тими, ким ми не вибираємо—через свої дії—стати. Він справді любить нас, а тому що Він любить нас, Він не змушує нас ні до чого і не залишає нас. Натомість Він допомагає нам і направляє нас. Дійсно, реальним виявом Божої любові є Його заповіді.

Ми повинні радіти (і ми радіємо) Богом призначеному плану, який дозволяє нам робити вибір, щоб діяти самим за себе і самим пізнати наслідки цього, або, як сказано в Писаннях, щоб “відчу[ти] смак гіркоти, щоб [ми] могли знати, як цінувати добро”⁵. Ми навіки вдячні за те, що Спокута Спасителя

подолала перворідний гріх і тому ми можемо народитися у цей світ і не бути покараними за Адамів гріх⁶. Викуплені таким чином від Падіння, ми починаємо життя невинними перед Богом і “ста[ємо] вільними назавжди, мож[емо] відрізяти добро від зла; діяти самостійно, а не бути під впливом”⁷. Ми можемо вибрати стати тими, ким хочемо, і, з Божою допомогою, ми можемо стати такими, як Він є⁸.

Євангелія Ісуса Христа відкриває шлях і вказує, якими ми можемо стати. Завдяки Спокуті Ісуса Христа і Його милості наші невдачі у спробі цілковито і постійно жити за celestialним законом у земному житті можуть бути усунені і ми здатні розвинути в собі характер, подібний до Христового. Однак справедливість вимагає, щоб нічого з цього не відбувалося без нашої добровільної згоди та участі. Так було завжди. Сама наша присутність на землі як фізичних істот є наслідком вибору, який кожний з нас зробив, щоб взяти участь у плані Небесного Батька⁹. Отже, спасіння—це точно не результат божественної забавки, але воно відбувається лише за божественною волею¹⁰.

Справедливість—надзвичайно важлива риса Бога. Ми можемо

мати віру в Бога, бо Він абсолютно заслуговує довіри. Писання навчають нас, що “Бог не ходить кривими стежками, не повертає Він також ані праворуч, ані ліворуч, не відхиляється Він від того, що Він сказав, отже Його стежки рівні, а Його путь є один вічний круг”¹¹, і що “не дивиться Бог на обличчя”¹². Ми покладаємося на цю божественну рису—справедливість, щоб мати віру, впевненість і надію.

Але оскільки Бог є абсолютно справедливим, то дещо Він не може робити. Він не може довільно спасати одних і карати інших. Він “не мож[е] дивитися на гріх з найменшою мірою допущення”¹³. Він не може дозволити, щоб милість пограбувала справедливість¹⁴.

Переконливим доказом Божої справедливості є те, що Він скував з нею принцип милості. Це тому Він і знайшов засоби, щоб милосердя відіграло свою необхідну роль в нашій вічній долі. Тож тепер “справедливість виконує всі свої вимоги, і також милість пред’являє права на все своє”¹⁵.

Ми знаємо, що це “страждання і смерть Того, Хто не вчинив ніякого гріха, Кого [Батько] так уподобав; ... кров [Його] Сина, яку було пролито”¹⁶, задовольняють

вимоги справедливості, поширюють милість і викупають нас”¹⁷. Але навіть “відповідно до справедливості, план викуплення не міг бути виконаний, *якби не умови покаяння*”¹⁸. Саме вимога і можливість покаятись дозволяє милості виконати свою роботу і при цьому не хутується справедливість.

Христос помер не для того, щоб спасти всіх без розбору, але запропонувати покаяння. Ми “поклада[ємося] повністю на заслуги Того, Хто владний спасати”¹⁹ у процесі покаяння, а тим, що робимо, каючись, ми добровільно змінюємо самих себе. Тому це і є умовою для отримання дару благодаті, Бог залишає за нами відповідальність за самих себе. Отже покаяння зберігає і підтримує наш моральний вибір: “І так милість може задовольнити вимоги справедливості і оточує їх руками безпеки, в той час, коли той, хто не має віри в покаяння, піддається цілковитому закону вимог справедливості; отже, тільки для того, хто має віру в покаяння, здійснюється великий і вічний план викуплення”²⁰.

Неправильно розуміти справедливість і милість Бога—це одне, а заперечувати існування чи верховенство Бога—це інше, однак і те, і те призведе до того, що ми не досягатимемо—а іноді й дуже не досягатимемо—усього свого божественного потенціалу. Бог, Який не висуває ніяких вимог, є функціональним еквівалентом Бога, Який не існує. Світ без Бога, живого Бога, Який встановлює закони моралі, щоб направляти й удосконалювати Своїх дітей,—це також світ без первинної істини або справедливості. Це світ, де панує над всім моральний релятивізм.

Релятивізм означає, що кожна людина є сама собі голова.

Звичайно ж це не просто ті люди, хто відкидає Бога за цією філософією. Деякі, хто вірить в Бога, і далі вважають, що вони особисто вирішують, що є правильним, а що хибним. Один дорослий молодий чоловік висловив це так: “Я не думаю, що міг би сказати, що індуїзм є неправильним, або католицизм є неправильним, або єпископальна церква є неправильною—я вважаю, що це просто залежить від того, у що ви вірите. ... Я не думаю, що є правильне і неправильне”²¹. Інший чоловік, якого спитали, що є основою його релігійних переконань, відповів: “Я сам; насправді все залежить від мене. Я маю на увазі, чи існує якийсь авторитет, щоб мені в нього вірити?”²².

Для тих, хто вважає, що будь-що і все може бути істинним, проголошення про об’єктивну, непорушну й універсальну істину сприймається як примус: “Немає необхідності змушувати мене повірити в те, що щось є істинним, якщо мені це не подобається”. Проте це не змінює реальності. Обурення на закон тяжіння не втримає людину від падіння, якщо вона стрибне зі стрілкою скелі. Те саме і з вічним законом і

справедливістю. Свобода приходить не від опору їй, а від застосування її. Це є фундаментальним стосовно власної сили Бога. Якби не було реальності непорушних і незмінних істин, дар свободи волі був би позбавлений сенсу, оскільки ми б ніколи не змогли передбачити і спланувати наслідки наших дій. Легій сказав про це так: “І якщо ви скажете, що немає закону, то ви мусите також сказати, що й гріха немає. Якщо ви скажете, що немає гріха, ви мусите також сказати, що немає й праведності. А якщо немає праведності, то й щастя немає. А якщо немає ані праведності, ані щастя, то немає ні покарання, ні лиха. А якщо цього немає, тоді немає й Бога. А якщо Бога немає, тоді й нас немає, і землі немає; бо в такому разі не могло бути ніякого створення чогось, що може діяти, або бути під дією; отже, все повинно було б зникнути”²³.

Стосовно матеріального і духовного можливість взяти на себе особисту відповідальність—це Богом даний дар, без якого ми не можемо повністю реалізувати свій потенціал дочок і синів Бога. Особиста підзвітність стає як правом, так і обов’язком, і її ми повинні постійно захищати; напади на неї здійснювалися ще до Сотворіння. Ми повинні захищати свою підзвітність від людей і програм, які (іноді з найкращих намірів) роблять нас залежними. І ми повинні захищати її від власної схильності уникати роботи, яка вимагає розвитку талантів, здібностей та характеру, подібного до Христового.

Розповідають про чоловіка, який просто не працював. Він хотів, щоб про нього у всьому хтось піклувався. На його думку, Церква чи уряд або і Церква, і уряд були

зобов'язані забезпечувати його всім необхідним у житті, оскільки він сплатив податки і десятину. У нього не було чого їсти, однак він відмовлявся працювати, щоб самому забезпечувати себе. З відчаю й відрази люди, які намагалися допомогти йому, вирішили: оскільки він і пальцем не поворухне, щоб утримувати себе, то вони просто відвезуть його на кладовище й залишать там помирати. По дорозі на кладовище один з цих чоловіків сказав: “Ми не можемо цього зробити. У мене є трохи кукурудзи, я віддам її йому”.

Тож вони сказали про це тому чоловіку, і він спитав: “А вона почищена?”

“Ні”,—відповіли вони.

“Тоді не треба,—сказав він,—везіть далі”.

Це Божа воля, щоб ми були вільними чоловіками і жінками,

здатними піднятися до свого повного потенціалу як в матеріальному, так і в духовному, щоб ми були вільними від принизливих обмежень бідності і рабства гріха, щоб ми насолоджувалися самоповагою і незалежністю, щоб ми були підготовлені у всьому, аби приєднатися до Нього в Його цілестіальному царстві.

У мене немає ілюзій стосовно того, що цього можна досягнути лише завдяки нашим власним зусиллям, без Його дуже істотної і постійної допомоги. “Ми знаємо, що це благодаттю ми спасенні після всього, що ми можемо зробити”²⁴. І нам не потрібно досягати якогось мінімального рівня здатності чи добродісності, щоб тоді Бог допоміг—божественна допомога може прийти до нас у кожную годину дня, незалежно від того, де ми знаходимося на шляху слухняності. Але я знаю, що, крім бажання отримати

Його допомогу, ми повинні докладати зусиль, каятися і вибирати Бога, бо Він здатний діяти в нашому житті відповідно до справедливості й морального вибору. Я благаю про просте: візьміть на себе відповідальність і йдіть працювати, аби було те, в чому Бог може нам допомагати.

Я свідчу, що Бог Батько живий, що Його Син, Ісус Христос,—наш Викупитель і що Святий Дух перебуває з нами. Їхнє бажання допомагати нам—безсумнівне, і Їхня здатність робити це—безмежна. “Прокинь[мо]ся ж і встань[мо] з праху, ... щоб завіти Вічного Батька, які Він склав з [нами], було виконано”²⁵. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. William Shakespeare, *The Life of King Henry V*, act 4, scene 1, lines 127–129, 131–137, 183–185.
2. Учення і Завіти 101:78.
3. Brigham Young, “Sermon,” *Deseret News*, Oct. 31, 1855, 267; quoted in Terry Givens and Fiona Givens, *The Crucible of Doubt: Reflections on the Quest for Faith* (2014), 63.
4. Мойсей 6:57.
5. Мойсей 6:55.
6. Див. Уложення віри 1:2; див. також 2 Нефій 2:25; Мойсей 6:53–56.
7. 2 Нефій 2:26; див. також Учення і Завіти 93:38.
8. Див. 3 Нефій 12:48; 27:27; див. також Римлянам 8:16–17; Учення і Завіти 84:37–38.
9. Див. Об'явлення 12:7–9; Учення і Завіти 29:36–38; Мойсей 4:3–4.
10. Див. Учення і Завіти 93:29–31.
11. Учення і Завіти 3:2.
12. Дії 10:34.
13. Учення і Завіти 1:31.
14. Див. Алма 42:25.
15. Алма 42:24.
16. Учення і Завіти 45:4.
17. Див. Мосія 15:9.
18. Алма 42:13; курсив додано.
19. 2 Нефій 31:19.
20. Алма 34:16.
21. In Christian Smith, *Souls in Transition: The Religious and Spiritual Lives of Emerging Adults* (2009), 156.
22. In Smith, *Souls in Transition*, 156.
23. 2 Нефій 2:13.
24. 2 Нефій 25:23.
25. Мороній 10:31.

Барилоче, Аргентина

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

Отримання свідчення щодо світла й істинності

Ваше особисте свідчення щодо світла й істинності буде не тільки благословляти вас і ваше потомство тут, в земному житті, але й також буде супроводжувати вас у всій вічності.

Будучи пілотом авіакомпанії, численну кількість годин я провів у польоті над континентами і океанами у темряві ночі. Спостерігаючи за нічним небом з вікна моєї кабіни, особливо за Чумацьким шляхом, я часто захоплювався просторами і

глибинами Божих творінь,—яких Писання описують як “світи без числа”¹.

Менш ніж століття тому більшість астрономів припустили, що наша галактика Чумацький шлях була єдиною у Всесвіті². Вони допускали, що все за межами нашої галактики, є величезним небуттям, нескінченною пустотою—порожньою, холодною і не маючою ні зірок, ні світла, ні життя.

Коли ж телескопи стали більш вдоконаленими—включаючи ті, які можна запускати в космос,—астрономи почали розуміти видовищну, майже незбагненну істину: Всесвіт є набагато приголомшливішим, ніж будь-хто міг раніше припустити, і що небо наповнене незліченними, неймовірно далекими від нас галактиками, кожна з яких має сотні мільярдів зірок³.

За дуже короткий проміжок часу наше розуміння Всесвіту змінилося назавжди.

Сьогодні ми можемо побачити деякі з цих далеких галактик⁴.

Ми знаємо, що вони існують.

Вони існують там вже дуже давно.

Але до того, поки людство не отримало достатньо потужні прилади, щоб зібрати небесне світло і зробити ці галактики видимими, ми не вірили, що таке можливо.

Величезність Всесвіту не змінилася зненацька, а ось наша здатність бачити і розуміти цю істину різко змінилася. І з цим більшим знанням людство познайомилося з славетною картиною, яку ми раніше не могли уявити.

Для нас важко повірити в те, чого ми не бачимо

Припустимо, що ви здатні подорожувати назад у часі і розмовляти з людьми, які жили сотні або навіть тисячі років тому. Уявіть, як можна описати їм деякі з сучасних технологій, які ви і я сприймаємо сьогодні як належне. Наприклад, що б ці люди подумали про нас, якби ми розповіли їм про великі літаки, мікрохвильові печі, портативні пристрої, які містять величезні цифрові бібліотеки і відео наших онуків і якими ми відразу ж ділимося з мільйонами людей по всьому світу?

Деякі, може, й повірили б нам. Більшість би насміхалася з нас, протидіяла або, можливо, навіть намагалася змусити нас мовчати або зашкодити нам. Деякі, можливо б, намагалися застосувати логіку, обґрунтування і відомі їм факти, щоб показати, що ми нерозумні, недоумкуваті або навіть небезпечні. Вони могли б осудити нас за спроби ввести в оману інших.

Але, звичайно, ці люди повністю б помилялися. Вони, можливо, були б добрими і щирими. Вони,

Спостерігаючи за нічним небом, я захоплювався просторами і глибинами Божих творінь.

можливо, відчували б себе абсолютно впевненими у своїй думці. Але вони просто не могли б це чітко зрозуміти, бо вони ще не отримали більш повного світла істини.

Обіцяння світла

Здається, людство має звичку припускати, що ми праві, навіть коли ми помиляємося. І якщо це так, чи є якась надія для нас? Чи ми приречені безцільно дрейфувати в океані суперечливої інформації, щоб сісти на міліну на плоту, який ми ледь зібрали з наших власних попереджень?

Чи можливо знайти істину?

Метою мого виступу є проголосити радісне послання, що сам Бог—це Господь Саваот, Який знає всі істини—дав Своїм дітям обіцяння, що вони можуть знайти істину для себе.

Будь ласка, розгляньте значущість цього обіцяння:

Вічний та Всемогутній Бог, Творець цього Всесвіту, буде говорити до тих, хто звертається до Нього з щирим серцем і справжнім наміром.

Він говоритиме до них у снах, видіннях, думках і почуттях.

Він говоритиме у безпомилковий спосіб, який виходить за рамки людського досвіду. Він дасть їм Божественний провід й відповіді для їхнього особистого життя.

Звичайно, будуть ті, хто буде знущатися і казати, що це неможливо, що якби Бог існував, Він робив би щось краще, а не слухав й відповідь на молитви окремої людини.

Але я скажу вам так: Бог піклується про вас. Він слухатиме, і Він відповідатиме на ваші особисті запитання. Відповіді на ваші молитви приходитимуть у Його спосіб і в Його час, і тому ви маєте навчитися прислухатися до Його голосу. Бог

хоче, щоб ви знайшли свій шлях до Нього і цим шляхом є Спаситель⁵. Бог хоче, щоб ви дізналися про Його сина, Ісуса Христа, і відчували проникливий мир і радість, які приходять від проступання шляхом божественного учнівства.

Мої дорогі друзі, існує чітко спрямоване дослідження із заपुरкою від Бога, що міститься в книзі стародавніх Писань, доступне кожному чоловікові, жінці й дитині, хто готовий його випробувати:

По-перше, ви маєте шукати слова Божого. Це означає читати Писання і вивчати слова стародавніх, а також сучасних пророків щодо відновленої евангелії Ісуса Христа,—не з наміром сумніватися, або критикувати, а з щирим бажанням пізнати істину. Подумайте над тим, що ви відчуваєте, підготовте свої розуми до отримання істини⁶. “Якщо ви не можете нічого, окрім того, щоб мати бажання повірити, нехай це бажання працює в вас, ... що зможете дати місце для [слова Божого]”⁷.

По-друге, ви маєте задуматися, обміркувати, намагатися безстрашно повірити⁸ та бути вдячними за те, наскільки милостивим є Господь до Своїх дітей від часів Адама до

наших днів, приводячи пророків, провидців і носіїв одкровень, щоб керувати Його Церквою і допомагати нам знайти шлях до Нього.

По-третє, ви маєте запитати вашого Небесного Батька, в ім'я Його Сина, Ісуса Христа, проявити вам істину щодо Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Запитайте з щирим серцем і справжнім наміром, маючи віру в Христа⁹.

Існує також *четвертий* крок, даний нам Спасителем: “Коли хоче хто волю чинити [Божу], той довідається про науку, чи від Бога вона, чи від Себе Самого кажу Я”¹⁰. Іншими словами, коли ви намагаєтеся підтвердити істинність евангельських принципів, спочатку ви маєте жити згідно з ними. Випробуйте евангельські доктрини і вчення Церкви у своєму житті. Зробіть це із справжнім наміром і з міцною вірою в Бога.

Якщо ви так зробите, ви матимете обіцяння від Бога—Хто зв'язаний Своїм словом¹¹—що Він проявлятиме істину вам силою Духа Святого. Він подарує вам більше світла, що дозволить вам дивитися в темряві і бачити неймовірно славетні картини, незбагненні для смертного зору.

Деякі можуть сказати, що ці кроки занадто важкі, або що вони не варті витрачених зусиль. Але я кажу, що це особисте свідчення щодо євангелії і Церкви є тим найважливішим, що ви можете досягти в цьому житті. Це не тільки благословить і направятиме вас протягом цього життя, але також матиме безпосередній вплив на ваше життя протягом усієї вічності.

Духовне можна досягнути лише через Дух

Вчені намагалися зрозуміти широту Всесвіту, поки знаряддя не стали достатньо досконалими, щоб зібратися в більше знання, аби вони могли отримати більш повну істину.

Апостол Павло навчав подібному принципу стосовно духовного знання: “А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, —написав він коринтянам,—бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно”¹².

Іншими словами, якщо ви хочете пізнати духовну істину, ви

маєте використовувати правильне знаряддя. Ви не можете зрозуміти духовну істину, маючи знаряддя, що не може її виявити.

Спаситель сказав нам в наші дні: “Те, що від Бога, є світлом; і той, хто сприймає світло і залишається в Богові, сприймає більше світла; і те світло яскравішає і яскравішає, аж до дня досконалого”¹³.

Чим більше ми прихилиємо наше серця й розуми до Бога, тим більше небесного світла сочиться на нашу душу. І кожного разу, коли ми охоче і щиро прагнемо того світла, ми вказуємо Богу на нашу готовність отримувати більше світла. Поступово, все, що раніше здавалося туманним, темним і віддаленим, стає для нас ясним, яскравим і знайомим.

Так само, якщо ми віддаляємо себе від світла євангелії, наше власне світло починає тьмяніти—не за день або тиждень, але поступово, з часом—поки ми не озирнемося і повністю не зможемо зрозуміти, чому ми колись вірили, що євангелія істинна. Наше попереднє знання, може, навіть здаватися безглуздим

для нас, бо те, що колись було таким ясним, знову стало розмитим, туманним і далеким.

Ось чому Павло був настільки наполегливим стосовно того, що послання євангелії є безглуздом для тих, що гинуть, “а для [тих], що спасаються,—Силою Божою”¹⁴.

Не існує лакмусової перевірки

Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів—це місце для людей з різними свідченнями. Є деякі члени Церкви, свідчення яких є безсумнівним і яке яскраво палає всередині них. Інші ж все ще прагнуть знайти його для себе. Церква є домівкою для об'єднання всіх людей, незалежно від глибини або висоти нашого свідчення. Я знаю, що на жодній з дверей наших домів зборів немає знаку, що говорить: “Щоб увійти, ваше свідчення має бути ось такої висоти”.

Церква не тільки для досконалих людей, але для всіх, щоб “прий[ти] до Христа, і вдосконалию[ватися] в Ньому”¹⁵. Церква для таких людей, як ви і я. Церква є місцем, де вітають й насичують, а не роз'єднують або критикують. Це місце, де ми простягаємо руку, щоб підбадьорити, захопити й підтримати один одного, поки ми самі продовжуємо шукати божественну істину.

Врешті-решт, подорожуючи шляхом учнівства, ми всі є мандрівниками, які прагнуть Божого світла. Ми не засуджуємо інших за ту кількість світла, яку вони можуть мати або не мати; скоріше, ми насичуємо і заохочуємо будь-яке світло, поки воно не стане ясним, яскравим й істинним.

Обіцяння для усіх

Визнаймо ж, що найчастіше отримання свідчення—це не завдання на

хвилину, годину або на день. Це не одноразове завдання. Процес збирання духовного світла є пошуком усього життя.

Ваше свідчення про живого Божого Сина і Його відновлену Церкву, Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів, може прийти не так швидко, як ви хочете, але я обіцяю вам ось що: якщо ви виконуете свою частину, воно прийде.

І воно буде славетним.

Я пропоную вам своє особисте свідчення, що духовна істина заповнить ваше серце і проллє світло на ваш дух. Вона явить вам чистий розум з прекрасною радістю і небесним миром. Я відчув це на собі силою Святого Духа.

Як обіцяно у давніх Писаннях, невимовна присутність Духа Божого спонукатиме вас співати пісню викупительної любові¹⁶, підняти ваші очі до неба і підвищити свій голос у хвалі Бога Всевишнього, вашого Прихистку, вашої Надії, вашого Захисника, вашого Батька. Спаситель пообіцяв, що якщо ви шукатимете, то ви знайдете¹⁷.

Я свідчу, що це істина. Якщо ви шукатимете Божої істини, яка зараз може здаватися тьмяною, нечіткою і далекою, вона поступово ставатиме відкритою і зрозумілою, і близькою вашому серцю через світло Божої благодаті. Славетні духовні горизонти, неймовірні для людського ока, будуть явлені вам.

Це моє свідчення, що це духовне світло знаходиться у межах досяжності для кожної Божої дитини. Воно просвітить ваш розум і принесе зцілення вашому серцю і радість у ваше життя. Мої дорогі друзі, будь ласка, не відкладайте момент для пошуку і зміцнення ваших власних особистих свідчень

щодо божественної роботи Бога, а саме роботи світла й істини.

Ваше особисте свідчення щодо світла й істинності буде не тільки благословляти вас і ваше потомство тут, в земному житті, але й також буде супроводжувати вас у всій вічності, серед безкінечних світів. Про це я свідчу і залишаю вам своє благословення, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Мойсей 1:33.
2. Див. Marcia Bartusiak, *The Day We Found the Universe* (2009), xii. Для мене завжди дивно, що ми можемо бути настільки впевненими у наших висновках. Іноді ми настільки впевнені, що припускаємо, що знаємо всю наявну істину. Приклад: "Саймон Ньюкомб, декан факультету американської астрономії, наприкінці дев'ятого століття на посвяченні обсерваторії у 1887 році відзначив, що "поки астрономія зацікавлена ... ми дійсно швидко наближаємося до меж нашого знання. ... Результат полягає

в тому, що робота, яка дійсно займає увагу астронома, менше зосереджується на відкритті чогось нового, досліджуючи те, про що вже відомо" (Bartusiak, xv).

3. Цікаво розглянути Книгу Мойсея 1:33, 35 у світлі цього "останнього" дослідження. Книга Мойсея в Дорогоцінній Перлині була відкрита Пророком Джозефом Смітом у червні 1830 року, майже за століття до того, як Едвін Габбл оголосив про відкриття далеких галактик.
4. Див., наприклад, Hubble Heritage Image Gallery at heritage.stsci.edu/gallery/gallery.html.
5. Див. Іван 14:6.
6. Див. 3 Нефій 17:3.
7. Алма 32:27.
8. Див. Учення і Завіти 67:3.
9. Див. Мороній 10:3-5.
10. Іван 7:17; див. також Псалми 25:14; Іван 3:21.
11. Див. Учення і Завіти 82:10.
12. 1 Коринтянам 2:14.
13. Учення і Завіти 50:24.
14. Див. 1 Коринтянам 1:18.
15. Мороній 10:32; див. також Учення і Завіти 20:59.
16. Див. Алма 5:26.
17. Див. Учення і Завіти 88:63.

Представлено президентом Генрі Б. Айрінгом
Першим радником в Першому Президентстві

Підтримка церковних чинів

Запропоновано, щоб ми підтримали Томаса Спенсера Монсона як пророка, провидця і одкровителя і Президента Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів; Генрі Бенніона Айрінга як першого радника в Першому Президентстві і Дітера Фрідріха Ухтдорфа як другого радника в Першому Президентстві.

Хто підтримує, виявіть це.

Хто проти, якщо такі є, можуть виявити це.

Запропоновано, щоб ми підтримали Бойда Кеннета Пекера як президента Кворуму Дванадцятиох

Апостолів і наступних членів цього кворуму: Бойда К. Пекера, Л. Тома Перрі, Рассела М. Нельсона, Далліна Х. Оукса, М. Рассела Балларда, Річарда Г. Скотта, Роберта Д. Хейлза, Джеффри Р. Холланда, Девіда А. Беднара, Квентіна Л. Кука, Д. Тодда Крістофферсона і Ніла Л. Андерсена.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, можуть також вказати.

Запропоновано, щоб ми підтримали радників у Першому Президентстві і Дванадцятиох апостолів як пророків, провидців і одкровителів.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, якщо є, виявіть таким же чином.

Запропоновано, щоб ми звільнили з вдячністю за їхнє видатне служіння старійшин Карлоса Х. Амадо і Уільяма Р. Уолкера як членів Першого кворуму сімдесятників і призначили їх почесними генеральними авторитетами.

Ті, хто бажають приєднатися до нас у вияві вдячності за їхнє чудове служіння, будь ласка, виявіть це.

Старійшин Арайка В. Мінасяна і Гвідо Сенканса було звільнено як територіальних сімдесятників. Запропоновано, щоб ми виявили їм вдячність голосуванням за їхнє служіння.

Всі, хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Запропоновано, щоб ми підтримали інших генеральних авторитетів, територіальних сімдесятників і генеральні президентства допоміжних організацій, які зараз служать.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, можуть виявити це.

Дякую вам, брати і сестри, за вашу віру й молитви за нас. ■

Старійшина Даллін Х. Оукс
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Любити відмінних від нас людей і жити з ними

Як послідовники Христа, ми маємо жити мирно з іншими людьми, які не розділяють наших цінностей або не приймають вчень, на яких вони основуються.

I.

У завершальні дні Свого смертного священнослужіння Ісус дав Своїм учням те, що Він назвав “новою заповіддю” (Іван 13:34). Повторена тричі, ця заповідь була простою, але й важкою: “Щоб любили один одного ви, як Я вас полюбив” (Іван 15:12; див. також 17-й вірш). Вчення любити одне одного було основним ученням священнослужіння Спасителя. Другою великою заповіддю була: “Люби свого ближнього, як самого себе” (Матвій 22:39). Ісус навіть навчав: “Любіть ворогів своїх” (Матвій 5:44). Однак заповідь *любити інших так, як Він полюбив Свою паству*, для Його учнів—і для нас—була унікальним випробуванням. “В дійсності,—навчав нас Президент Томас С. Монсон минулого квітня,—любов—це сама суть євангелії, а Ісус Христос є нашим Взірцем. Його життя було спадком любові”¹.

Чому так важко мати одне до

одного любов, подібну до Христової? Це важко, тому що ми маємо жити серед тих, хто не розділяє наших вірувань і цінностей та завітних зобов’язань. У Своїй заступницькій молитві, промовленій незадовго до Його розп’яття, Ісус молився за Своїх послідовників: “Я їм дав Твоє слово, але світ їх зненавидів, бо вони не від світу, як і Я не від світу” (Іван 17:14). Після цього Він благав Батька: “Не благаю, щоб Ти їх зі

світу забрав, але щоб зберіг їх від злого” (вірш 15).

Ми маємо жити у світі, але бути не *від* світу. Ми маємо жити у світі, бо, як навчав у притчі Ісус, Його царство “подібне до розчини”, функція якої піднімати всю масу, впливаючи на неї (див. Лука 13:21; Матвій 13:33; див. також 1 Коринтянам 5:6–8). Його послідовники не можуть зробити цього, спілкуючись лише з тими, хто розділяє їхні вірування й звичаї. Однак Спаситель також навчав, що якщо ми любимо Його, то зберігатимемо Його заповіді (див. Іван 14:15).

II.

В євангелії є багато вчень про важливість дотримуватися заповідей, живучи серед людей, чії вірування й звичаї є відмінними. Найважливішими є вчення щодо суперечок. Коли воскреслий Христос побачив, що нефійці сперечаються стосовно способу хрищення, Він дав чіткі настанови щодо виконання цього обряду. Після цього Він виклав цей великий принцип:

“І не буде сперечань між вами, як досі було; і не буде також сперечань між вами стосовно питань Мого вчення, як досі було.

Бо істинно, істинно Я кажу вам, *той, в кому є дух суперечок, не від*

Мене, але від диявола, який є батьком суперечок, і він підбурює серця людей сперечатися із злістю, один з другим.

Ось, ... Мое вчення у тому, щоб з цим було покінчено” (3 Нефій 11:28–30; курсив додано).

Спаситель застерігав проти суперечок не лише тих, хто не дотримувався заповіді щодо хрищення. Він заборонив сперечатися всім. Навіть ті, хто дотримується заповідей, не повинні розпалювати серця людей, щоб сперечатися зі злістю. “Батьком суперечок” є диявол; Спаситель є Князем Миру.

Подібним чином Біблія навчає, що “мудрі утишують гнів” (Приповісті 29:8). Перші апостоли навчали, що ми маємо “пильну[вати] про мир” (Римлянам 14:19) і бути “правдомовн[ими] в любові” (Ефесянам 4:15), “бо гнів людський не чинить правди Божої” (Якова 1:20). У сучасному одкровенні Господь наказав, що добра звістка про відновлену евангелію має проголошуватися “кожн[им] до свого ближнього, у м’якості й лагідності” (УЗ 38:41), “з усією покірністю, ... не кривдячи кривдників” (УЗ 19:30).

III.

Навіть тоді, коли ми прагнемо бути лагідними і уникати суперечок, ми не повинні йти

на компроміс з істинами, які ми розуміємо, чи применшувати їх значення. Ми не повинні здавати своїх позицій або поступатися цінностями. Евангелія Ісуса Христа і укладені нами завіти неминуче втягнуть нас у вічне протистояння між істиною й оманю. У цій боротьбі не існує нейтральної смуги.

Спаситель показав шлях, коли Його вороги прийшли до Нього з жінкою, яку було “зловлено на гарячому вчинку перелюбу” (Іван 8:4). Присоромлені власним лицемірством, обвинувачувачі пішли і залишили Ісуса самого з жінкою. Він поставився до неї з добротою, не засуджуючи її того разу. Однак Він також твердо наказав їй: “Більш не гріши” (Іван 8:11). Любляча доброта є необхідною, однак послідовник Христа—як і Господар—буде твердим в істині.

IV.

Як і Спаситель, Його послідовники іноді протистояли гріховній поведінці і сьогодні деколи їх називають “ханжами” або “фанатиками”, коли вони відокремлюють правильне від хибного, відповідно до свого розуміння. Багато мирських цінностей і звичок стають такими випробуваннями для святих останніх днів. В наш час помітне місце серед них займає велика тенденція

щодо легалізації одностатевих шлюбів у багатьох штатах Сполучених Штатів Америки, провінціях Канади та багатьох інших країнах світу. Також, ми живемо серед декого з тих, хто взагалі не вірить у потребу в шлюбі. Дехто не вірить у те, що треба мати дітей. Дехто заперечує будь-які обмеження щодо порнографії чи небезпечних наркотиків. Інший приклад—знайомий більшості віруючих—це випробування жити з невіруючим подружжям чи членом сім’ї або спілкуватися з невіруючими колегами по роботі.

В освячених спорудах, як-от: храмах, домах поклоніння та наших власних домівках, ми маємо навчати істині й заповідям ясно й ретельно, як ми розуміємо їх з плану спасіння, відкритого у відновленій евангелії. Наше право робити це захищено конституційними гарантіями свободи слова й релігії, а також недоторканістю приватного життя, яке поважається навіть в країнах з формальними конституційними гарантіями.

Те, що публічно кажуть і роблять релігійні особи, викликає іншого роду міркування. Свобода віросповідання захищає більшість публічних дій, однак вона підвладна умовам, які необхідні для пристосування вірувань і звичаїв інших людей. Закони можуть забороняти поведінку, яка зазвичай визнається за неправильну або неприйнятну, як-от: сексуальна експлуатація, насильство або терористична поведінка, навіть, коли екстремісти вдаються до неї в ім’я релігії. Менш жажливу поведінку, хоч і неприйнятну для деяких віруючих, можливо просто необхідно терпіти, якщо вона узаконена тим, що пророк з Книги Мормона назвав “голосом народу” (Мосія 29:26).

Щодо теми публічних промов, то всі ми маємо дотримуватися євангельських учень любити нашого ближнього і уникати суперечок. Послідовники Христа мають бути прикладом ввічливості. Ми повинні любити всіх людей, вміти добре слухати і виявляти турботу стосовно їхніх щирих вірувань. Незважаючи на те, що ми можемо не погоджуватися з чимось, ми не повинні бути сварливими людьми. Наша позиція і манера спілкуватися стосовно спірних питань не повинні нести в собі дух сперечань. Ми маємо бути мудрими в поясненні й дотриманні нашої позиції та впливові на інших людей. Чинячи так, ми просимо, щоб інші люди не відчували образу через наші щирі релігійні вірування і вільне сповідання нашої релігії. Ми заохочуємо всіх нас дотримуватися золотого правила Спасителя: “Усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви” (Матвій 7:12).

Коли наша позиція не визнається, ми маємо люб'язно прийняти несприятливі результати і виявляти ввічливість до наших опонентів. За будь-яких обставин ми маємо бути людьми доброї волі по відношенню до всіх людей, відмовившись від усіх видів переслідувань, включаючи переслідування, що ґрунтуються на расових, етнічних, релігійних віруваннях або невір'ї, та відмінностях в сексуальній орієнтації.

V.

Я говорив про загальні принципи. Тепер говоритиму про те, як ці принципи мають застосовуватися в різних знайомих ситуаціях, в яких потрібно з більшою відданістю дотримуватися учень Спасителя.

Я почну з того, що наші маленькі діти засвоюють під час ігор. Надто часто не членів Церкви тут, у штаті Юта, ображають і відсторонюють від себе деякі наші члени Церкви, які не дозволяють своїм дітям дружити з дітьми інших вірувань. Звичайно ж, ми можемо навчати своїх дітей цінностям і нормам поведінки, не змушуючи їх сторонитися будь-кого, хто є іншим, або виявляти неповагу до них.

Багато вчителів у Церкві й школі засмучені тим, як деякі підлітки, у тому числі й молодь СОД, ставляться одне до одного. Заповідь любити одне одного безсумнівно включає в себе любов і повагу до різних релігійних течій, а також расових, культурних і економічних відмінностей. Ми закликаємо всю молодь уникати залякувань, образ, або мови і вчинків, які свідомо завдають болю іншим. Все це порушує заповідь Спасителя любити одне одного.

Спаситель навчав, що суперечки — це інструмент диявола. Це безсумнівно застерігає нас від деяких висловів сучасної мови і політичних інтриг. Уживатися при політичних

відмінностях є важливим у політиці, однак, незважаючи на політичні відмінності, в ній не повинно бути нападів на особистості, які отруюють процес урядування й карають учасників. Всі ми маємо викоринити спілкування, сповнене ненависті, і практикувати ввічливість при відмінностях у поглядах.

Найважливішим місцем для того, щоб навчитися утримуватися від суперечок і виявляти повагу до відмінностей, є наша домівка і сімейні стосунки. Відмінності є немінучими—якись невеличкі, а якись значні. Щодо значних відмінностей, припустіть, що член сім'ї живе у позашлюбних стосунках. У тій ситуації конфліктують дві важливі цінності—наша любов до члена сім'ї і наша відданість заповідям. Наслідуючи приклад Спасителя, ми можемо виявляти люблячу доброту і все ще залишатися твердими в істині, утримуючись від вчинків, які сприяють або, здається, потурають тому, що, як ми знаємо, є неправильним.

Я завершу ще одним прикладом сімейних стосунків. На конференції колу в Мідвесті приблизно 10 років тому, я зустрівся з сестрою, яка сказала мені, що її чоловік, не член Церкви, відвідував Церкву разом з нею протягом 12 років, однак до Церкви так і не приєднався. Вона спитала, що їй робити. Я порадив їй продовжувати чинити правильно в усьому, мати терпіння до її чоловіка і бути доброю з ним.

Приблизно через місяць вона написала наступне: “Мені здавалося, що 12 років були хорошим показником терпіння, однак я не була впевнена, що виявляла достатньо доброти при цьому. Тож, протягом місяця я дуже сильно старалася це робити і він охристився”.

Доброта—це сила, особливо в лоні сім'ї. Далі вона писала: “Тепер я намагаюся бути ще добрішою, бо ми працюємо над тим, щоб запечататися у храмі цього року!”

Шість років потому вона написала мені ще одного листа: “Мого чоловіка [щойно] покликали і рукопоклали єпископом [нашого приходу]”².

VI.

Маючи так багато стосунків і обставин у житті, ми повинні уживатися з відмінностями. У важливих ситуаціях наша сторона цих відмінностей не повинна бути знехтувана або зневажена, однак, як послідовники Христа, ми маємо жити мирно з іншими людьми, які не розділяють наших цінностей або не приймають вчень, на яких вони основуються. План спасіння Батька, який ми знаємо через пророче одкровення, ставить нас в моральні обставини, коли ми маємо дотримуватися Його заповідей. Це включає в себе таку ж любов до наших ближніх з різних культур і вірувань, яку Він виявив до нас. Як навчав пророк з Книги Мормона: ми маємо просуватися вперед, маючи “любов до Бога і до всіх людей” (2 Нефій 31:20).

Яким би важким не було життя у сум'ятті навколо нас, заповідь нашого Спасителя любити одне одного так, як Він любить нас, є, можливо, нашим найбільшим випробуванням. Я молюся, щоб ми могли зрозуміти це і прагнути жити таким чином в усіх наших стосунках і справах, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, “Любов—це суть євангелії”, *Ліягона*, трав. 2014, с. 91.
2. Листи Далліну Х. Оуксу від 23 січ. 2006 р. та 30 жовт. 2012 р.

Старійшина Ніл Л. Андерсен
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Джозеф Сміт

Ісус Христос обрав святу людину, праведну людину, щоб керувати Відновленням повноти Його євангелії. Він обрав Джозефа Сміта.

Вперше, з'явившись перед пророком Джозефом Смітом, коли тому було 17 років, ангел звернувся до нього по імені і сказав йому, що він, Мороній, є вісником, посланим з присутності Бога, і що Бог призначив для нього роботу. Уявіть собі, що мав подумати Джозеф, коли Ангел потім сказав йому, що його ім'я “матиме добру і погану славу серед усіх народів, колін і язиків”¹. Можливо, саме шок в очах Джозефа змусив Моронія повторити, що про нього говоритимуть і добре, і зле серед усіх народів².

Добре про Джозефа Сміта говорити не спішили; а от злословити почали одразу. Джозеф писав: “Як дуже дивно, що непомітного хлопчика ... було визнано ... достатньо помітним, щоб спрямувати проти нього найжорстокіше переслідування”³.

Разом з любов'ю до Джозефа зростала й ворожість до нього. У віці 38 років його було вбито натовпом зі 150 людей з розмальованими обличчями⁴. Тоді як життя Пророка раптово обірвалося, добра і зла слава про нього тільки почала набирати оберти.

Чи маємо ми дивуватися злим чуткам про нього? Апостола Павла

називали нерозумним і божевільним⁵. Нашого улюбленого Спасителя, Сина Божого, називали ласуном і п'яницею, й одержимим дияволом⁶.

Господь сказав Джозефу про його долю:

“Кінці землі питатимуть про твоє ім'я, і нерозумні глузуватимуть з тебе, і пекло скаженітиме проти тебе;

Тоді як чисті серцем, ... мудрі, ... і добродішні шукатимуть невпинно ... благословень з-під твоєї руки”⁷.

Чому Господь дозволяє лихослів'ю переслідувати добру славу? Одна з причин в тому, що протидія тому, що йде від Бога, змушує шукачів істини ставати навколішки для отримання відповідей⁸.

Джозеф Сміт є пророком Відновлення. Його духовна робота почалася з явленням Батька і Сина, а після цього—численних відвідувань з небес. Він був зняряддям в руках Божих у явленні Священного Писання, втраченого вчення і відновлення священства. Важливість роботи Джозефа вимагає більше, ніж розумового обдумування; вона вимагає, аби ми, як і Джозеф, “просили у Бога”⁹. Духовні запитання заслуговують на духовні відповіді від Бога.

Багато з тих, хто відкидає роботу Відновлення, просто не вірять, що небесні істоти говорять до людей на землі. Вони кажуть: це неможливо, що золоті пластини були передані ангелом і перекладені силою Бога. Через цю зневіру вони швидко відхиляють свідчення Джозефа, а деякі, на жаль, навіть вдаються до того, що паплюжать життя пророка і обмовляють його характер.

Ми особливо засмучуємося, коли хтось, хто колись шанував Джозефа, відступає від свого переконання, а потім лихословить про Пророка¹⁰.

“Дослідження Церкви ... очима людей, які відступили від неї,—якось сказав старійшина Ніл А. Максвелл, —це майже те саме, що брати інтерв'ю у Юди, щоб зрозуміти Ісуса. Відступники завжди розповідають нам більше про себе, ніж про те, від чого вони відійшли”¹¹.

Ісус сказав: “Благословляйте тих, хто вас проклинає, ... і моліться за тих, хто вас переслідує”¹². Будьмо ж добрими до тих, хто засуджує Джозефа Сміта, знаючи в наших серцях, що Джозеф був пророком Бога, і втішаючись тим, що все це вже давно було передбачено ще Моронієм.

Як ми маємо реагувати на щирого шукача, стурбованого негативними зауваженнями, почутими або прочитаними про Пророка Джозефа Сміта? Звичайно, ми завжди вітаємо чесні та щирі запитання.

На запитання про характер Джозефа ми б могли поділитися словами тисяч людей, які знали його особисто і які пожертвували своїм життям заради роботи, яку він допоміг заснувати. Джон Тейлор, в якого чотири рази поцілили з натовпу, що вбив Джозефа, пізніше заявив: “Я свідчу перед Богом, ангелами і людьми, що [Джозеф] був доброю,

шанованою [і] добродесною людиною—... [і] що його характер був бездоганим і в приватній обстановці, і на людях—що він жив і помер як Божа людина”¹³.

Ми можемо нагадати щирому шукачеві, що для інформації в Інтернеті немає опції “фільтрувати за істинністю”. Деяка інформація, незалежно від того, наскільки вона є переконливою, просто не є істинною.

Кілька років тому я читав статтю в журналі *Time*, де повідомлялося про знахідку—нібито написаний Мартіном Гаррісом лист, який суперечив розповіді Джозефа Сміта про знаходження пластин Книги Мормона¹⁴.

Через цей документ кілька членів Церкви залишили Церкву¹⁵.

На жаль, вони залишили її надто швидко. Через кілька місяців експерти виявили (і зловмисник зізнався), що лист був повною фальсифікацією¹⁶. Звичайно ж, ви можете запитувати про те, що чуєте в новинах, але не потрібно ніколи сумніватися у свідченні Божих пророків.

Ми могли б нагадати шукачеві, що деяка інформація про Джозефа, хоча й істинна, може бути представлена абсолютно поза контекстом його доби і ситуації.

Старійшина Рассел М. Нельсон пояснив це. Він сказав: “Я служив радником уряду Сполучених Штатів в Національному центрі з контролю за захворюваннями в Атланті, штат Джорджія. Якось, очікуючи на таксі до аеропорту після завершення наших зборів, я приліг на газоні, щоб поніжитися у приємних променях сонця перед поверненням до зимової Юти. ... Пізніше я отримав поштою фотографію, зроблену фотографом на камеру з телеоб'єктивом, яка зафіксувала якраз той момент релаксації на газоні. Під нею стояв підпис:

“Урядовий радник у Національному центрі”. Фотографія була справжньою, заголовок був вірним, але істину було використано для створення помилкового враження”¹⁷. Ми не відкидаємо те, що знаємо є істинним, заради чогось, чого ми ще не розуміємо.

Ми можемо нагадати шукачеві, що не тільки до Джозефа навідувалися ангели.

Свідки Книги Мормона написали: “Цим урочисто сповіщаємо, що ангел Божий зійшов з небес, ... і ... ми дивилися і бачили ці пластини”¹⁸. Можна було б процитувати також й інших людей¹⁹.

Щирий шукач має сприймати поширення відновленої евангелії як плід Господньої роботи через Пророка.

На даний час існує більше 29000 громад і 88000 місіонерів, які навчають евангелії по всьому світу. Мільйони святих останніх днів прагнуть йти за Ісусом Христом, жити чесним життям, піклуватися про бідних, і жертвувати своїм часом та ділитися талантами, допомагаючи іншим людям.

Ісус сказав:

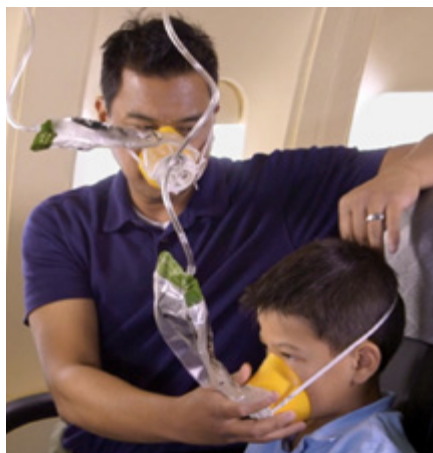
“Не може родити добре дерево плоду лихого, ані дерево зле плодів добрих родити. ...

По їхніх плодах ви пізнаєте їх!”²⁰

Ці пояснення є переконливими, але щирому шукачеві не слід поклатися виключно на них у своєму пошуку істини.

Кожна віруюча людина потребує духовного підтвердження божественної місії і характеру пророка Джозефа Сміта. Це є правильним для кожного покоління. Духовні запитання заслуговують на духовні відповіді від Бога.

Нещодавно, коли я був на Східному узбережжі Сполучених Штатів, один колишній місіонер розповів

Пристосуйте вашу власну духовну кисневу маску таким чином, щоб бути готовим допомогти тим, хто шукає істину.

мені про свого друга, який розчарувався через отриману ним інформацію про пророка Джозефа Сміта. Кілька разів вони спілкувались і в результаті цих бесід той колишній місіонер, здавалося, також почав сумніватися.

Хоча я сподівався, що він зможе зміцнити свого друга, я почав побоюватися за його власне свідчення. Брати і сестри, дозвольте мені застерегти вас: ви не зможете суттєво допомогти іншим людям, якщо ваша власна віра не є твердою.

Кілька тижнів тому я піднявся на борт літака, що прямував до Південної Америки. Стюардеса звернула нашу увагу на відео з безпеки. “Хоча це й малоімовірно,—попередили нас,—але якщо тиск у кабіні зміниться, над вашим кріслом відкриваються панелі і звідти випадуть кисневі маски. Коли це станеться, візьміть маску рукою і потягніть її до себе. Щільно притисніть маску до носа і рота. Перекиньте еластичну стрічку над головою і, при потребі, пристосуйте маску”. Потім було ось таке застереження: “Будь ласка, пристосуйте вашу маску перед тим, як допомагати іншим”.

Негативних коментарів щодо пророка Джозефа Сміта ставатиме більше у міру того, як ми наближаємося до Другого пришестя Спасителя. Напівправа і витончена брехня нікуди не зникнуть. Члени

сім'ї та друзі потребуватимуть вашої допомоги. Зараз настав час пристосувати вашу власну духовну кисневу маску таким чином, щоб бути готовим допомогти тим, хто шукає істину²¹.

Свідчення про пророка Джозефа Сміта може прийти до кожного з нас у різний спосіб. Воно може прийти, коли ви стаєте навколішки в молитві, просячи Бога підтвердити, що він був істинним пророком. Воно може прийти, коли ви прочитаєте розповідь Пророка про Перше видіння. Свідчення може зрошувати вашу душу, коли ви перечитуєте Книгу Мормона знов і знов. Воно може прийти, коли ви складаєте власне свідчення про Пророка або коли ви стоїте у храмі і розумієте, що через Джозефа Сміта на землі була відновлена свята сила запечатування²². З вірою і справжнім наміром, ваше свідчення про пророка Джозефа Сміта зміцниться. Постійні постріли з різних сторін надувними кульками з водою можуть іноді намочити вас, але вони ніколи, ніколи не мають загасити ваш палаючий вогонь віри.

Для молоді, що слухає зараз ці слова, або читатиме ці слова

у майбутньому, я даю конкретне завдання: отримайте особисте свідчення про пророка Джозефа Сміта. Нехай ваш голос допоможе виконати пророчі слова Моронія щодо доброї слави для Пророка. Ось вам дві ідеї: по-перше, знайдіть вірші у Книзі Мормона, які, як ви відчуваєте і знаєте, є абсолютно істинними. Потім поділіться ними з сім'єю і друзями на домашньому сімейному вечорі, в семінарії, на ваших уроках в Товаристві молодих чоловіків чи молодих жінок, визнаючи, що Джозеф був зняряддям у Божих руках. Далі, прочитайте свідчення пророка Джозефа Сміта в Дорогоцінній Перлині або у цій брошурі, яка доступна зараз 158 мовами. Ви можете знайти її он-лайн на сайті LDS.org або отримати у місіонерів. Це власне свідчення Джозефа про те, що відбулося насправді. Перечитуйте її часто. Подумайте про те, аби записати свідчення Джозефа Сміта своїм власним голосом, щоб постійно слухати його і ділитися ним з друзями. Прослуховування свідчення Пророка, записаного вашим власним голосом, допоможе вам отримати бажане свідчення.

Свідчення пророка Джозефа Сміта зараз перекладено 158 мовами.

Попереду—великі й чудові дні. Президент Томас С. Монсон сказав: “Ця велика справа ... продовжуватиме просуватися вперед, змінюючи і благословляючи життя. ... Жодна сила в цілому світі не в змозі зупинити роботу Бога. Що б не сталося, ця велика справа просуватиметься вперед”²³.

Я свідчу вам, що Ісус є Христос, наш Спаситель і Викупитель. Він обрав святу людину, праведну людину, щоб скеровувати Відновлення повноти Його євангелії. Він обрав Джозефа Сміта.

Я свідчу, що Джозеф Сміт був чесною і високоморальною людиною, учнем Господа Ісуса Христа. Бог Батько і Його Син, Ісус Христос, дійсно явилися йому. Він дійсно переклав Книгу Мормона даром і силою Бога.

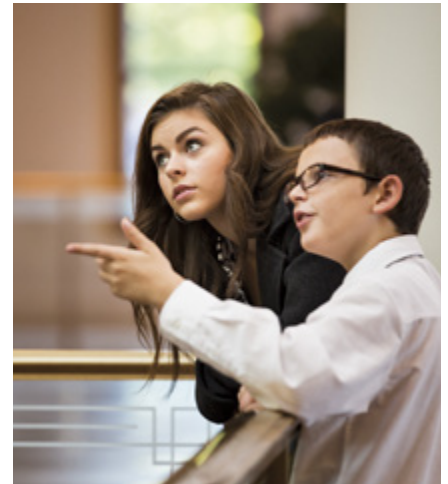
Після смерті ми чітко усвідомимо священне покликання і божественну місію пророка Джозефа Сміта. У той не дуже далекий день ви, і я, і мільйони інших людей прийдуть до пізнання того, “що був пророком Христа Джозеф Сміт”²⁴. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Джозеф Сміт—Історія 1:33.
2. Див. Джозеф Сміт—Історія 1:29–46.
3. Джозеф Сміт—Історія 1:23.
4. Див. Учення і Завіти 135:1.
5. Див. Дії 26:24.
6. Див. Матвій 11:19; Іван 10:20.
7. Учення і Завіти 122:1–2.
8. Президент Дітер Ф. Ухтдорф сказав: “Спочатку ставте під сумнів свої сумніви, перш ніж сумніватися у своїй вірі. Ми ніколи не повинні дозволяти сумнівам взяти нас в полон і утримувати від Божественної любові, миру і дорогоцінних дарів, які приходять завдяки вірі в Господа Ісуса Христа” (“Приєднуйтеся до нас”, *Ліягона*, лист. 2013, с. 23). Старійшина Джеффри Р. Холланд сказав: “Це—божественна робота, і вона й далі супроводжується безліччю явлень та благословень у всьому. Тому, будь ласка, не надто хвилюйтеся, якщо час від часу

з'являються питання, які потрібно розглянути, зрозуміти й вирішити. Такі питання є й будуть. У цій Церкві те, що ми знаємо, є більш важливим, ніж будь-що, чого ми не знаємо” (“Вірую, Господи”, *Ліягона*, трав. 2013, с. 94).

9. Якова 1:5; див. також Джозеф Сміт—Історія 1:11–13.
10. Деніел Тайлер згадував: “Брат Айзек Бехунін і я [відвідували Пророка] у нього вдома. Ми говорили про те, як його переслідували. Він згадував багато облудних, суперечливих, неузгоджених між собою тверджень, зроблених відступниками. ... Він також розповів, як більшість посадових осіб, які б ... залюбки позбавили його життя, коли його арештовували, почали ставитися до нього з прихильністю [познайомившись із ним]. ...
... Брат Бехунін зазначив: “Якби я залишив цю Церкву, я б не робив того, що зробили ці люди. Я б відправився у якесь віддалене місце, де про мормонізм ніколи не чули, оселився там і ніхто б ніколи не дізнався, що я знаю щось про це”.
[Джозеф] одразу відповів: “Брате Бехунін, ти не знаєш, що б ти робив. Безсумнівно, ці люди колись думали так, як ти думаєш зараз. До того, як ти приєднався до цієї Церкви, ти стояв на нейтральній території. ... Коли ти приєднався до цієї Церкви, ти став на службу Божу. Зробивши це, ти залишив нейтральну територію і на неї вже ніколи не повернешся. Якщо ти залишиш Господа, на службу до Якого ти пішов, це буде через підбурювання Злого, і ти будеш слідувати його керівництву і будеш його слугою” (в *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* [2007], с. 326).
11. Neal A. Maxwell, “All Hell Is Moved” (Brigham Young University devotional, Nov. 8, 1977), 3; speeches.byu.edu.
12. Матвій 5:44.
13. *Учення Президентів Церкви: Джон Тейлор* (2001), с. 82; див. також Учення і Завіти 135:3.
14. Див. Richard N. Ostling, “Challenging Mormonism’s Roots,” *Time*, May 20, 1985, 44.
15. Див. Ostling, “Challenging Mormonism’s Roots,” 44; see also Gordon B. Hinckley, “Lord, Increase Our Faith,” *Ensign*, Nov. 1987, 52; Ніл. А. Андерсен, “Випробування вашої віри”, *Ліягона*, лист. 2012, с. 41.
16. Див. Richard E. Turley Jr., *Victims: The LDS Church and the Mark Hofmann Case* (1992).
17. Russell M. Nelson, “Truth—and More,” *Ensign*, Jan. 1986, 71.
18. “Свідчення трьох свідків”, Книга Мормона.
19. Див. Джозеф Сміт—Історія 1:71, виноска; див. також Учення і Завіти 76:23.
20. Матвій 7:18, 20.
21. Президент Генрі Б. Айрінг, говорячи про тих, хто сумнівається, сказав: “Люблячи їх, ви можете прийняти рішення спробувати дати їм те, про що вони просять. Перед вами може постати спокуса докладно розглянути з ними їхні сумніви з надією, що ви зможете знайти докази або пояснення, які розвіють їхні сумніви. Люди, які сумніваються, часто хочуть говорити про те, що вони вважають за факти або аргументи, які й змусили їх сумніватися, і про те, як їм боляче. ...
Ми з вами можемо вчинити краще, якщо не будемо загострювати увагу на тому, що наші студенти вважають джерелом своїх сумнівів. ... Їхня проблема не лише в тому, що вони, на їхню думку, бачать; вона в тому, чого вони ще не можуть бачити. ... Ми вчинимо найкраще, якщо швидко спрямуємо розмову на те, що торкається серця, на ті переміни серця, що відкриють духовні очі” (“And Thus We See”: Helping a Student in a Moment of Doubt” [address to Church Educational System religious educators, Feb. 5, 1993], 3–4; si.lds.org).
22. Президент Гордон Б. Хінклі сказав: “Багато років тому, коли у дванадцять років мене було висвячено в чин диякона, мій батько, який був президентом нашого колу, взяв мене на мої перші збори священства колу. ... [Вступним гімном був гімн “Слава людині, що чула Єгови”]. Вони співали про пророка Джозефа Сміта, і під час співу моє серце співнилося великою любов’ю і вірою в могутнього Пророка цього розподілу. ... Тоді, силою Святого Духа, я зрозумів, що Джозеф Сміт дійсно був пророком Бога” (“Praise to the Man,” *Tambuli*, Jan. 1984, 1–2).
23. Томас С. Монсон, “Ми знову зібралися разом”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 4.
24. “Слава людині, що чула Єгови!”, *Гімни*, с. 15.

Тед Р. Каллістер
Генеральний президент Недільної школи

Батьки: головні вчителі євангелії для своїх дітей

Врешті-решт, домівка є досконалим середовищем для викладання євангелії Ісуса Христа.

Бен Карсон згадував про себе: “Я був найгіршим учнем у всьому своєму п’ятому класі”. Одного разу Бен складав тест з математики, в якому було 30 завдань. Учень позаду нього виправив дещо в ньому і повернув його назад. Вчителька, пані Уільямсон, почала викликати кожного учня, щоб той назвав свою оцінку. Нарешті вона дійшла до Бена. Через сором він ледь пробурмотів відповідь. Пані Уільямсон, думаючи, що Бен сказав “9”, відповіла, що для Бена оцінка 9 із 30—чудовий прогрес. Учень позаду Бена тоді вигукнув: “Не дев’ять! ... У нього жодної ... правильної відповіді”. Бен зізнався, що йому хотілося провалитися крізь підлогу.

В той час мати Бена, Соня, мала свої труднощі. Вона була однією з 24 дітей у сім’ї, мала лише три класи освіти, і не вміла читати. Вона вийшла заміж у віці 13 років, розлучилася, мала двох синів, яких виховувала у гетто Детройта. Тим не менш, вона зятято покладалася

на власні сили і мала тверде переконання, що Бог допоможе їй та її синам, якщо вони виконуватимуть свою частку.

Одного дня стався поворотний момент в її житті й житті її синів. Її осінило, що успішні люди, у яких вона прибиралася, мали бібліотеки—бо вони часто читають. Після роботи вона пішла додому і вимкнула телевізор, який дивилися Бен і його брат. Вона сказала по суті таке: ви, хлопчики, забагато дивитесь телевізор. Відтепер ви можете дивитися три програми на тиждень. У свій вільний час ви будете ходити

до бібліотеки—читати по дві книги на тиждень і переказувати мені.

Хлопці були шоковані. Бен сказав, що за все своє життя він не прочитав жодної книги, за винятком шкільної програми. Вони заперечували, вони скаржилися, вони сперечалися, але все безрезультатно. Потім Бен поміркував: “Вона встановила правило. Воно мені не сподобалося, але її рішучість побачити, як ми стаємо кращими, змінила напрямок мого життя”.

І як це все змінило! У сьомому класі він став найкращим учнем. Далі Бен навчався в Єльському університеті та отримував стипендію, потім в медичній школі Джонса Хопкінса, де у віці 33 років він став головним лікарем дитячої нейрохірургії та всесвітньо відомим хірургом. Як таке стало можливим? В основному, завдяки матері, яка, не маючи багато переваг в житті, звеличувала своє покликання матері¹.

Писання говорять про роль батьків,—що їхній обов’язок навчати своїх дітей “вчен[ю] про покаяння, віру в Христа, Сина живого Бога, і хрищення й дар Святого Духа” (УЗ 68:25).

Як батьки, ми маємо бути головними вчителями євангелії і прикладами для наших дітей—ні єпископ, ні Недільна школа, Товариство молодих жінок або молодих чоловіків, а саме батьки. Як їхні головні вчителі

евангелії, ми можемо навчити їх силі і дійсності Спокути—про їхню сутність і божественну долю—і таким чином закласти міцну основу для розвитку. Врешті-решт, саме домівка є ідеальним середовищем для викладання евангелії Ісуса Христа.

Десь рік тому я був у відрядженні в Бейруті, Ливан. Перебуваючи там, я дізнався про 12-річну дівчину, Сару. Її батьки і двоє старших братів і сестер на вернулися до Церкви в Румунії, але потім мали повернутися на свою батьківщину, коли Сарі було лише 7 років. У них на батьківщині не було Церкви, жодного організованого підрозділу, жодної Недільної школи або програми для молодих жінок. Через п'ять років ця сім'я дізналася про філію у Бейруті і якраз перед тим, як я приїхав, послала свою 12-річну дочку Сару, у супроводі старших дітей, прийняти хрищення. Перебуваючи там, я провів духовний вечір на тему плану спасіння. Час від часу Сара підіймала руку і відповідала на запитання.

Після зустрічі, знаючи, що вплив Церкви на неї був дуже обмежений, я підійшов до неї і запитав: “Сара, як ти знала відповіді на ті запитання?” Вона відразу ж відповіла: “Мама навчила мене”. Вони не мали Церкви в своїй громаді, але вони дійсно мали евангелію у своїй домівці. Її мати була її головним вчителем евангелії.

Саме Енош сказав: “Слова, які я часто чув від мого батька про вічне життя, і про радість святих, запали глибоко в моє серце” (Енош 1:3). Немає ніякого сумніву, хто був головним вчителем евангелії для Еноша.

Я пам'ятаю, як мій батько лягав на підлогу біля каміна, і читав Писання та інші хороші книги, а я лягав біля нього. Я пам'ятаю, як у кишені своєї сорочки він зберігав картки з цитатами з Писань і творів Шекспіра та

нові слова, які він хотів запам'ятати і вивчити. Я пам'ятаю про евангельські запитання та обговорення за обіднім столом. Я пам'ятаю, як багато разів мій батько брав мене відвідувати людей похилого віку—як ми брали морозиво для одного з них або приносили вечерю з курки для іншого, або його прощальне потискання руки з грошима на додачу. Я пам'ятаю гарне почуття і бажання бути схожим на нього.

Я пам'ятаю свою матір, коли їй було під 90 років, яка готувала на кухні у своїй квартирі, а потім йшла з тацею, повної їжі. Якимось я спитав її, куди вона йде. Вона відповіла: “Ой, я віднесу дещо для стареньких людей”. Я подумав: “Мамо, ти і є старенька”. Я ніколи не зможу повністю віддячити своїм батькам, які були моїми головними вчителями евангелії.

Серед найголовнішого, що ми, батьки, можемо робити,—так це навчити наших дітей і привчити їх молитися. Коли мені було років 17, я став навколішки біля мого ліжка, промовляючи свою вечірню молитву. Я не знав, що моя мати стояла біля дверей. Коли я закінчив, вона сказала: “Теде, а ти просиш Господа допомогти тобі знайти гарну дружину?”

Її запитання захопило мене зненацька. Це було останнє, про що я думав. Я роздумував про баскетбол і навчання. І тому я відповів: “Ні”, на що вона сказала: “Знаєш, а слід було б, синку; це буде найважливіше рішення, яке ти приймеш”. Ті слова глибоко запали в моє серце, і тому протягом наступних шести років я молився, аби Бог допоміг мені знайти хорошу дружину. І, о як Він відповів на цю молитву.

Як батьки, ми можемо навчити наших дітей молитися про те, що має вічні наслідки—молитися про силу бути морально чистими у дуже

складному світі, бути послухними і мати мужність стояти за правду.

Без сумніву, більша частина нашої молоді молитися щовечора, але, може, багато хто з них не має звички молитися наодинці вранці. Як батьки, як їхні головні вчителі евангелії, ми можемо виправити це. Хто з батьків у часи Книги Мормона дозволив би своїм синам вирушити на битву без нагрудника, щита й меча, які б захистили їх від потенційно смертельних ударів ворога? Але скільки з нас дозволяють щоранку нашим дітям йти на вулицю у найбільш небезпечну з усіх битв, щоб постати перед Сатаною і його незліченними спокусами без їхнього духовного нагрудника, і щита й меча, що отримуються через захисну силу молитви? Господь сказав: “Молись завжди, ... щоб ти міг перемогти Сатану” (УЗ 10:5). Як батьки, ми можемо допомогти прищепити нашим дітям звичку і силу ранкової молитви.

Ми також можемо навчити наших дітей використовувати свій час

мудро. Часом, як Соня Карсон, ми маємо твердо, але з любов'ю стояти на своєму, аби обмежувати час дітей біля телевізора та інших електронних пристроїв, які в багатьох випадках заволодівають їхніми життями. Замість цього нам, можливо, треба буде спрямувати їхній час на більш продуктивну роботу, зосереджену на євангелії. Спочатку буде деяка протидія, скарги, але, як Соня Карсон, ми маємо розуміти це і дотримуватися цього. Одного дня наші діти зрозуміють і оцінять те, що ми зробили. Якщо не ми, то хто?

Ми можемо всі запитати себе: чи отримують наші діти найкраще в духовному, інтелектуальному та творчому плані, або вони отримують недоїдки нашого часу і талантів, які ми повністю віддаємо нашому покликанню в Церкві або кар'єрним досягненням? Я не знаю, чи будуть в майбутньому житті такі звання, як єпископ чи президент Товариства допомоги, але я знаю, що звання чоловік і дружина, батько і мати, залишаться і шануватимуться вічно. Це одна з причин, чому так важливо шанувати наші батьківські обов'язки тут, на землі, щоб ми могли підготуватися до тих ще величніших, але схожих обов'язків в майбутньому житті.

Як батьки ми можемо продовжувати простувати далі з упевненістю, що Бог ніколи не залишить нас наодинці. Бог ніколи не дає нам обов'язків без отримання божественної допомоги—про це я можу свідчити. Станьмо ж в наших божественних ролях батьків та у співпраці з Богом головними вчителями євангелії і прикладами для наших дітей, про це я молюся в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Ben Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story* (1990).

Старійшина Йорг Клебінгат
Сімдесятник

Наближатися до Божого престолу з впевненістю

Застосовуючи Спокуту Ісуса Христа, ви можете сьогодні почати збільшувати свою духовну впевненість, якщо готові слухати і діяти.

За шкалою від 1 до 10, як би ви оцінили свою духовну впевненість перед Богом? Чи маєте ви особисте свідчення, що ваше теперішнє приношення як святого останніх днів є достатнім для успадкування вічного життя? Чи можете ви сказати собі, що Небесний Батько задоволений вами? Що спадає вам на думку, якби через одну хвилину вам довелося мати особисту співбесіду з вашим Спасителем? Чи буде так, що домінуючими факторами вашої самооцінки будуть гріхи, жалкування і недоліки, або ж ви просто перебуватимете в стані радісного очікування? Ви подивитесь Йому у вічі чи відведете свій погляд? Ви будете вагатися, стоячи біля дверей, чи впевнено підійдете до Нього?

Завжди, коли супротивник не в змозі переконати недосконалих, однак старанних святих, якими ви є, в тому, щоб полишити свою віру в особистого і люблячого Бога, він

вдається до зловмисної тактики встановити якомога більшу дистанцію між вами і Богом. Супротивник знає, що віра в Христа—та віра, яка дає постійний потік ніжних милостей і навіть могутніх чудес—йде пліч-о-пліч з особистою впевненістю, що ви намагаєтеся вибирати правильно. З цієї причини він буде прагнути дістатися вашого серця, щоб сказати неправду—неправду про те, що Небесний Батько розчарований вами, що Спокута для вас недосяжна, що не варто навіть намагатися, що будь-хто інший кращий за вас, що ви негідні—і тисячі варіантів такого ж зловмисного обману.

Доки ви дозволяєте цим голосам калічити вашу душу, ви не можете наближатися до престолу Бога зі справжньою впевненістю. Що б ви не робили, про що б ви не молилися, яких б надій на диво не мали, завжди буде більш ніж достатньо сумнівів стосовно себе, які обкрадять вашу віру—не лише вашу

віру в Бога, а й вашу впевненість у собі. Жити за євангелією у такий спосіб не дуже приємно і не дуже корисно. Більш того, в цьому немає жодної потреби! Рішення змінитися залежить від вас—і лише від вас.

Я б хотів поділитися шістьма практичними порадами, які, якщо до них прислухатися, розсіють ці злі голоси і відновлять вам той внутрішній спокій та духовну впевненість, які ви можете мати, якщо тільки забажаєте. Незалежно від того, яку оцінку ви дали собі за шкалою від 1 до 10, застосовуючи Спокуту Ісуса Христа, ви можете сьогодні почати збільшувати свою духовну впевненість, якщо готові слухати і діяти. Я буду говорити прямо, з наміром навчити, а не образити.

1. Візьміть відповідальність за ваше власне духовне благополуччя. Припиніть звинувачувати інших або свої обставини, припиніть виправдовуватися і припиніть вибачатися за те, чому ви, можливо, не до кінця намагаєтеся бути слухняними. Прийміть те, що ви “вільні, коли ... у плоті” і “вільні вибрати волю і вічне життя” (2 Нефій 2:27). Господь досконало знає ваші обставини, але Він також цілком досконало знає, чи ви просто вибрали жити за євангелією не в усій повноті. Якщо це так, будьте достатньо чесними, щоб визнати це, і намагайтеся бути досконалими у вашій власній сфері обставин. *Духовна впевненість зростає, коли ви берете відповідальність за ваше власне духовне благополуччя, щодня застосовуючи Спокуту Ісуса Христа.*

2. Візьміть відповідальність за ваше власне фізичне благополуччя. Ваша душа складається з вашого тіла і духа (див. УЗ 88:15). Коли ми насичуємо дух і зневажаємо тіло, яке є храмом, це зазвичай

призводить до духовного дисбалансу і заниженої самооцінки. Якщо ви в поганій фізичній формі, якщо вам не зручно у власному тілі і ви можете щось з цим зробити, тоді зробіть це! Старійшина Рассел М. Нельсон навчав, що ми повинні “ставитися до нашого тіла як до нашого власного храму” і що ми повинні “контролювати наше харчування і робити вправи, щоб бути в гарній фізичній формі” (“Ми—діти Бога”, *Ліягона*, січ. 1999, с. 103).

Президент Бойд К. Пекер навчав, що “наш дух і наше тіло об’єднані у такий спосіб, що наше тіло стає знаряддям нашого розуму і фундаментом нашого характеру” (“The Instrument of Your Mind and the Foundation of Your Character”, [Church Educational System fireside, Feb. 2, 2003], 2; speeches.byu.edu). Отже, будь ласка, застосуйте здорове судження щодо того, що і особливо скільки ви їсте, і регулярно тренуйте ваше тіло—як воно того потребує і заслуговує. Якщо ви фізично спроможні, вирішіть сьогодні бути володарем власного дому і почніть регулярну довготривалу спортивну програму, яка відповідає тиме вашим фізичним можливостям,

у поєднанні з більш здоровим харчуванням. *Духовна впевненість зростає, коли ваш дух, з допомогою Спасителя, дійсно керує вашим тілесним чоловіком або жінкою.*

3. Прийміть рішення добровільно і всім серцем виявляти слухняність протягом усього вашого життя. Визнайте, що ви не можете любити Бога без того, щоб не любити і Його заповіді. Спаситель сказав ясно і просто: “Якщо Ви Мене любите,—Мої заповіді зберігайте!” (Іван 14:15). Вибіркова слухняність приносить вибірковий благословення, і вибираючи щось погане замість чогось гіршого, ви все одно робите неправильний вибір. Ви не можете дивитися поганий фільм і очікувати, що будете почуватися чистими, тому що ви не дивилися дуже поганий фільм. Віддане дотримання окремих заповідей не виправдовує нехтування іншими. Авраам Лінкольн правильно сказав: “Коли я роблю щось добре, я відчуваюся добре; коли я роблю щось погане, я відчуваюся погано” (in William H. Herndon and Jesse William Weik, *Herndon’s Lincoln: The True Story of a Great Life*, 3 vols. [1889], 3:439).

Також робіть правильні речі з правильною метою. Господь, Якому “потрібні серце і небайдужий розум” (УЗ 64:34), і Який “розпізнає думки й наміри серця” (УЗ 33:1), знає, чому ви ходите до Церкви; чи ви присутні там лише фізично, чи дійсно поклоняєтеся [Йому]. Ви не можете співати в неділю “О Вавилон, розлуки час настав, прощай”, а потім невдовзі шукати його або підпадати під його вплив (“Ізраїль, старійшин збирай”, *Гімни*, № 197). Пам’ятайте, що легковажність у духовних справах ніколи не була щастям. Зробіть так, щоб Церква і відновлена євангелія поглинули все ваше життя, а не лише були частиною вашого зовнішнього або соціального світу. Ваш вибір сьогодні, кому ви будете служити, є лише служінням на словах—доки ви дійсно не почнете жити відповідним чином (див. Ісус Навин 24:15). *Духовна впевненість зростає, коли ви по-справжньому намагаєтесь, завдяки правильним мотивам, жити, посвячуючи себе [Богові], незважаючи на ваші недосконалість!*

4. *Досягніть справжньої майстерності в повному і негайному покаянні.* Завдяки тому, що Спокута

Ісуса Христа є дуже практичною, ви повинні користуватися її щедрістю 24 години на добу, 7 днів на тиждень, бо вона ніколи не закінчується. Прийміть Спокуту Ісуса Христа і покаяння як щось бажане і застосуйте їх щоденно згідно з призначеннями Великого Цілителя. Набудьте звички постійного і радісного покаяння, що приносить задоволення, добровільно зробивши його способом вашого життя. При цьому пам’ятайте про спокусу зволікати і не очікуйте на підтримку світу. Зосереджуйте свій погляд на Спасителі, більше переймайтеся тим, що думає про вас Він, і приймайте будь-які наслідки. *Духовна впевненість зростає, коли ви добровільно і з радістю каєтесь в гріхах: як малих, так і великих, в належний час, застосовуючи Спокуту Ісуса Христа.*

5. *Досягніть справжньої майстерності у прощенні.* “Я, Господь, прощатиму того, кого прощатиму, але від вас вимагається прощати всіх людей” (УЗ 64:10). Прощайте кожного, прощайте все—завжди або принаймні намагайтеся це робити, дозволяючи таким чином прощенню діяти і у вашому особистому житті. Не тримайте в собі образ,

не ображайте легко, прощайте і швидко забувайте, і ніколи не думайте, що вас звільнено від цієї заповіді. *Духовна впевненість зростає, коли ви знаєте, що Господь знає, що у вас немає ніяких недобрих почуттів щодо іншої душі.*

6. *Приймайте випробування, невдачі і “сюрпризи” як складову вашого земного випробування.* Пам’ятайте, що ви тут, аби бути перевіреними і випробуваними, щоб подивитися, чи робитимете ви все, що Господь Бог ваш накаже вам (див. Авраам 3:25)—і дозвольте мені додати: “за будь-яких обставин”. Мільйони ваших братів і сестер зазнавали чи зазнають випробувань, тоді чому ви маєте бути винятком? Деякі випробування приходять внаслідок вашої неслухняності або недбалості. Інші випробування приходять через недбалість інших або просто тому, що цей світ є павшим. Коли такі випробування приходять, послідовники супротивника починають поширювати думки, що ви зробили щось неправильно, що це покарання, ознака того, що Небесний Батько вас не любить. Ігноруйте це! Натомість намагайтеся змусити себе усміхнутися, подивитися в небеса і сказати: “Я розумію, Господь. Я знаю, що це. Це моя перевірка, чи не так?” Потім об’єднайтеся з Ним, щоб витримати це до кінця. Духовна впевненість зростає, коли ви приймаєте істинність того, що “часто випробуванням і стражданням дозволено увійти у [ваше життя] завдяки тому, що [ви] робите правильно” (Glenn L. Pace, “Crying with the Saints” [Brigham Young University devotional, Dec. 13, 1987], 2; speeches.byu.edu).

Головуючи над Українською Київською місією, я одного разу запитав одну з моїх найвідданіших сестер, чому вона завжди така

сувора до себе, чому вона завжди звинувачує себе в найменших слабкостях. Її відповідь була класичним прикладом того, хто прислухається до хибного голосу, бо вона сказала: “Щоб ніхто інший не дорікнув мені за це”.

Брати і сестри, моя порада цій сестрі-місіонерці є моєю порадою вам: усвідомлюйте і приймайте ваші слабкості, але не дозволяйте їм сковувати вас, тому що деякі з них будуть вашими супутниками, доки ви не підете з цього земного життя. В якому б стані ви не були зараз, та сама мить, коли ви добровільно виберете чесне, радісне і щоденне покаяння, просто намагаючись все робити якомога краще і бути якомога кращими, Спокута Спасителя почне ніби огортати вас і супроводжувати, куди б ви не прямували. Якщо ви живете у такий спосіб, ви дійсно можете “завжди утримувати прощення ваших гріхів” (Мосія 4:12)—кожної години, кожного дня, кожної секунди, кожної хвилини і таким чином бути цілковито чистими і прийнятними перед Богом *у будь-який час*.

Це ваш привілей, якщо ви цього бажаєте, пізнати для себе, сьогодні або незабаром, що ви приємні Богові, незважаючи на ваші недоліки. Я свідчу про люблячого Спасителя, Який очікує від нас життя за заповідями. Я свідчу про люблячого Спасителя, Який дуже бажає дарувати Свою благодать і милість. Я свідчу про люблячого Спасителя, Який радіє, коли ми щодня застосовуємо Його Спокуту, маючи тиху і радісну впевненість, що йдемо у вірному напрямку. Я свідчу про люблячого Спасителя, Який щиро прагне, аби зміцніла ваша “впевненість у присутності Бога” (УЗ 121:45). В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Едуардо Гаварет
Сімдесятник

Так, Господи, я йтиму за Тобою!

Господь, використовуючи різні дієслова, запрошує нас: “Прийдіть до Мене”, “Йди за Мною”, “Йди зі Мною”. У кожному випадку це запрошення діяти.

“**Б**о ось, Господь дарував усім народам з їхнього власного народу і языка навчати Його Слово”¹. Сьогодні ці слова з Писань ще раз здійснилися, оскільки мені була надана можливість висловити свої почуття рідною мовою.

Йшов 1975 рік і я служив молодим місіонером в Уругвайській Парагвайській місії. Під час мого першого місяця служіння на місії зональні провідники провели наочний урок для демонстрації одного з євангельських принципів. Кожному місіонеру зони зав'язали очі і нам сказали, що ми маємо пройти маршрутом, який веде до залу. Ми мали виконувати те, що говорив нам голос одного конкретного провідника—цей голос ми вже чули до початку подорожі. Однак нас попередили, що під час подорожі ми будемо чути кілька голосів, які намагатимуться спантеличити нас і змусити зійти з маршруту.

Після того, як ми кілька хвилин слухали голоси, розмови, і—серед усього цього—один голос, який промовляв: “За мною йдіть”, я був впевненим, що йду за правильним

голосом. Коли ми дісталися залу в домі зборів, нас попросили зняти з очей пов'язки. Зробивши це, я зрозумів, що там були дві групи і що я був у групі, яка йшла за хибним голосом. Я сказав собі: “Він був так схожий на правильний”.

Цей досвід, отриманий 39 років тому, глибоко вплинув на мене. Я сказав собі: “Я більше ніколи не йтиму за хибним голосом”. Потім я сказав собі: “Так, Господи, я йтиму за Тобою”.

Я хочу пов'язати цей досвід з лагідним запрошенням Спасителя до нас:

“Я Пастир Добрий, і знаю Своїх, і Свої Мене знають. ...

Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть”².

Запрошення “йти за Ним”—є найпростішим, найбезпосереднішим і наймогутнішим запрошенням з усіх, які ми можемо отримати. Його проголошує чистий голос, який ні з чим не переплутаєш.

Господь запрошує нас, використовуючи різні дієслова: “Прийдіть

до Мене”, “Іди за Мною”, “Іди зі Мною”. У кожному випадку це не пасивне запрошення; це запрошення діяти. Воно адресоване всьому людству Тим, хто є Пророком пророків, Вчителем вчителів, Сином Божим, Месією.

Запрошення: “Прийдіть до Мене”

“Прийдіть до Мене, усі стружені та обтяжені,—і Я вас заспокою!”³

Ви, хто ще не є членами цієї Церкви, отримаєте це запрошення голосом місіонерів, які скажуть: “Чи будете ви читати Книгу Мормона? Чи будете ви молитися? Чи відвідаєте ви церкву? Чи будете ви наслідувати приклад Ісуса Христа і приймете хрищення від людини, наділеної повноваженням?”⁴ Яку відповідь ви дасте на це запрошення сьогодні?⁵

Я запрошую вас вислухати це послання і прийняти його, кажучи: “Так, Господи, я йтиму за Тобою!”

Карлос Бадіола і його сім'я з Мінасу, Уругвай, зустрічалися з місіонерами. Оскільки старійшини ставили багато запитань під час бесід, вони вирішили запросити свою сусідку, яка не належала до Церкви,—чудову 14-річну дівчину на ім'я Норма—щоб вона допомогла їм відповідати. Норма старанно навчалася у школі, де того навчального року вивчала Біблію, тож, коли місіонери ставили запитання, Норма відповідала на нього. Вона була “золотим зацікавленим Церквою”. Того дня урок був присвячений Слову мудрості.

Повернувшись додому після цього уроку з місіонерами, Норма знала, що їй слід робити. Вона сказала своїй мамі: “Мамо, від сьогодні більше не давай мені кави з молоком. Тільки саме молоко”. Така реакція була зовнішнім проявом її бажання прийняти запрошення йти

за Христом, передане місіонерами.

І Карлос Бадіола, і Норма охристілися. Згодом, наслідуючи приклад Норми, також охристілися її мати, батько та інші діти з цієї сім'ї. Ми з Нормою зростали разом у цій маленькій, але міцній філії. Згодом, після мого повернення зі служіння на місії, ми одружились. Я завжди знав, що буде легше йти за Спасителем, коли вона буде поруч зі мною.

Ті, хто вже є членами Церкви і прийняли це запрошення, щотижня поновлюють своє зобов'язання, приймаючи причастя⁶. Серед складових цього зобов'язання—дотримуватися заповідей; виконанням цього, ви кажете: “Так, Господи, я йтиму за Тобою!”⁷

Запрошення: “Іди вслід за Мною”

“Іди вслід за Мною”—таким було Господнє запрошення молодому багатому правителю. Той багатий чоловік дотримувався заповідей все своє життя. Коли той запитав, що ще він може робити, він отримав відповідь з чітким запрошенням: “Приходь та ... іди вслід за Мною”⁸. Однак, незважаючи на те, що це запрошення було простим, відгукнутися на нього означало жертвувати. Для цього були потрібні зусилля, поєднані з рішучістю і діями.

Пророк Нефій закликав людей замислитися, поставивши запитання: “І [Ісус] сказав дітям людським: Слїдуй ти за Мною. Отже, мої улюблені браття, чи можемо ми слїдувати за Ісусом, якщо ми не будемо виконувати заповіді Батька?”⁹

Запрошення “прийдіть до Мене”, слухати Його голос і йти за ним—таким було послання місіонерів від самого початку, яке допомогло багатьом людям змінити своє життя на краще.

П'ятдесят років тому місіонери завітали до годинникової майстерні мого батька, щоб полагодити годинник. Як і мають робити гарні місіонери, вони скористалися нагодою поговорити з моїми батьком і матір'ю про евангелію. Батько прийняв місіонерів, а мати прийняла послання і запрошення йти за Христом. Від того дня й до сьогодні вона залишається активною в Церкві. Вона сказала: “Так, Господи, я йтиму за Тобою!”

Докладаючи зусиль, щоб прийти до Нього, ви здобудете силу полегшувати тягарі життя, фізичні чи духовні, *і відчуєте позитивну внутрішню зміну, яка допоможе вам бути більш щасливими.*

Запрошення: “Іди зі Мною”

Еноха було покликано проповідувати евангелію неслухняному, жорстокосердому народу. Він не відчував себе підготовленим до цього. У нього були сумніви, чи зможе він це зробити. Господь розвіяв його сумніви і зміцнив його віру запрошенням, яке, подібно до тростини для сліпої людини або руки друга, може скеровувати поступ людини, чия хода невпевнена. Взявши Спасителя за руку і йдучи з Ним, Енох відкрив для себе, що його хода стала твердою, а він сам став великим місіонером і пророком¹⁰.

Рішення “прийти до Нього” та “йти за Ним” є особистими. Коли ми приймаємо це запрошення, наш рівень відданості зростає і тільки тоді ми можемо “йти із Ним”. На

цьому рівні встановлюються тісніші стосунки зі Спасителем—це результат того, що ми прийняли перше запрошення.

Ми з Нормою особисто прийняли запрошення “прийти до Нього” та “йти за Ним”. А потім разом, підтримуючи одне одного, ми навчилися йти із Ним.

Зусилля і рішучість у пошуку та наслідуванні Його будуть винагороджені благословеннями, які нам потрібні.

Так було у випадку з жінкою, яка, доклавши великих зусиль, змогла доторкнутися до одержі Спасителя¹¹, або з Вартимеєм, сліпим чоловіком, чия рішучість була ключовим фактором для здійснення чуда у його житті¹². В обох випадках було дароване зцілення тіла і духа.

Простягніть свою руку, торкніться Його одержі, прийміть Його запрошення, скажіть: “Так, Господи, я йтиму за Тобою!”—і йдіть із Ним.

“Прийдіть до Мене”, “Йди за Мною” та “Йди зі Мною”—ці запрошення містять притаманну їм

силу—для тих, хто їх приймає—преобразити ваше життя і викликати *зміну у вашій душі*, яка спонукатиме вас казати: “Я вже не маю бажання чинити зло, але маю бажання постійно чинити добро”¹³.

Як зовнішній прояв цієї зміни, ви відчуєте сильніше бажання “допомогати слабким, піднімати руки, що опустилися, і зміцнювати ослаблі коліна”¹⁴.

Які кроки ми можемо зробити сьогодні, щоб “йти із Ним”?

1. *Підживлюйте бажання* бути кращим послідовником Христа¹⁵.
2. *Моліться* про це бажання, щоб ваша віра в Нього могла зростати¹⁶.
3. *Отримуйте знання* з Писань, яке освітлюватиме шлях і зміцнюватиме ваше бажання змінюватися¹⁷.
4. *Прийміть вже сьогодні рішення* діяти і скажіть: “Так, Господи, я йтиму за Тобою!” Саме лише знання істини не змінить ваш світ, доки ви не перетворите знання в *дію*¹⁸.

5. *Будьте вірні* прийнятому вами рішенню, застосовуючи ці принципи щодня¹⁹.

Хай слова нашого любого пророка, Президента Томаса С. Монсона, мотивують нас діяти у нашому прагненні прийняти запрошення Спасителя. Президент Монсон сказав: “Хто цей Цар слави, цей Господь Саваот? Він—наш Господар. Він—наш Спаситель. Він—Син Божий. Він—Творець нашого спасіння. Він кличе: “Йди за Мною!” Він каже: “Йди,—і роби так і ти!”. Він благає: “Мої заповіді зберігайте”²⁰.

Приймімо ж сьогодні рішення підвищити наш рівень поклоніння і відданості Богу, і хай нашу відповідь на Його запрошення буде чутно голосно і чітко: “Так, Господи, я йтиму за Тобою!”²¹ У священне ім'я Господа Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Алма 29:8.
2. Іван 10:14, 27.
3. Матвій 11:28; див. також Ісаїя 55:3.
4. Див. *Провідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2004), сс. 31, 209–215.
5. Див. Дії 2:37–38.
6. Див. Учення і Завіти 20:37, 77–79.
7. Див. Учення і Завіти 42:29.
8. Марк 10:21.
9. 2 Нефій 31:10.
10. Див. Мойсей 6:33–35.
11. Див. Лука 8:43–48.
12. Див. Марк 10:46–52.
13. Див. Мосія 5:2.
14. Учення і Завіти 81:5; див. також Ісаїя 35:3.
15. Див. Алма 22:15–16; Даллін Х. Оукс, “Бажання”, *Ліягона*, трав. 2011, сс. 42–45.
16. Див. Алма 34:17–27; 37:37.
17. Див. Псалом 118:105; Геламан 3:29.
18. Див. Мосія 5:5.
19. Ральф Уальдо Емерсон сказав: “Справа, в якій ми виявляємо наполегливість, дається нам легше, і це не тому, що змінюється сама справа, а тому, що збільшується наша сила, щоб впоратися з нею” (in Heber J. Grant, *Gospel Standards*, comp. G. Homer Durham [1941], 355).
20. Томас С. Монсон, “Радість подорожі”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 88.
21. Див. “Я йтиму за Христом”, *Гімни*, № 129.

Барилоче, Аргентина

Старійшина Джеффри Р. Холланд
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Хіба всі ми не є жебраками?

*Чи багаті ми чи бідні, нам слід “робити, що можемо”,
коли в інших є нужда.*

Який чудовий новий елемент було введено у формат нашої генеральної конференції. Біен ечо, Едуардо.

В один із найразючіших моментів початку Свого служіння, Ісус встав у Своїй рідній синагозі в Назареті і прочитав наступні слова пророцтва Ісаї, записані в євангелії від Луки: “На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру новину звіщати вбогим. Послав Він Мене проповідувати полоненим визволення ... і відпустити на волю помучених”¹.

У такий спосіб Спаситель вперше публічно оголосив про Свое служіння в якості Месії. Але цей вірш також прояснює, що на шляху до Його останньої викупної жертви і Воскресіння, найпершим і найголовнішим месіанським обов’язком Ісуса буде благословення бідних, включаючи вбогих духом.

З самого початку Свого служіння Ісус надзвичайно любив зубожілих і невдалих. Він народився в домівку двох таких і виріс серед ще багатьох інших таких. Ми не знаємо усіх подробиць мирської сторони Його життя, але якось Він сказав:

“Мають нори лисиці, а гнізда ... пташки,—Син же Людський не має де й голови прихилити”². З цього виходить, що Творець небес і землі і всього, “що на них”³, був, принаймні у Своему дорослому житті, бездомним.

З давніх часів бідність була одним із найбільших і найрозповсюджених випробувань людства. Ясно, що вона помітна більше фізично, але духовна та емоційна шкода, яку вона може спричинити, може бути навіть ще більш руйнівною. У будь-якому випадку, великий Викупитель не висловлював більш наполегливого заклику, ніж запрошення нам приєднатися до Нього в усуненні цього тягаря з людей. Як Єгова, Він сказав, що буде суворо судити дім Ізраїлевий, оскільки “грабунок з [нужденного] у ваших домах!

Що це сталося вам,—вигукував Він,—що народ Мій ви гнобите та утискаєте вбогих?”⁴

Автор Приповістей зробив питання пронизливо ясным: “Хто тисне нужденного, той ображає свого Творця, [і] ... хто вухо своє затикає від зойку убогого, ... [також] буде кликати, та не отримає відповіді”⁵.

У наші дні відновлена Церква Ісуса Христа ще не бачила своєї першої річниці, коли Господь заповідав її членам “доглядати за бідними й нужденними, і надавати їм допомогу, щоб вони не страждали”⁶. Зверніть увагу на наказовість тону цього уривку—“*щоб вони не страждали*”. Саме таку мову використовує Бог, коли говорить серйозно.

Маючи грандіозне завдання—долати нерівність, яка існує в світі, що може зробити один чоловік або одна жінка? Сам Учитель дав відповідь. Коли перед тим, як Його зрадили і розіп’яли, Марія намастила голову Ісуса коштовним миром для погребіння, Іуда Іскаріот протестував проти такої неекономності і “нарікав на неї”⁷.

Ісус сказав:

“Чого прикрість їй робите? Вона добрий учинок зробила Мені. ...
Що могла, те зробила вона”⁸.

“Вона зробила, що могла!” Яка стисла формула! Якось журналіст запитав Матір Терезу з Калькутти про її безнадійне завдання порятунку убогих того міста. Він сказав, що з точки зору статистики, вона абсолютно нічого не досягла. Ця дивовижна маленька жінка відповіла, що її робота більше стосується любові, ніж статистики. Незважаючи на величезне число тих, кому вона *не може* допомогти, вона сказала, що може виконувати заповідь любити Бога і свого ближнього, служачи тим, кому *може* допомогти, усіма наявними для цього засобами. “Усе, що ми робимо,—це лише крапля в океані,—казала вона за інших обставин.—Але якби ми цього не робили, океан був би на одну краплину меншим”⁹. Журналіст зробив тверезий висновок, що християнство явно *поза* статистикою. Він висловив думку, що якщо на небесах більше

радості через одного грішника, який покається, ніж через дев'яносто дев'ять тих, хто не потребує покаєння, тоді Бог дійсно не дуже переймається відсотками¹⁰.

То як ми можемо робити “що можемо”?

По-перше, ми можемо, як навчав цар Веніямин, припинити утримувати наші засоби, якщо нам здається, що бідні люди самі прикликали на себе свої нещастя. Мабуть хтось *сам* створив власні труднощі, але чи не всі ми робимо те саме? Чи не тому цей співчутливий провідник запитав: “Хіба всі ми не є жебраками?”¹¹ Хіба не всі ми волаємо про допомогу, про надію і відповіді на молитви? Хіба не всі ми благаємо, щоб отримати прощення за помилки, які ми зробили, і клопіт, який спричинили? Хіба не всі ми молимо, аби милість компенсувала наші слабкості, щоб милосердя перемогло справедливість хоча б лише у нашому випадку? Не дивно, що цар Веніямин сказав, що ми *отримуємо* прощення наших гріхів, благаючи у Бога, який милосердно відповідає, але ми *зберігаємо* прощення наших гріхів, якщо милосердно відповідаємо бідним, які благають нас¹².

Окрім того, щоб здійснити для них милосердні вчинки, ми також повинні молитися за тих, хто в нужді. Групу зорамійців, які вважалися своїми прихожанами за “брудноту” і за “жужіль”—це слова з Писань,—було вигнано з їхніх синагог “через грубість їхнього одягу”. Вони, як сказав Алма, “були бідними на речі світу; і також вони були бідними серцем”¹³, тобто мали дві якості, які майже завжди супроводжують одна одну. Місіонери-напарники, Алма та Амулек, протистояли цій ганебній відмові тим, хто був погано вдягнений, сказавши їм, що в яких би привілеях інші люди їм не відмовляли, вони завжди можуть молитися—у своїх полях і в будинках, у сім'ях і в серцях¹⁴.

Але потім, саме цій групі тих, кого відкинули, Амулек сказав: “Після того, як ви [помолилися], якщо *ви* відвернете нужденного і роздягненого, і не навідаєтеся до хворого і стражденного, і не поділитеся вашим майном, *якщо ... у вас є [воно]*, з тими, хто знаходиться в нужді—я кажу *вам*, ... ваша молитва марна і нічого не дасть вам, і ви як ті лицеміри, які заперечують віру”¹⁵. Яке вражаюче нагадування, що незалежно від того, чи багаті ми *чи*

бідні, нам слід “робити, що можемо”, коли в інших є нужда.

Тепер, аби мене не звинуватили, що я пропоную донкіхотські, глобальні соціальні програми, або вважаю, що просити на вулиці—це гідний шани заробіток, запевняю вас, що моя повага до принципів працьовитості, ощадливості, самовпевненості й амбіційності є такою ж великою, як і в будь-якої людини на землі. Від нас завжди очікується, що ми допоможемо самим собі, перш ніж будемо просити про допомогу інших. Крім того, я навіть не знаю, як конкретно кожен з вас має виконати свій обов'язок щодо тих, хто не завжди може допомогти собі, або не завжди це робить. Але я знаю, що Бог знає, і Він допоможе вам і скерує вас, як учнів, у ваших милосердних діях, якщо ви старанно будете прагнути, і молитися, і шукати способи виконати заповідь, яку Він нам давав знову і знову.

Ви побачите, що я тут говорю про складні суспільні потреби, які стосуються далеко не лише членів Церкви. На щастя, Господній спосіб нашої власної допомоги є легшим; усі, хто фізично здатний, можуть виконувати закон посту. Ісаія писав:

“Чи ж ось це не той піст, що Я вибрав його? ...

Чи ж не це,—щоб владати голодному хліба свого, а вбогих бурлаків додому впровадити? Що як побачиш нагого,—щоб вкрити його, ...? [щоб] пута ярма розв'язати й пустити на волю утиснених?”¹⁶

Я приношу свідчення про чудеса, як духовні так і мирські, які приходять до тих, хто живе за законом посту. Я свідчу про чудеса, які прийшли до мене. Воістину, як записав Ісаїя, я молився під час посту і Бог дійсно відповідав: “Ось Я!”¹⁷ Плекайте цей священний привілей принаймні щомісяця і будьте настільки щедрими, наскільки дозволяють обставини, у ваших пожертвуваннях від посту та інших гуманітарних, освітніх та місіонерських внесках. Я обіцяю, що Бог буде щедрим з вами, і ті, хто знайдуть полегшення від ваших рук, назвуть ваше ім'я благословеним навіки. Більше ніж три чверті мільйона членів Церкви отримали минулого року допомогу через пожертвування від посту, розподілені вірними єпископами і президентами Товариства допомоги.

Це досить багато вдячних святих останніх днів.

Брати і сестри, така проповідь вимагає, щоб я відверто визнав незароблені, незаслужені, нескінченні благословення мого життя як мирські, так і духовні. Як і вам, мені треба було іноді непокоїтися про фінанси, але я ніколи не був бідним і навіть не знаю, що відчувають бідні. Більш того, я не знаю усіх причин того, чому обставини народження, здоров'я, освіти і економічних можливостей так сильно відрізняються тут, у смертному житті. Але коли я бачу нужду серед такої великої кількості людей, я знаю, що “ходжу я за милістю Бога”¹⁸. Я також знаю, що хоча я можу і не бути помічною для брата, але я є братом мого брата, і оскільки “в усьому Боже мій, благословенний я: ... тому так хочеться мені братам нести Твої дари”¹⁹.

Стосовно цього я особисто віддаю належне Президенту Томасу Спенсеру Монсону. Я був благословенний тісною співпрацею з ним протягом уже 47 років, і до дня своєї смерті пам'ятатиму цю картину, коли він летів додому з тоді економічно зруйнованої Східної

Німеччини у своїх домашніх капцях, оскільки віддав комусь не лише запасний власний костюм і його змінні сорочки, але й взуття зі своїх ніг. “Які гарні на горах [або човгають терміналом аеропорту] ноги благовісника, що звіщає про мир”²⁰. Більше за будь-кого, кого я знаю, Президент Монсон завжди робив усе, “що міг”, для вдови і сироти, для бідного і пригнобленого.

В одкровенні, отриманому Пророком Джозефом Смітом у 1831 році, Господь сказав, що колись бідні побачать, як Царство Бога наступає аби визволити їх “у силі та великій славі”²¹. Давайте допоможемо виконати це пророцтво, приходячи у силі і славі нашого членства в істинній Церкві Ісуса Христа, щоб зробити усе можливе, аби врятувати кого зможемо від бідності, яка тримає їх у полоні, та руйнує так багато їхніх мрій, я молюся у милосердне ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Лука 4:18.
2. Матвій 8:20.
3. 2 Нефій 2:14; 3 Нефій 9:15.
4. Ісаїя 3:14–15.
5. Приповісті 14:31; 21:13.
6. Учення і Завіти 38:35.
7. Див. Марк 14:4–5; див. також Матвій 26:8–9; Іван 12:4–5.
8. Марк 14:6, 8; курсив додано.
9. Mother Teresa of Calcutta, *My Life for the Poor*, ed. José Luis González-Balado and Janet N. Playfoot (1985), 20.
10. Див. Malcolm Muggeridge, *Something Beautiful for God* (1986), 28–29, 118–119; see also Luke 15:7.
11. Мосія 4:19.
12. Див. Мосія 4: 11–12, 20, 26.
13. Алма 32:2–3.
14. Див. Алма 34:17–27.
15. Алма 34:28; курсив додано.
16. Ісаїя 58:6–7.
17. Ісаїя 58:9.
18. Attributed to John Bradford; see *The Writings of John Bradford*, ed. Aubrey Townsend (1853), xliii.
19. “Любов'ю широко поділюсь”, *Гімни*, № 128.
20. Ісаїя 52:7.
21. Див. Учення і Завіти 56:18–19; див. також вірш 19.

Старійшина Л. Том Перрі
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Знайти тривалий мир і побудувати вічні сім'ї

Саме євангелія Ісуса Христа надає цей фундамент, на якому ми можемо знайти тривалий мир і побудувати вічні сім'ї.

У нашій подорожі життям є періоди, коли відбувається і хороше, і погане. І те, і те викликає труднощі. Наше вміння пристосовуватися до змін, які виникають при цьому, залежить від фундаменту, на якому ми будемо. Євангелія нашого Господа і Спасителя забезпечує надійний і стійкий фундамент. Він закладається камінь за каменем, коли ми набуваємо знання про вічний план нашого Господа для Його дітей. Спаситель—Неперевершений Вчитель. Ми наслідуємо Його.

Писання свідчать про Нього і вказують на приклад досконалої праведності, який нам треба наслідувати. На попередній конференції я розповів членам Церкви, що маю багато записників, де моя мати записувала матеріали, які вона використовувала, готуючись до своїх уроків у Товаристві допомоги. Ці записи й тепер так само на часі, як і тоді. Один із записів—це слова, написані в 1908 році Чарльзом Едвардом Джефферсоном, і стосувалися вони характеру Ісуса Христа. Ось ці слова:

“Бути християнином—це захоплюватися Ісусом настільки щиро і настільки палко, щоб все життя віддати Йому, відчуваючи сильне бажання бути схожими на Нього.

... Ми можемо пізнавати Його через слова, сказані Ним, через справи, зроблені Ним, а також через те, що не було Ним сказано. Ми можемо також пізнавати Його завдяки враженню, яке Він справив, по-перше, на Своїх друзів, по-друге, на Своїх ворогів і, по-третє, взагалі на всіх своїх сучасників. ...

Один з аспектів життя двадцятого століття—це невдоволеність [і неспокій]. ...

... Світ волає за чимось, не знаючи за чим. Багатство прийшло, ... [і] світ наповнений ... винаходами, які створено завдяки людському вмінню і генію, однак ... ми [все ще] не маємо спокою [і] незадоволені й спантеличені. ... [Якщо ми відкриємо] Новий Завіт, [то знайдемо там такі слова]: “Прийдіть до Мене, усі стурбовані,—і Я вас заспокою! Я—хліб життя. Я Світло для світу. Коли прагне хто з вас—нехай прийде до Мене та п'є. Мир Свій вам даю! Ви

отримаєте силу. Ви матимете радість” (*The Character of Jesus* [1908], 7, 11, 15–16).

На чоловіків і жінок впливають ті, серед кого вони вибирають жити. Ті, на кого вони дивляться і кого намагаються наслідувати, також впливають на них. Ісус—то чудовий Взірець. Існує єдиний шлях, щоб знайти тривалий мир,—це дивитися на Нього і жити.

Що нам треба дізнатися про Ісуса?

Авторів Нового Завіту... мало турбувало, якої статури Він був, який одяг Він носив або в яких будинках Він жив. ... Він був народжений у стайні, працював у майстерні теслі, навчав три роки, а потім помер на хресті. ... Новий Завіт був написаний чоловіками, які були переконані, що ми... будемо неухильно дивитися [на Нього] (*The Character of Jesus*, 21–22) з впевненістю, що Він дійсно був і є Сином Божим, Спасителем і Викупителем світу.

Одна з притч Спасителя, як я вважаю, особливо стосується нашого часу.

Вона знаходиться в Євангелії від Матвія, розділ 13, де ми читаємо:

“А коли люди спали, прийшов ворог його, і куколю між пшеницю насіяв, та й пішов.

А як виростало збіжжя та кинуло колос, тоді показався і кукіль.

І прийшли господареві раби та й кажуть йому: “Пане, чи ж не добре насіння ти сів на полі своїм? Звідки ж узявся кукіль?”

А він їм відказав: “Чоловік супротивник накоїв оце”. А раби відказали йому: “Отож,—чи не хочеш, щоб пішли ми і його повиполовали?”

Але він відказав: “Ні,—щоб, виконуючи той кукіль, ви не вирвали разом з ним і пшеницю.

Залишіть,—хай разом обое

ростуть аж до жнив; а в жнива накажу я женцям: Зберіть перше кукіль і його пов'яжіть у снопки, щоб їх попалити; пшеницю ж спровадьте до клуні моєї” (вірші 25–30).

Давній супротивник всього людства винайшов багато засобів, які тільки він міг вигадати, щоб розсіяти кукіль повсюди. Він знайшов шляхи, щоб кукіль проник навіть у святилище наших домівок. Злочестиве й мирське настільки розповсюдилося, що, здається, ніби немає реального способу це викоринити. Воно приходиться по телебаченню й Інтернету в ті самі пристрої, які винайдені, щоб ми набували освіти і мали розваги. Пшениця і кукіль зростають поряд разом. Господар, що наглядає за полем, повинен з усією своєю силою підживлювати те, що є хорошим, і зробити його настільки міцним та прекрасним, щоб кукіль не приваблював ні око, ні вухо. Якими ж благословенними є ми, члени Господньої Церкви, бо маємо безцінну євангелію нашого Господа і Спасителя і вона—наш

фундамент, на якому ми можемо будувати своє життя.

З Книги Мормона у 2 Нефій ми читаємо: “Бо ось, знову я кажу вам, якщо ви ввійдете цим шляхом, і отримаєте Святого Духа, це покаже вам усе, що вам слід робити” (2 Нефій 32:5).

Ми ніколи не повинні дозволяти, щоб світ долав і заглушав той тихий і лагідний голос.

Ми справді стурбовані подіями, які чекають нас в наш час. Наші випробовування полягатимуть у тому, наскільки ми підготувалися до подій, про які Господь сказав, що вони неодмінно прийдуть.

Багато хто в нашому стурбованому суспільстві розуміє, що розпад сім'ї принесе лише сум і безнадію у неспокійний світ. На нас, членах Церкви, лежить відповідальність—зберегти і захистити сім'ю як основну одиницю суспільства і вічності. Пророки попереджали і застерігали про невідворотний і нищівний наслідок руйнування сімейних цінностей.

Оскільки світ продовжує спостерігати за нами, будьмо впевнені, що наш приклад буде підтверджувати і підтримувати план, який Господь призначив для Своїх дітей тут, у земному існуванні. Найважливіше з усіх вчення повинно реалізовуватися праведним прикладом. Наші домівки повинні бути святими місцями, щоб їм встояти під натиском світу. Пам'ятайте, що найбільші Господні благословення приходять через праведні сім'ї і даються праведним сім'ям.

Ми повинні старанно продовжувати оцінювати те, що ми, батьки, робимо. Найпереконливіше навчання, яке будь-коли матиме дитина, приходиться від турботливих і праведних батьків і матерів. Розгляньмо спочатку роль матері. Послухайте ось ці слова Президента Гордона Б. Хінклі:

“Жінки, які роблять будинок домівкою, роблять набагато вагомий внесок в суспільство, ніж ті, хто командує великими арміями або очолює величезні корпорації. Хто може оцінити вплив матері на її дітей, бабусі на її нащадків або тіточок чи сестер на їхню родину?

Ми не можемо почати вимірювати або обчислювати вплив жінок, які, у свій власний спосіб, будують стабільне сімейне життя і живлять його заради вічного благополуччя майбутніх поколінь. Рішення, прийняті жінками цього покоління, будуть мати вічні наслідки. Дозвольте мені зауважити, що у матерів цієї доби не має більшої можливості і немає більш важкого завдання, ніж робити все можливе, аби зміцнювати [сім'ю]” (*Standing for Something: 10 Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* [2000], 152).

Тепер погляньмо на роль, яку відіграє в нашому житті батько:

Батько дає благословення і виконує священні обряди для своїх дітей. Це ставатиме важливими духовними подіями в їхньому житті.

Батько особисто керує проведенням сімейної молитви, щоденного читання Писань і домашніх сімейних вечорів.

Батько створює сімейні традиції, беручи участь і допомагаючи у плануванні сімейних подорожей під час відпусток та проведенні пікніків для всієї сім'ї. Враження про цей особливий час, проведений разом, ніколи не зітруться з пам'яті їхніх дітей.

Батько проводить бесіди один-на-один зі своїми дітьми та навчає їх євангельським принципам.

Батько навчає синів і дочок цінувати роботу та допомагає їм поставити гідні цілі в житті.

Батько подає приклад відданого євангельського служіння.

Будь ласка, брати, пам'ятайте, що ваше священне покликання батька в Ізраїлі—це ваше найважливіше покликання у часі і у вічності—покликання, від якого ви ніколи не звільняєтесь.

Багато років тому на конференціях колу ми показували короткий фільм, щоб проілюструвати тему послання, з яким ми зверталися до присутніх. Упродовж року, поки ми відвідували повсюди Церкву, виконуючи завдання виступати на конференції колів, ми вже дуже добре знали зміст того фільму. Ми могли майже цитувати його своїм серцем. Прошло багато років, але в моїй пам'яті все ще добре збереглося те послання. Фільм озвучував Президент Гарольд Б. Лі, і в ньому він розповідає про один випадок в домі його дочки. Зміст такий:

Одного вечора мати сімейства дуже хотіла законсервувати фрукти. Діти вже нарешті вгамувалися й

були готові лягати спати. Саме час взятися за фрукти. Але як тільки вона почала чистити їх та складати в банки, у кухню увійшли двоє хлоп'ят і заявили, що вони вже готові для молитви перед сном.

Не бажаючи переривати свою роботу, мати відразу ж сказала хлоп'ятам: "А чому б вам цього вечора не помолитися самим, а мама просто закінчить цю роботу з фруктами?"

Старший з двох синів, тупнувши сильно ногою, сказав: "А що важливіше, молитви чи фрукти?" (Див. *Учення Президентів Церкви: Гарольд Б. Лі* [2000], сс. 143–144.)

Іноді ми опиняємося в ситуаціях, коли випадає нагода навчити дітей уроку, який ще довго впливатиме на їхнє юне життя. Звичайно ж, молитви важливіші за фрукти. Успішні батьки ніколи не будуть надто зайнятими і скористаються моментом у житті дитини, щоб викласти важливий урок.

Я твердо переконаний в тому, що за моє багаторічне життя ще ніколи не було такого періоду, коли дітям нашого Небесного Батька була б більше потрібна скеровуюча рука вірних, відданих батьків. У нас є чудовий і благородний спадок батьків,

які віддали майже все, що мали, аби знайти місце, де вони могли б виховувати свої сім'ї з вірою і сміливістю, щоб наступні покоління мали більше можливостей, ніж вони. Ми повинні знайти в собі таку ж саму рішучість і подолати труднощі, які у нас виникають, в душі жертвування. Ми повинні прищепити майбутнім поколінням як ніколи сильну довіру до вчень нашого Господа і Спасителя.

"І ось, сини мої, пам'ятайте, пам'ятайте, що на камені нашого Викупителя, Який є Христос, Син Бога, ви повинні побудувати свій фундамент; так, щоб коли диявол пошле вперед свої могутні вітри, так, свої стріли у вихорі, так, коли весь його град і його могутня буря вдарить по вас, воно не матиме сили над вами, щоб втягнути вас до безодні нещастя і нескінченного горя, завдяки каменеві, на якому ви збудувалися, який є надійним фундаментом, фундаментом, що на ньому, якщо люди будують, вони не можуть упасти" (Геламан 5:12).

Євангелія Ісуса Христа й надає цей фундамент, на якому ми можемо знайти тривалий мир і побудувати вічні сім'ї. Про це я свідчу, в ім'я нашого Господа і Спасителя, саме Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Квентін Л. Кук
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Вибирайте мудро

“Як зло відкидати та добро вибирати” (Ісаїя 7:15).

Мої улюблені брати, цього вечора я волю дати певні поради стосовно прийняття рішень і вибору.

Коли я був молодим юристом в Бей Ерія у Сан-Франциско, наша фірма займалася юридичною діяльністю для компанії, яка випускала спеціальні святкові телевізійні програми з Чарлі Брауном¹. Я став шанувальником Чарлі Шульца і його творіння—*Пінатс* з Чарлі Брауном, Люсі, Снупі та іншими чудовими персонажами.

Одна з моїх улюблених забавних історій була про Люсі. Наскільки я пам'ятаю, бейсбольна команда Чарлі Брауна брала участь у важливій грі—Люсі грала праворуч і високо відбитий м'яч полетів до неї. Бази були переповнені і то була остання з дев'яти подач. Якщо Люсі впіймає м'яч, її команда перемає. Якщо ні, перемає інша команда.

Як могло трапитися лише в комічній історії, вся команда обступила Люсі, коли м'яч падав. Люсі думала так: “Якщо я впіймаю м'яч, то буду героєм; якщо ні, то невдахою”.

М'яч падав, і коли її команда напружено стежила за цим, вона впустила його. Розчарований Чарлі Браун кинув свою рукавичку. Тоді

Люсі подивилася на свою команду, поставила руки в боки і сказала: “Як ви хочете, щоб я впіймала м'яч, коли я переймаюся зовнішньою політикою нашої держави?”

То був один з багатьох м'ячів, які Люсі впускала протягом багатьох років, і кожного разу вона знаходила нову відмовку². Хоч вони завжди й були смішними, все-таки вони були виправданнями; вони були не справжніми причинами її невдач у ловлі м'яча.

Під час служіння Президента Томаса С. Монсона він часто навчав, що рішення визначають долю³. Моя порада цього вечора звучатиме у тому самому дусі: піднятися над будь-якими виправданнями, які не дозволяють нам приймати праведні рішення, особливо ті, які стосуються служіння Ісусу Христу. У Книзі Ісаї нас навчають, що ми повинні “зло відкидати та добро вибирати”⁴.

Я вірю, що в наші дні це особливо важливо, коли Сатана лютує в серцях людей у такій великій кількості нових і підступних способів, щоб наш вибір і наші рішення були прийняті виважено, відповідно до мети й цілей, за якими ми прагнемо жити. Нам потрібно мати тверде зобов'язання виконувати заповіді

і невідступно триматися священних завітів. Коли ми дозволяємо виправданням завадити нам отримати храмовий ендаумент, гідно служити на місії і укласти храмовий шлюб, вони є особливо небезпечними. Дуже сумно, коли ми сповідуємо віру в ці цілі й щодня нехтуємо поведінкою, яка потрібна для їх досягнення⁵.

Деякі молоді люди кажуть, що мають мету одружитися у храмі, однак ходять на побачення з тими, хто не є гідними відвідувати храм. Відверто кажучи, дехто взагалі не ходить на побачення! Ви, неодружені чоловіки, чим довше ви залишаєтеся самотніми, досягнувши певного віку й зрілості, тим комфортніше можете себе відчувати. Але вам *слід* відчувати себе менш *комфортно*! Будь ласка, завзято беріть участь⁶ в духовних і соціальних заходах, які відповідають вашій меті одружитися у храмі.

Дехто відкладає укладення шлюбу поки не закінчить навчатися і не отримає роботу. Хоч це і є загальноприйнятим у світі, таке виправдання не демонструє віри, не відповідає поради сучасних пророків і не сумісне з розсудливим ученням.

Недавно я зустрів хорошого молодого підлітка. Він планував поїхати на місію, отримати освіту, одружитися у храмі і мати віруючу щасливу сім'ю. Мені дуже сподобалися його цілі. Однак під час подальшої розмови стало очевидним, що його поведінка і рішення, які він приймав, не узгоджуються з його цілями. Я відчував, що він щиро прагнув поїхати на місію і уникав серйозних провин, які не дозволили б йому служити на місії, але його щоденна поведінка не готувала його до фізичних, емоційних, соціальних, інтелектуальних і духовних випробувань, з якими він стикався б⁷. Він

не навчився старанно працювати. Він несерйозно ставився до школи і семінарії. Він відвідував Церкву, але не читав Книгу Мормона. Він проводив безліч часу за відеоіграми і в соціальних мережах. Здається, що на його думку було достатньо того, що він просто поїде на місію. Молоді чоловіки, будь ласка, ще раз візьміть на себе зобов'язання мати гідну поведінку і серйозно готуватися до того, щоб бути посланниками нашого Господа і Спасителя, Ісуса Христа.

Мене турбують не лише значні переломні рішення, але також і повсякденні—наш буденний світ і, здається, прості рішення, на що ми витрачаємо більшість нашого часу. У цих сферах нам потрібно наголошувати на помірності, балансі і особливо на мудрості. Важливо піднятися вище виправдань і робити найкращий вибір.

Чудовий приклад, де потрібні помірність, баланс і мудрість—це використання Інтернету. Його можна використовувати для виконання місіонерської роботи, щоб допомагати в обов'язках священства, щоб знаходити дорогих предків для виконання храмових обрядів і для багато чого іншого. Потенціал того, щоб чинити добро, просто величезний. Ми також знаємо, що в ньому є багато чого злого, включаючи порнографію, цифрову жорстокість⁸ і анонімну балаканину. Він також може нести в собі дурість. Як переконливо навчав брат Ренделл Л. Рідд на останній генеральній конференції, говорячи про Інтернет: “Ви можете потрапити в нескінченні петлі непотребу, який забирає ваш час і руйнує ваш потенціал”⁹.

Опір і протидія праведності існують не лише в Інтернеті; вони

повсюди. Вони впливають не тільки на молодь, але й на всіх нас. Ми живемо у світі, який буквально перебуває у сум'ятті¹⁰. Ми оточені нав'язливими образами “веселощів та ігор” і аморального і безплідного життя. В багатьох медіа вони представлені як нормальна поведінка.

Старійшина Девід А. Беднар недавно застерігав членів Церкви бути самими собою, користуючись соціальними мережами¹¹. Видатний керівник-мислитель, Артур С. Брукс наголосив на цьому. Він зауважує, що коли ми користуємося соціальними медіа, то схильні показувати щасливі деталі нашого життя, а не важкі часи у школі або на роботі. Ми показуємо не повне життя—іноді шляхом самозвеличення чи удавання. Ми демонструємо це життя, а потім спостерігаємо за “майже виключно фальшивим життям [наших] друзів у соціальних мережах”. Брукс стверджує: “Як же ви не відчуватимете себе гіршими, витрачаючи частину свого часу, прикидаючись щасливішими, ніж ви є, а іншу частину свого часу, спостерігаючи за тим, наскільки щасливішими за вас здаються інші люди?”¹²

Іноді здається, що нас поглинають пусте безрозсудство, безглуздий гамір і постійні суперечки. Коли ми стишуємо шум і оглядаємося навколо, то бачимо, що дуже мало чого допоможе нам досягати наших праведних цілей вічності. Один батько мудро відповідає своїм дітям на їхні численні прохання взяти участь у цій метушні. Він просто запитує їх: “Чи зробить це тебе кращою людиною?”

Коли ми виправдовуємо невірний вибір, великий чи малий, який є несумісним з відновленою евангелією, то втрачаємо благословення і захист, які нам потрібні, і часто

потрапляємо в полон гріха або просто губимо свій шлях.

Особливо мене непокоїть безум¹³ і одержимість “кжною новою річю”. В Церкві ми плаємо і звеличуємо істину й знання кожного виду. Однак, коли культура, знання і соціальні звичаї відокремлюються від Божого плану щастя і важливої ролі Ісуса Христа, в суспільстві відбувається неминучий розкол¹⁴. В наші дні попри безпрецедентний прогрес в багатьох сферах, особливо в науці і сфері комунікацій, важливі, основні цінності зруйновані, і щастя й благополуччя загалу людей зменшилося.

Коли апостола Павла було запрошено говорити в ареопагу в Афінах, він побачив певні подібні інтелектуальні претензії і відсутність істинної мудрості, що має місце й сьогодні¹⁵. А в Діях ми читаємо про це: “А всі атеняни та захожі чужинці нічим іншим радніш не займалися, як аби щось нове говорити чи слухати”¹⁶. Павло наголосив на Воскресінні Ісуса Христа. Коли натовп усвідомив релігійну природу його послання, дехто глузував з нього, інші ж, по суті, проігнорували його, кажучи: “Про це будемо слухати тебе іншим разом”¹⁷. Павло пішов з Афін, не досягнувши успіху. Дін Фредерік Фаррар написав про цей візит: “В Афінах він не заснував церкву, не написав афінянам жодного послання і, часто проходячи сусідніми

місцевостями, він ніколи не повертався до Афін”¹⁸.

Я вважаю, що натхненне послання старійшини Далліна Х. Оукса, в якому розрізняється “добре, краще, найкраще”, розповідає про ефективний спосіб оцінювати вибір і пріоритети¹⁹. Багато рішень не є злими за своєю суттю, але, якщо вони захоплюють весь наш час і утримують нас від найкращих рішень, тоді вони стають небезпечними.

Навіть гідні зусилля слід оцінювати, щоб визначити, чи не відволікають вони від найкращих цілей. Коли я був підлітком, у мене з батьком відбулася пам’ятна розмова. Він не дуже вірив у те, що молоді люди зосереджені на довготривалих важливих цілях або готуються до них, наприклад, до здобуття професії і забезпечення сім’ї.

Змістовне навчання і досвід підготовчої роботи завжди посідали верхівку пріоритетів, рекомендованих моїм батьком. Він розумів, що позакласні заходи, як-от: клас дебатів і участь у самоврядуванні студентів, могли безпосередньо стосуватися деяких моїх важливих цілей. Він був менш впевнений щодо великої кількості часу, який я проводив, займаючись футболом, баскетболом, бейсболом і легкою атлетикою. Він визнавав, що заняття спортом можуть сприяти силі, витривалості і роботі в команді, але стверджував, що, можливо, було б

краще менше часу зосереджуватися лише на спорті. На його погляд, спорт був хорошою справою, але не найкращою для мене. Він переймався тим, що деякі види спорту сприяли популярності чи славі на місцевому рівні за рахунок більш важливих довготривалих цілей.

Отримавши такий досвід, одна з причин, чому мені подобається історія бейсбольної гри Люсі полягає у тому, що, на думку мого батька, мені потрібно було вивчати зовнішню політику і не турбуватися про те, чи впіймаю я м’яч. Я маю пояснити, що моя мама обожнювала спорт. Лише госпіталізація завадила б їй потрапити на одну з моїх ігор.

Я вирішив дослухатися до поради мого батька і не брати участь в міжуніверситетських спортивних іграх у коледжі. Тоді тренер по футболу нашої школи повідомив мене, що тренер стенфордської футбольної команди хотів пообідати з Мерліном Олсеном і зі мною. Молодь може не знати, хто такий Мерлін. Він був одним з найкращих в усій Америці блокуючих захисників, граючи в Логанській шкільній футбольній команді, де я грав куортербеком і у захисті та подавав, перехоплював і повертав м’ячі. Коли Мерлін навчався у школі, за ним бігали найкращі футбольні команди країни. В коледжі він здобув винагороду Outland Trophy, як найкращий в країні

гравець захисту. Зрештою Мерлін став третім гравцем в Національній футбольній лізі і чудово відіграв 14 чемпіонатів поспіль. Він став членом Залу слави професійних футболістів у 1982 році²⁰.

Обід з тренером зі Стенфорду відбувся в ресторані Блюберд в Логані, шт. Юта. Після того, як ми потиснули руки, він більше не дивився на мене. Він говорив тільки з Мерліном й ігнорував мене. Наприкінці обіду він вперше повернувся до мене, але не зміг згадати мого імені. Тоді він сказав Мерліну: “Якщо ти вибереш Стенфорд і захочеш

взяти з собою свого друга, у нього непогані оцінки і, можливо, ми все влаштуємо”. Ця подія підтвердила мені те, що я маю дослухатися до мудрої поради батька.

Моя мета не у тому, щоб відмовити вас від участі в спорті або використанні Інтернету чи участі в інших гідних заходах, які подобаються молоді. Це ті заходи, які вимагають помірності, балансу і мудрості. Якщо їх використовувати мудро, вони збагачують наше життя.

Однак я заохочую кожного, і молодих, і літніх, переглядати цілі й плани і намагатися ставати більш

дисциплінованими. Наша щоденна поведінка і рішення мають відповідати нашим цілям. Нам потрібно піднятися над виправданнями і тим, що відволікає. Особливо важливо приймати рішення, які відповідають нашим завітам служити Ісусу Христу в праведності²¹. Ми не повинні відводити очі або випускати м'яч через будь-яку причину.

Це життя є часом підготуватися до зустрічі з Богом²². Ми є щасливим народом, сповненим радості. Нам подобається гарне почуття гумору і ми цінуємо той час, який проводимо з друзями і сім'єю. Але ми маємо визнати, що існує серйозна мета, яка повинна лежати в основі нашого підходу до життя і у всіх наших рішеннях. Відволікаючі фактори і виправдання, які обмежують розвиток, є досить небезпечними, але коли вони послаблюють віру в Ісуса Христа і в Його Церкву, вони стають трагічними.

Я молюсь про те, щоб, будучи носіями священства, наша поведінка відповідала благородним цілям тих, хто служить Господарю. В усьому ми маємо пам'ятати, щоб бути “доблесними у свідченні про Ісуса”, це великий поділяючий тест між целестіальним і терестріальним царствами²³. Ми прагнемо бути на целестіальному боці цього розділу. Як один з Його апостолів, я палко свідчу про реальність Спокути і божественності Ісуса Христа, нашого Спасителя. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Lee Mendelson-Bill Melendez Production TV Specials.
2. Люсі завжди виправдовувалася, чому вона впустила м'яч, починаючи від супутників Сатурну, які відволікали її, до хвилювань про можливі токсичні речовини в її рукавичці.
3. Див. “Decisions Determine Destiny,” chapter 8 in *Pathways to Perfection*:

- Discourses of Thomas S. Monson* (1973), 57.
4. Ісаї 7:15.
 5. “Якби робити було так само легко, як пізнавати те, що добре робити, краплині були б церквами, а будиночки бідних людей—палацами принців” (Уільям Шекспір, *Венеціанський купець*, акт 1, сцена 2, рядки 12–14).
 6. Учення і Завіти 58:27.
 7. Див. *Adjusting to Missionary Life* (booklet, 2013), 23–49.
 8. Див. Stephanie Rosenbloom, “Dealing with Digital Cruelty”, *New York Times*, Aug. 24, 2014, SR1.
 9. Ренделл Л. Рідд, “Обране покоління”, *Ліягона*, трав. 2014, с. 56.
 10. Див. Учення і Завіти 45:26.
 11. Див. David A. Bednar, “To Sweep the Earth as with a Flood” (speech delivered at BYU Campus Education Week, Aug. 19, 2014); lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/to-sweep-the-earth-as-with-a-flood.
 12. Arthur C. Brooks, “Love People, Not Pleasure”, *New York Times*, July 20, 2014, SR1.
 13. На жаль, одне з відхилень, яке зросло в наші дні, є звичайний безум. Коли Спаситель перелічив дещо з того, що може опоганити людину, Він включив туди безум (див. Марк 7:22).
 14. Це сталося в давній Греції і Римі, а також в цивілізаціях з Книги Мормона.
 15. Див. Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul* (1898), 302. Існували філософи різних видів, включаючи епікурійців і стоїків, суперницьких груп, які дехто описував, як фарисеїв і садукеев язичеського світу. Див. також: Квентін Л. Кук, “Поглядання за відмітку”, *Ліягона*, бер. 2003, сс. 21–24.
 16. Дії 17:21.
 17. Дії 17:32.
 18. Farrar, *The Life and Work of St. Paul*, 312.
 19. Див. Даллін Х. Оукс, “Добре, краще, найкраще”, *Ліягона*, лист. 2007, сс. 104–108.
 20. Мерлін Олсен був футбольним гравцем залу слави, актором і коментатором NBC. Він здобув винагороду Outland Trophy, граючи за Університет штату Юта. Він грав у професійному американському футболі за команду Лос-Анджелес Ремс. На телебаченні він грав Джонатана Гервея разом з актором Майклом Лендоном у фільмі *Little House on the Prairie* (Маленький будиночок в преріях) і мав свою власну ТБ програму, *Father Murphy* (Батько Мерфі). Мерлін помер 11 березня 2010 року і ми дуже сумуємо за ним.
 21. Див. Учення і Завіти 76:5.
 22. Див. Алама 34:32.
 23. Учення і Завіти 76:79.

Старійшина Крег С. Крістенсен
З президентства сімдесятників

Я знаю це сам

Процес пізнання для себе, що відновлена євангелія Ісуса Христа є істинною, може принести один із найвеличніших і найрадісніших досвідів у житті.

Мої дорогі брати, нас продовжує надихати особистий приклад і служіння у священстві Президента Томаса С. Монсона. Нещодавно кількох дияконів запитали: “Що в Президенті Монсоні викликає в вас захоплення?” Один диякон розповів, як дитиною Президент Монсон, віддав свої іграшки нужденним друзям. Інший згадав, як Президент Монсон піклувався про багатьох вдів у своєму приході. А третій зазначив, що він був покликаний апостолом у дуже молодому віці і благословляв людей по всьому світу. Потім один з юнаків сказав: “Те, що викликає в мене найбільше захоплення, це сильне свідчення Президента Монсона”.

Дійсно, ми всі відчували особливість свідчення нашого пророка про Спасителя Ісуса Христа і його зобов’язання завжди прислухатися до спонукань Духа. Кожним своїм досвідом, яким ділиться Президент Монсон, він запрошує нас повніше жити за євангелією і прагнути отримати та зміцнити наші особисті свідчення. Пам’ятаєте, що він сказав з цієї трибуни лише кілька конференцій тому: “Щоб бути міцними і протистояти всім силам, які тягнуть

нас у хибному напрямку ... , нам потрібно мати власне свідчення. Якщо вам 12 або 112 років—чи в цьому проміжку,—ви можете самі дізнатися, що євангелія Ісуса Христа істинна”¹.

Хоча моє послання сьогодні спрямоване до тих, кому ближче до 12, ніж до 112 років, принципи, про які я говоритиму, стосуються кожного. У відповідь на слова Президента Монсона я б запитав: чи знає кожен із нас для себе, що євангелія істинна? Чи можемо ми сказати з впевненістю, що наші свідчення дійсно є особисто нашими? Знову цитую Президента Монсона: “Я проголошую, що міцне свідчення про нашого Спасителя і Його євангелію

... захистить вас від оточуючих вас гріха і зла. ... Якщо у вас ще немає свідчення про це, зробіть все необхідне, щоб його отримати. Для вас надзвичайно важливо мати власне свідчення, оскільки свідчення інших людей повною мірою вам його не замінять”².

Я знаю це сам

Процес пізнання для себе, що відновлена євангелія Ісуса Христа є істинною, може принести один із найвеличніших і найрадісніших досвідів у житті. Ми можемо почати з довіри до свідчення інших—говорячи так, як робили це юні воїни: “Ми не сумніваємося, що наші матері знали це”³. Це гарний початок для старту, але далі ми повинні будувати [свідчення] самі. Щоб мати силу жити за євангелією, немає нічого важливішого, ніж отримати і зміцнювати наше власне свідчення. Ми повинні мати змогу проголосити, як зробив Алма: “Я знаю про це сам”⁴.

“І звідки, на вашу думку, я знаю про точність цього?—продовжив Алма.—Слухайте, я кажу вам, це стало відомим мені через Святого Духа Божого. Знайте, я постився і молився багато днів, щоб знати це самому. І ось, я знаю сам, що це істина”⁵.

Я бажаю побачити те, що бачив мій батько

Як і Алма, Нефій також прийшов до особистого пізнання істини. Почувши від свого батька про багато пережитих ним духовних подій, Нефій хотів пізнати те, що знав його батько. Це було щось більше за просту цікавість—це було те, за чим він голодував і спрагнув. Незважаючи на те, що він був “дуже молодим”, у нього було “велике бажання пізнати таємниці Бога”⁶. Він прагнув

“побачити, і почути, і пізнати все те, силою Святого Духа”⁷.

Під час того як Нефій “сидів ... , обдумуючи ... у серці своїм”, його віднесло “Духом ... на дуже високу гору”, де його запитали: “Чого ти бажаєш?” Його відповідь була простою: “Я бажаю побачити те, що бачив мій батько”⁸. Завдяки своїм сповненому віри серцю і старанним зусиллям Нефій був благословенний дивовижним досвідом. Він отримав свідчення про майбутнє народження, життя і розп’яття Спасителя Ісуса Христа; він побачив появу Книги Мормона і Відродження евангелії в останні дні—все це як наслідок його щирого бажання дізнатися для себе⁹.

Цей особистий досвід спілкування з Господом підготував Нефія до викликів і випробувань, які невдовзі мали постати перед ним. Вони допомогли йому мужньо вистояти, навіть коли інші члени його сім’ї вагалися. Він вистояв, тому що *дізнався* для себе і мав особисте *знання*. Він був благословенний власним свідченням.

Нехай просить від Бога

Подібно до Нефія, пророк Джозеф Сміт також був “дуже молодим”, коли “серйозно замислювався” над духовними істинами. Для Джозефа це був час “великого неспокою”, він перебував в середовищі суперечливих і

заплутаних послань стосовно релігії. Він хотів дізнатися, яка з церков була правильною¹⁰. Натхненний такими словами з Біблії: “Якщо кому з вас не стає мудрости, нехай просить від Бога”¹¹, він вдався до самостійних кроків у пошуках відповіді. Прекрасного весняного ранку 1820 року він пішов до гаю і став на коліна для молитви. Завдяки його вірі і завдяки тому, що у Бога була для нього особлива робота, Джозеф отримав славетне видіння Бога Батька і Його Сина Ісуса Христа, а також дізнався для себе, що він мав робити.

Чи бачите ви у досвіді Джозефа зразок, який ви могли б застосувати для отримання або зміцнення вашого власного свідчення? Джозеф дозволив Писанням проникнути в його серце. Він глибоко розмірковував над ними і застосував їх до своєї ситуації. Тоді він вчинив згідно з тим, про що дізнався. Результатом було славетне Перше видіння—і все, що прийшло після того. Ця Церква в буквальному розумінні була заснована на принципі того, що кожен—навіть 14-річний сільський хлопець—може “просити від Бога” і отримати відповідь на свої молитви.

То ж що таке свідчення?

Ми часто чуємо, як члени Церкви говорять, що їхнє свідчення

про евангелію є їхнім найціннішим надбанням. Це священний дар від Бога, який приходить до нас силою Святого Духа. Це спокійна, непохитна впевненість, яку ми отримали завдяки вивченню, молитві і життю за евангелією. Це відчуття Святого Духа, Який несе свідчення нашим душам: те, про що ми дізнаємося і що робимо, є правильним.

Деякі люди говорять, що свідчення—це як вимикач світла—він або ввімкнений, або вимкнений; у вас або є свідчення, або немає. В дійсності свідчення схоже на дерево, яке проходить різні стадії росту і розвитку. Одні з найвищих дерев на землі знаходяться в Національному парку Редвуд на заході Сполучених Штатів. Коли ви стоїте біля основи цих масивних дерев, здається неймовірним уявити, що кожне з них виростало з малесенької насінини. Так само і з нашими свідченнями. Хоча вони можуть починатися з простого духовного досвіду, з часом вони ростуть і розвиваються завдяки постійному живленню і частим духовним подіям.

Тому не дивно, що коли пророк Алма пояснював, як ми розвиваємо свідчення, він говорив про насіння, яке виростає в дерево. “Якщо ви знайдете місце,—сказав він,—щоб насіння могло бути посіяне у вашому серці, знайте, якщо це справжнє насіння, тобто добре насіння, якщо ви не викинете його вашою зневірою, ... воно почне розбухати у вашій душі; і коли ви відчуєте ці рухи розбухання, ви почнете говорити собі—Певно, що це є добре насіння, тобто що Слово є добрим, бо воно починає збільшувати мою душу; так, воно починає освітлювати моє розуміння, так, воно стає приємним для мене”¹².

Кейптаун, Південна Африка

Часто саме з цього і починається свідчення: зі священних, просвітлюючих, переконливих почуттів, які вказують нам на те, що слово Бога є істинним. Однак, якими б прекрасними не були ці почуття, вони є лише початком. Ваша робота, яка полягає у зрощуванні вашого свідчення, не завершена—як і робота зі зрощування червоного мамонтового дерева не завершена, коли з землі виходить перший ніжний паросток. Якщо ми будемо ігнорувати або недбало ставитися до цих перших духовних спонукань, якщо не будемо піклуватися про них через постійне вивчення Писань, молитву і пошук спілкування з Духом, наші почуття згладяться і наші свідчення ослабнуть.

Як сказав Алма: “Якщо ви не будете піклуватися про дерево, і не будете думати про його підживлення, знайте, воно не пустить ніякого коріння; і коли жар сонця прийде і спалить його, тому що воно не матиме коріння, воно висохне, і ви вирвете його і викинете його геть”¹³.

У більшості випадків наші свідчення зростатимуть так само, як зростає дерево: поступово, майже непомітно, як результат нашої постійної турботи і старанних зусиль. “Але якщо ви будете підживлювати

Слово,—пообіцяв Алма,—так, підживлювати дерево, як тільки починає воно рости, своєю вірою з великою старанністю, і з терпінням, сподіваючись на плід його, воно пустить коріння; і знайте, це буде дерево, що проростає у вічне життя”¹⁴.

Зараз—той час; сьогодні—той день

Моє власне свідчення почалося з того, коли я вивчав і обдумував вчення, які знаходяться у Книзі Мормона. Коли я став навколішки, щоб спитати Бога в смиренній молитві, Святий Дух свідчив моїй душі, що те, про що я читав, було істинним. Це перше свідчення стало каталізатором мого свідчення про багато інших євангельських істин, тому що, як навчав Президент Монсон: “Коли ми знаємо, що Книга Мормона істинна, тоді це означає, що Джозеф Сміт дійсно був пророком і що він бачив Бога, Вічного Батька, і Його Сина, Ісуса Христа. Це також означає, що євангелію було відновлено в ці останні дні через пророка Джозефа Сміта—у тому числі також відновлено Ааронове і Мелхиседекове священства”¹⁵. З того дня у мене був багатий священний досвід спілкування зі Святим Духом, завдяки якому я мав підтвердження в тому, що Ісус Христос є Спасителем світу і що

Його відновлена євангелія є істинною. Разом з Алмою я можу сказати з впевненістю, що я знаю це сам.

Мої юні друзі, зараз—той час і сьогодні—той день, щоб дізнатися або підтвердити для себе, що євангелія є істинною. Кожен із нас має виконувати важливу роботу. Щоб її виконати і бути захищеними від принад світу, які, здається, завжди манять, ми повинні мати віру Алми, Нефії і юного Джозефа Сміта, аби отримати і розвинути наше власне свідчення.

Як і юний диякон, про якого я говорив раніше, я відчуваю захоплення від свідчення Президента Монсона. Воно схоже на височенне мамонтове дерево, однак навіть свідчення Президента Монсона мало рости і розвиватися з часом. Ми можемо дізнатися для себе, як це зробив Президент Монсон, що Ісус Христос є нашим Спасителем і Вкупителем світу, що Джозеф Сміт є пророком Відновлення, яке включає в себе відновлення священства Бога. Ми—носії цього святого священства. Дізнаваймося про це і пізнаваймо це для себе! Про це моя смиренна молитва у священне ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, “Мати сміливість вистояти наодинці”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 62.
2. Томас С. Монсон, “Сила священства”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 66.
3. Алма 56:48.
4. Алма 5:46.
5. Алма 5:45–46.
6. 1 Нефій 2:16.
7. 1 Нефій 10:17.
8. 1 Нефій 11:1–3.
9. Див. 1 Нефій 11–14.
10. Див. Джозеф Сміт—Історія 1:8–10.
11. Якова 1:5.
12. Алма 32:28.
13. Алма 32:38.
14. Алма 32:41.
15. Томас С. Монсон, *Ліягона*, лист. 2011, с. 67.

Єпископ Дін М. Девіс
Другий радник у Верховному єпископаті

Закон посту: особиста відповідальність за турботу про бідних і нужденних

Як послідовники Спасителя ми маємо особисту відповідальність піклуватися про бідних і нужденних.

Мої дорогі брати, я люблю священство і мені подобається бути з вами. Я дуже глибоко вдячний за те, що ми можемо служити разом, виконуючи цю велику справу.

Ми живемо у надзвичайні часи. Дивовижний прогрес у медицині, науці та технологіях покращив якість життя багатьох людей. Втім також можна бачити великі людські страждання і біди. Окрім війн і чуток про війни, збільшення кількості стихійних лих—зокрема повеней, пожеж, землетрусів та хвороб—впливає на життя мільйонів людей по всьому світу.

Провідники Церкви знають про стан благополуччя Божих дітей по всьому світу і пильно стежать за ним. Коли і де це можливо Церква невідкладно надає свої ресурси для допомоги нужденним. Наприклад, минулого листопада тайфун “Хайян”

вразив острівну країну Філіппіни.

Супертайфун “Хайян” 5-ї категорії залишив по собі значні руйнування і страждання. Цілі міста були знищені, багато людей загинули, мільйони будинків були сильно пошкоджені або зруйновані та не

Коли і де це можливо, Церква невідкладно надає свої ресурси для допомоги нужденним.

функціонували основні зручності, такі як водопостачання, каналізація та електроживлення.

Церква надала свої ресурси у перші години після катастрофи. Члени Церкви, що жили на Філіппінах, вирушили на порятунок своїх братів і сестер, забезпечуючи їх їжею, водою, одягом та гігієнічними наборами—рівною мірою як членів Церкви, так і тих, хто не належить до неї.

Церковні доми зборів стали місцями притулку для тисяч бездомних людей. Під керівництвом президентства території і місцевих провідників священства, багато з яких втратили все, що мали, було з'ясовано ситуацію щодо становища і безпеки всіх членів Церкви. Почали втілюватися натхненні плани, щоб допомогти членам Церкви відновити прийнятні житлові умови та самозабезпечення.

Були виділені скромні ресурси, щоб допомогти членам Церкви відновити свої дерев'яні каркасні укриття і будинки. Це не було простою роздачею безоплатної допомоги. Члени Церкви пройшли навчання і виконали необхідну роботу спочатку для себе, а потім для інших.

Одне з благословень, отриманих завдяки цьому, було таким: у міру того, як члени Церкви набували теслярських, сантехнічних та інших будівельних навичок, вони змогли зайняти вакансії і отримати гідну роботу, коли розпочалась відбудова найближчих міст і поселень.

Турбота про бідних і нужденних—це фундаментальне вчення євангелії та невід'ємна складова вічного плану спасіння.

Ще перед початком Свого земного служіння Єгова проголосив через Свого пророка: “Бо не переведеться

убогий з-посеред Краю, тому я наказую тобі, говорячи: “Конче відкривай руку свою для брата свого, і вбогого свого, і для неможливого свого в Краї своїм”¹.

У наші дні турбота про бідних і нужденних є одним з чотирьох призначених Богом Церкві обов'язків, які допомагають людям і сім'ям стати гідними піднесення².

Турбота про бідних і нужденних передбачає як мирське, так і духовне спасіння. Вона здійснюється через служіння окремих членів Церкви, коли вони особисто піклуються про бідних і нужденних, а також через формальну церковну програму благополуччя, яка скеровується через повноваження священства.

Ключовим елементом Господнього плану турботи про бідних і

нужденних є *закон посту*. “Господь встановив закон посту і пожертвування від посту, щоб благословити Свій народ і підготувати для них шлях, аби вони могли служити нужденним”³.

Як послідовники Спасителя ми маємо особисту відповідальність піклуватися про бідних і нужденних. Віддані члени Церкви повсюди надають допомогу: вони постяться кожного місяця—утримуючись від їжі та води протягом 24 годин—і тоді передають Церкві пожертвування від посту, що принаймні дорівнюють вартості їжі, яку б вони могли спожити.

Ці слова Ісаї слід з молитвою обмірковувати і навчати їм у кожній домівці:

“Чи ж ось це не той піст, що Я вибрав його: розв'язати кайдани безбожності, пута ярма розв'язати й пустити на волю утиснених, і всяке ярмо розірвати?

Чи ж не це, щоб влямати голодному хліба свого, а вбогих бурлаків до дому впровадити? Що як побачиш нагого, щоб вкрити його, і не сховатися від свого рідного?”⁴

Потім Ісаїя перелічив чудові благословення, обіцяні Господом тим, хто дотримується закону посту.

Він каже:

“Засяє тоді, мов досвітня зоря, твоє світло, і хутко шкірою рана твоя заросте, і твоя справедливість ходитиме перед тобою, а слава Господня сторожею задньою!

Тоді кликати будеш і Господь відповість, будеш кликати і Він скаже—Ось Я! ...

Якщо ... будеш давати голодному хліб свій, і знедолену душу наситиш, тоді-то засвітить у темряві світло твоє, і твоя темрява ніби як полудень стане,

І буде Господь тебе завжди

провадити, і душу твою нагодує в посуху”⁵.

Стосовно цього уривка з Писань, Президент Гарольд Б. Лі казав так: “Величні благословення, що приходять [завдяки посту], докладно пояснювалися у кожному розподілі, і тут Господь розповідає нам через цього великого пророка для чого потрібен піст і які благословення приходять завдяки посту. ... Якщо ви проаналізуєте ... 58-й розділ книги Ісаї, ви знайдете пояснення того, чому Господь хоче, щоб ми платили пожертвування від посту, чому Він прагне, щоб ми постилися. Це робиться тому, що у такий спосіб ми набуваємо гідності, і тоді ми можемо кликати й Господь може відповісти. Ми можемо волати, і Господь скаже: “Ось Я!”

Президент Лі додає: “Чи хотілось би нам колись опинитися у ситуації, коли ми можемо кликати, а Він не відповість? Ми будемо волати у наших бідах, а Його не буде з нами? На мій погляд—зараз час, коли нам слід подумати про ці основні речі, оскільки попереду будуть дні, коли ми потребуватимемо все більше і більше благословень Господа, коли присуди зіллються безроздільно на всю землю”⁶.

Наш любий пророк, Президент Томас С. Монсон поділився своїм свідченням про ці принципи—свідченням, народженим з особистого досвіду. Він сказав: “Жоден з членів цієї Церкви, хто допомагав піклуватися про нужденних, ніколи не забуває цього і не жалкує про це. Працелюбність, заощадливість, самозабезпечення та здатність вдіяти іншим не є для нас новими”⁷.

Брати, члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів є людьми, які укладають завіти і дотримуються заповідей. Мені не спадає на думку

жодний закон, жодна заповідь, які, якщо їх віддано дотримуватися, було б легше виконувати і які б приносили величніші благословення, ніж закон посту. Коли ми постимося і сплачуємо щедри пожертвування від посту, ми робимо внесок у Господню комору в сумі, яку б ми витратили на придбання їжі. Це не вимагає пожертвування більшої суми коштів, ніж та, що витратилася б за нормальних обставин. Водночас нам обіцяні надзвичайні благословення, як було раніше зазначено.

Закон посту стосується всіх членів Церкви. Навіть маленьких дітей можна навчати поститися, починаючи з пропущення одного прийому їжі, потім двох, у міру того, як вони стають спроможними розуміти закон посту і фізично його дотримуватися. Чоловіки і дружини, неодружені члени Церкви, молодь і діти мають починати піст з молитви, дякувати за благословення у своєму житті та водночас прагнути Господніх благословень і зміцнення протягом періоду посту. Повне виконання закону посту відбувається тоді, коли пожертвування від посту передаються призначеному Господом слугі—єпископу.

Єпископи, ви скеруєте роботу з благополуччя в приході. Ви маєте божественне повноваження шукати бідних і турбуватися про них. Ваша мета—за підтримки президента Товариства допомоги і провідників кворуму Мелхиседекового священства допомагати членам Церкви допомогти самим собі та стати самозабезпеченими. Ви турбуєтесь про мирські та духовні потреби членів Церкви, дбайливо використовуючи пожертвування від посту для надання тимчасової підтримки і як доповнення до ресурсів родичів та громади. З молитвою застосовуючи

ключі священства та проникливість для допомоги бідним і нужденним, ви зрозумієте, що правильне використання пожертвувань від посту спрямоване на підтримку самого життя, а не стилю життя.

Президенти кворумів Ааронового священства, ви тримаєте ключі від зовнішніх обрядів і маєте повноваження їх виконувати. Ви працюєте з єпископом і наставляєте членів кворуму щодо їхніх обов'язків у священстві та пошуку членів Церкви, щоб дати тим можливість взяти участь у пості. Коли ви, носії Ааронового священства, звеличуєте свої обов'язки у священстві та пропонуєте цю можливість всім членам Церкви, ви часто сприяєте тому, що обіцяні благословення посту приходять до тих, хто найбільше їх потребує. Ви побачите, що дух піклування про бідних і нужденних має силу пом'якшувати закам'янілі до іншого впливу серця, і благословляти життя тих, хто може не часто відвідувати Церкву

Президент Монсон сказав: “Ті єпископи, які організують свої кворуми Ааронового священства на участь у збиранні пожертвувань від посту, побачать зростаючий успіх у виконанні цього священного обов'язку”⁸.

Єпископи, пам'ятайте, що у різних територіях і країнах обставини значно відрізняються. Візити від дверей до дверей членами кворумів Ааронового священства можуть бути неприйнятними у тій місцевості, де ви живете. Однак ми закликаємо вас з молитвою розглянути пророчу пораду і прагнути

натхнення щодо належних шляхів, у які носії Ааронового священства з ваших приходів можуть звеличувати своє священство участю у збиранні пожертвувань від посту.

У 27-му розділі книги 3 Нефій, воскреслий Господь спитав: “Отже, якими людьми повинні ви бути?” Він відповів: “Такими самими, як Я є”⁹. Беручи на себе ім'я Христа і прагнучи наслідувати Його, ми отримаємо Його образ на нашому обличчі та станемо більш схожими на Нього. Турбота про бідних і нужденних є невід'ємною складовою священнослужіння Спасителя. Вона проявляється в усіх Його діях. Він простягає Свою руку допомоги усім і піднімає нас. Його ярмо любе і Його тягар легкий. Я запрошую кожного з нас стати більш схожими на Спасителя: піклуватися про бідних і нужденних, віддано дотримуватися закону посту і платити щедри пожертвування від посту. Я покійно свідчу, що віддане піклування про бідних і нужденних є відображенням духовної зрілості та що воно благословить і того, хто дає, і того, хто отримує. У священне ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Повторення Закону 15:11.
2. Див. *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), 2.2.
3. *Довідник 2*, 6.1.2.
4. Ісаїя 58:6–7.
5. Ісаїя 58:8–11.
6. Harold B. Lee, “Listen, and Obey” (Welfare Agricultural Meeting, Apr. 3, 1971), copy of typescript, 14, Church History Library, Salt Lake City.
7. Томас С. Монсон, “Чи ми готові?”, *Ліягона*, вер. 2014, с. 4.
8. Томас С. Монсон, на зборах з Верховним єпископатом, 28 лют. 2014 р.
9. 3 Нефій 27:27.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

“Чи не я то, о Господи?”

*Ми повинні відкласти вбік нашу гордість, подивитися поза межі нашої суєтності та покїрно спитати:
“Чи не я то, о Господи?”*

Для нашого улюбленого Спасителя то був останній вечір у смертному житті, вечір перед тим, як Він віддасть себе як викуп за все людство. Поламавши хліб зі Своїми учнями, Він промовив слова, які сповнили їхні серця великим занепокоєнням і глибоким смутком. Він сказав їм: “Один із вас видасть Мене”.

Учні не ставили під сумнів істинність Його слів. Вони не озирались навколо, показуючи на когось, і не запитували: “Чи то він?”

Натомість “вони засмутилися тяжко, і кожен з них став питати Його: *Чи не я то, о Господи?*”¹

Я думаю про те, що б кожен з нас робив, якби Спаситель поставив нам це запитання. Чи озирались б ми навколо і промовляли в наших серцях: “Він мабуть говорить про брата Джонсона. Той завжди викликав у мене занепокоєння” або “Я радий, що тут присутній брат Браун. Йому дійсно потрібно почути це послання”? Або ж чи стали б ми, подібно до тих учнів у давнину, зазирати у своє серце і ставити це проникливе запитання: “Чи не я то, о Господи?”

У цих простих словах: “*Чи не я то, о Господи?*”, міститься початок мудрості та шлях до особистого навернення та далекосяжної зміни.

Притча про кульбаби

Колись жив один чоловік, який полюбував вечірні прогулянки навколо свого кварталу. Йому особливо хотілося пройти повз будинок сусіда. Той сусід підтримував свій газон в досконалому стані: квіточки завжди квітнуть, дерева здорові й тіністі. Було очевидним, що сусід

докладав усіх зусиль, аби його газон був чудовим.

Але одного дня, коли цей чоловік проходив повз будинок свого сусіда, він помітив серед цього чудового газону поодинокий бур'ян—величезну жовту кульбабу.

Вона була там настільки недоречною, що це здивувало його. Чому сусід її не вирвав? Хіба він її не побачив? Хіба він не знає, що кульбаба може розпорошити насіння і тоді вкоріняться ще десятки бур'янів?

Ця поодинокі кульбаба надзвичайно занепокоїла його і він прагнув щось з нею зробити. Чи не слід сусіду просто її висмикнути? Або обприскати гербіцидом? Можливо він може й сам таємно прибрати її під покривом ночі.

Ці думки повністю заповнили його розум, коли він йшов до свого дому. Він увійшов у свій будинок, навіть не кинувши оком на власний газон перед домом, рясно усіяний сотнями жовтих кульбаб.

Колоди та заскалки

Чи не нагадає нам ця історія такі слова Спасителя?

“І чого в оці брата свого ти заскалку бачиш, колоди ж у власному оці не чуєш? ...

... Вийми перше колоду із власного ока, а потім побачиш, як вийняти заскалку з ока брата твого”².

Ця історія про колоди і заскалки, здається, тісно пов'язана з нашою нездатністю чітко бачити самих себе. Я не знаю, чому нам так добре вдається діагностувати недоліки інших людей і прописувати засоби від них, тоді як побачити власні нам часто буває складно.

Кілька років тому в новинах пролунала історія про чоловіка, який вірив, що якщо він втиратиме лимонний сік в своє обличчя, то

стане невидимим для камер спостереження. Тож він наніс лимонний сік на все своє обличчя, пішов і пограбував два банки. Невдовзі його заарештували після того, як його зображення показали по телебаченню у вечірніх новинах. Коли поліція показала цьому чоловікові відеозаписи з камер спостереження, де його було видно, він не міг повірити своїм очам. “Але ж у мене на обличчі був лимонний сік!”,—протестував він³.

Коли один із вчених з Корнельського університету почув цю історію, він був заінтригований тим, що людина може настільки сильно не усвідомлювати власної некомпетентності. Щоб визначити, чи була ця проблема притаманною всім людям, два дослідники запросили студентів коледжу взяти участь в серії тестів щодо різних життєвих навичок і потім попросили їх оцінити свою ефективність. Студенти, які впоралися погано, були менш точними в оцінці своєї ефективності—дехто з них вважав, що їхні бали у п'ять разів вище, ніж вони були насправді⁴.

Ці дослідження повторювали різними способами, підтверджуючи знов і знов один і той же висновок: багатьом з нас важко бачити себе такими, якими ми є насправді, і навіть успішні люди перебільшують свій особистий внесок у справу і применшують внески інших⁵.

Перебільшення того, наскільки добре ми ведемо машину або як далеко можемо загнати м'яч для гольфу, може й не мати суттєвого значення. Але коли ми починаємо вірити, що наш внесок вдома, на роботі та в церкві більший, ніж він є насправді, ми стаємо сліпими до благословень і нагод для серйозного і глибокого самовдосконалення.

Духовні мертві зони

Один з моїх знайомих жив на території приходу, статистичні показники якого були одними з найвищих у Церкві—відвідуваність була високою, домашнє вчителювання—на висоті, діти з Початкового товариства завжди добре поводитися, на обідах приходу була фантастично смачна їжа, яку члени Церкви майже ніколи не роняли на підлогу дому зборів і, здається, там ніколи не було жодних суперечок під час церковних спортивних ігор з м'ячем.

Згодом мого друга і його дружину покликали на місію. Коли вони повернулися через три роки, ця подружня пара зі здивуванням дізналась, що протягом часу, поки вони були далеко на служінні, 11 шлюбів завершилися розлученням.

І хоча в цьому приході були всі зовнішні ознаки відданості та моці, щось нещасливе відбувалося у серцях і житті членів приходу. Непокоїть те, що така ситуація не унікальна. Такі жадливі та часто непотрібні події відбуваються, коли члени Церкви віддаляються від принципів євангелії. Зовні вони можуть виглядати як учні Ісуса Христа, але у своїх серцях вони віддалилися від Спасителя і Його вчень. Вони поступово відвернулись від того, що

йде від Духа, і наблизилась до того, що йде від світу.

Колись гідні носії священства починають казати собі, що Церква—це добре місце для жінок і дітей, але не для них самих. Або деякі з них вважають, що через свій напружений розклад чи унікальні обставини вони звільнені від щоденного виявлення відданості та служіння, які наблизатимуть їх до Духа. У цю добу самовиправдання і нарцисизму легко ставати креативним у винайденні виправдань нерегулярному зверненню до Бога в молитві, зволіканню з вивченням Писань, уникненню церковних зборів і домашніх сімейних вечорів або несплаті чесної десятини і пожертвувань.

Мої дорогі брати, будь ласка, зазирніть у своє серце і поставте просте запитання: “Чи не я то, о Господи?”

Чи віддалилися ви—хоч трішки—від “Євангелії блаженного Бога, яка [вам] звірена”?⁶ Чи дозволили ви “богу цього віку” затьмарити ваш розум по відношенню до “світ[а] Євангелії слави Христа”?⁷

Мої любі друзі, мої дорогі брати, запитайте себе: “Де мій скарб?”

Ваше серце зосереджене на зручностях цього світу чи на вченнях

дбайливого Ісуса Христа? “Бо де скарб ваш, там буде й серце ваше”⁸.

Чи перебуває Дух Божий у ваших серцях? Чи “закорінені й основані” ви в любові до Бога та до ваших ближніх? Чи вділяєте ви достатньо часу і креативності, щоб принести щастя у ваш шлюб і сім’ю? Чи спрямовуєте ви свою енергію на досягнення величної цілі досягнути “ширину й довжину, і глибину й вишину”⁹ відновленої євангелії Ісуса Христа?

Брати, якщо ви сильно бажаєте розвивати Христові якості “віру, чесноту, знання, стриманість, терпіння, братерську доброту, благочестя, милосердя [і служіння]”¹⁰, Небесний Батько зробить вас рядядом у Своїх руках для спасіння багатьох душ¹¹.

Оцінка свого життя

Брати, нікому з нас не подобається визнавати що це сталося, коли ми відхиляємося від правильного курсу. Часто ми намагаємося не зазирати глибоко собі в душу і не стикатися зі своїми слабостями, обмеженнями і страхами. Відповідно, коли ми все ж таки оцінюємо своє життя, ми дивимося крізь фільтр упереджень, виправдань та історій, які ми розповідаємо собі, щоб виправдати негідні думки та вчинки.

Але здатність чітко себе бачити необхідна для нашого духовного зростання і благополуччя. Якщо наші слабкості та недоліки залишаються прихованими у тіні, тоді викупительна сила Спасителя не може зцілити їх і перетворити їх на сильне¹². Тоді, за іронією, наша сліпота до

людських слабкостей також зробить нас сліпими до божественного потенціалу, який наш Батько прагне розвинути в кожному з нас.

Тож як ми можемо освітити чистим світлом Божої істини наші душі та побачити себе так, як Він бачить нас?

Дозвольте мені дати підказку, яка полягає в тому, що святі Писання та виступи на генеральній конференції є ефективним дзеркалом, яким ми можемо скористатися для самооцінки.

Коли ви чуєте або читаете слова давніх та сучасних пророків, утримайтеся від думок про те, як ці слова стосуються якоїсь іншої людини, і поставте просте запитання: “*Чи не я то, о Господи?*”

Ми повинні звертатися до нашого Вічного Батька зі скрушеним серцем і відкритим до навчання розумом. Ми повинні прагнути навчатися і змінюватися. І, о, як багато ми отримуємо, зобов’язавшись жити так, як це призначає для нас Небесний Батько.

Ті, хто *не* бажає навчатися та змінюватися, ймовірно цього *не робитимуть* і скоріш за все почнуть міркувати, чи має Церква щось таке, що може їм запропонувати.

Але ті, хто прагнуть вдосконалюватися і розвиватися; ті, хто навчаються від Спасителя і бажають бути схожими на Нього; ті, хто упокорюють себе як мала дитина і намагаються привести свої думки і дії в гармонію з волею нашого Небесного Батька—вони пізнають чудо Спасителевої Спокути. Вони напевно відчують незрівнянний Дух

Бога. Вони смакуватимуть радість, яку неможливо описати і яка є плодом лагідного і покірного серця. Вони будуть благословенні бажанням і дисциплінованістю, щоб стати справжніми учнями Ісуса Христа.

Сила добра

Протягом свого життя я мав нагоду познайомитися з деякими з найбільш компетентних і освічених чоловіків і жінок у цьому світі. Коли я був молодим, на мене справляли враження освічені, виховані, успішні люди, яким аплодував світ. Але з роками я усвідомив, що на мене справляють набагато більше враження ті чудові та благословенні душі, які по-справжньому добрі та не мають лукавства.

Хіба ж не для цього є євангелія і хіба це не те, що вона робить для нас? Вона є доброю новиною і допомагає нам стати добрими.

Ці слова апостола Якова стосуються нас сьогодні:

“Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать. ...

Упокоріться перед Господнім лицем, і Він вас підійме!”¹³

Ми повинні відкласти вбік нашу гордість, подивитися поза межі нашої суєтності та покійно спитати: “*Чи не я то, о Господи?*”

І якщо станеться так, що відповіддю Господа буде: “Так, сину мій, є те, в чому тобі слід вдосконалитися; є те, що Я можу допомогти тобі подолати”, тоді я молюся, щоб ми прийняли цю відповідь, покійно визнали наші гріхи та недоліки і тоді змінили наші шляхи, стаючи кращими чоловіками, кращими батьками і кращими синами. Хай же ми, починаючи з цієї миті й надалі, будемо прагнути з усією нашою могуттю твердо ходити благословенним шляхом Спасителя, бо чітке

бачення самих себе—це початок мудрості.

Коли ми робитимемо так, наш щедрий Бог поведе нас за руку; нас буде “зроблено сильними, і благословлено з висоти”¹⁴.

Мої любі друзі, перший крок на цьому чудовому і щасливому шляху справжнього учнівства починається з того, що ми ставимо просте запитання:

“Чи не я то, о Господи?”

Про це я свідчу і залишаю вам своє благословення, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Матвій 26:21–22; курсив додано.
2. Матвій 7:3, 5.
3. Див. Errol Morris, “The Anosognosic's Dilemma: Something's Wrong but You'll Never Know What It Is,” *New York Times*, June 20, 2010; opinionator. blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosic-dilemma-1.
4. Див. Justin Kruger and David Dunning, “Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One's Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments,” *Journal of Personality and Social Psychology*, Dec. 1999, 1121–34. “Аналізуючи дані 4-х наукових досліджень, автори дійшли висновку, що учасники досліджень, результати тестування яких з гумору, граматики та логіки були серед чверті найгірших, значно переоцінювали і свої результати складання тестів, і свої здібності. Хоча їхні результати тестування були доволі низькими, вони вважали, що мали отримати високу оцінку” (з тез на psycnet.apa.org/?&fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121).
5. Див. Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won't Get You There* (2007), section one, chapter 3. Дослідник попросив трьох партнерів визначити відсоток їхніх особистих внесків в успіх компанії. За результатами самооцінювання внески кожного з них були 150 відсотків.
6. 1 Тимофію 1:11.
7. 2 Коринтянам 4:4.
8. Лука 12:34.
9. Ефесянам 3:18.
10. Учення і Завіти 4:6.
11. Див. Алма 17:11.
12. Див. Етер 12:27.
13. Якова 4:6, 10.
14. Учення і Завіти 1:28.

Президент Генрі Б. Айрінг

Перший радник у Першому Президентстві

Підготовче священство

У підготовці священства “покажи мені” варте більше, ніж “розкажи мені”.

Явдячний, що можу бути серед зібрання священства Бога, розповсюдженого по всьому світу. Я ціную вашу віру, ваше служіння і ваші молитви.

Сьогодні моє послання стосується Ааронового священства. Воно також для всіх нас, хто допомагає виконувати обіцяння Господа тим, хто має згадане в Писаннях “менше священство”¹. Воно також називається підготовчим священством. Саме про цю славетну підготовку я сьогодні ввечері говоритиму.

Велика частина плану Господа для Його роботи присвячена підготовці. Він підготував для нас землю, щоб пройти випробування і мати можливості смертного життя. Доки ми тут, ми знаходимося у стані, який в Писаннях названо “підготовчим станом”².

Пророк Алма описав надзвичайну важливість цієї підготовки до вічного життя, де ми можемо жити вічно в сім'ях з Богом Батьком та Ісусом Христом.

Він пояснив необхідність підготовки так: “І ми бачимо, що смерть приходить до людства, так, смерть, про яку сказав Амулек, яка є тимчасовою смертю; проте, людині було даровано час, протягом якого вона може покаятися; отже, це життя стає

станом випробування; часом, щоб підготуватися зустріти Бога; часом, щоб підготуватися до того нескінченного стану, про який було нами сказано, який є після воскресіння мертвих”³.

Так само, як час, даний нам для смертного життя, дається для підготовки до зустрічі з Богом, час, даний нам для служіння в Аароновому священстві,—це можливість підготувати нас навчитися надавати необхідну допомогу іншим. Так само, як

Господь дає нам необхідну допомогу для проходження випробувань смертного життя, Він також посилає нам допомогу для нашої підготовки у священстві.

Моє послання настільки ж для тих, кого Господь присилає допомагати підготувати носіїв Ааронового священства, як і для тих, хто має Ааронове священство. Я звертаюся до батьків. Я звертаюся до єпископів. І я звертаюся до тих з Мелхиседекового священства, кому довірено бути напарниками і вчителями молодих чоловіків, які проходять підготовку у священстві.

Я висловлюю похвалу і вдячність багатьом з вас, із різних часів і народів.

Я зробив би упущення, якби не загадав президента філії та єпископа моєї юності. Я став дияконом у 12 років у маленькій філії в східній частині Сполучених Штатів. Філія була така малесенька, що ми з моїм старшим братом були там єдиними представниками Ааронового священства, доки мій батько, президент філії, не запросив літнього чоловіка приєднатися до Церкви.

Новонавернений отримав Ааронове священство і разом з ним покликання наглядати за Аароновим священством. Досі пам'ятаю все, наче це було вчора. Я можу згадати чудове осіннє листя на шляху, коли цей новонавернений супроводжував нас із братом, щоб зробити щось

для вдови. Не пам'ятаю, у чому полягав той проект, але пам'ятаю відчуття, що сила священства прихотила, коли ми робили те, що, як я дізнався пізніше, Господь сказав ми всі маємо робити, аби наші гріхи були прощені і таким чином підготуватися до зустрічі з Ним.

Озираючись зараз на той час, я відчуваю вдячність за президента філії, який покликав новонаверненого допомогти Господу підготувати двох хлопців, які, в свою чергу, колись стануть єпископами з відповідальністю піклуватися про бідних і нужденних, а також головувати над підготовчим священством.

Я все ще був дияконом, коли наша сім'я переїхала до великого приходу в Юті. Саме тоді я вперше відчув силу кворуму Ааронового священства. Насправді, тоді я вперше побачив сам кворум. Пізніше я вперше відчув силу і благословення від того, що єпископ головував у кворумі священників.

Єпископ покликав мене бути своїм першим радником у кворумі священників. Пам'ятаю, що він сам навчав у кворумі—при всій своїй зайнятості, при наявності інших обдарованих чоловіків, яких він міг покликати навчати нас. Він організував стільці у класі так, щоб вони утворювали коло. Мене він посадив біля себе на стілець справа від нього.

Коли він навчав, я міг дивитися через його плече. Час від часу він

дивився вниз на ретельно надруковані нотатки у маленькому шкіряному підшивачі на одному коліні та у пошарпані, помічені багатьма відмітками Писання, які лежали відкритими на іншому коліні. Мені запам'ятався його ентузіазм, коли він розповідав про сміливі вчинки з книги Даниїла та його свідчення про Спасителя, Господа Ісуса Христа.

Я завжди пам'ятатиму, як Господь покликає напарників, ретельно підібраних для підготовки Його носіїв священства.

У мого єпископа були сильні радники, і з причин, які я тоді не розумів, більше одного разу він телефонував мені додому і казав: "Теле, ти потрібен мені як напарник під час деяких візитів". Якимось чином він узяв мене з собою до вдови, яка жила сама і в якій вдома не було чого їсти. По дорозі додому він зупинив свою машину, відкрив Писання і пояснив, чому він ставився до цієї вдови так, наче у неї була не лише здатність піклуватися про себе, але що через певний час вона сама зможе допомогти іншим.

Іншого разу ми відвідали чоловіка, який довго не ходив до Церкви. Мій єпископ запросив його повернутися і бути зі святими. Я відчував любов мого єпископа до того, хто здавався мені не гідним любові, бунтівним ворогом.

Ще в іншому випадку ми відвідали дів, де двох маленьких дівчаток відіслали зустріти нас біля дверей їхні батьки-алкоголіки. Маленькі дівчатка сказали через перегородку в дверях, що мама і тато спали. Єпископ продовжував говорити з ними, усміхаючись і схвалюючи їхню доброту і сміливість протягом, як мені здавалося, 10-ти хвилин, або й більше. Коли я йшов біля нього він тихенько сказав:

“То був хороший візит. Ці маленькі дівчатка ніколи не забудуть, що ми приходили”.

Два благословення, які може дати старший напарник у священстві,— це довіра і приклад піклування. Я бачив це, коли моєму сину призначили для домашнього вчителювання напарника, який мав набагато більше досвіду ніж він. Його старший напарник двічі був президентом місії і служив провідником у інших покликаннях.

Перед тим як відвідати одну з призначених їм сімей, той досвідчений провідник священства попросився спочатку відвідати мого сина вдома. Вони дозволили мені слухати. Старший напарник почав з молитви, в якій просив про допомогу. Потім він сказав моєму сину щось подібне до: “Я вважаю, що нам треба викласти урок, який звучатиме для цієї сім’ї як заклик покаятися. Не думаю, що вони добре сприймуть це від мене. Гадаю, що вони краще сприймуть послання від тебе. Що ти про це думаєш?”

Я пам’ятаю жах в очах мого сина. Я досі відчуваю щастя, яке з’явилося в той момент, коли мій син прийняв цю довіру.

То було не випадково, що єпископ поставив цих напарників разом. Саме під час ретельної підготовки старший напарник дізнався про почуття тієї сім’ї, яку вони збиралися навчати. Саме через натхнення він відчув необхідність відійти, щоб довірити недосвідченому юнакові закликати старших дітей Бога до покаяння і безпеки.

Я не знаю результату їхнього візиту, але я знаю, що єпископ, носій Мелхіседекового священства, і Господь готували хлопчика бути чоловіком священства, а колись і самому стати єпископом.

Такі історії успіху у підготовці священства знайомі вам, бо ви їх бачили і відчували у вашому власному житті. Ви знаєте і самі були такими єпископами, напарниками і батьками. Ви бачили руку Господа у вашій підготовці до обов’язків священства, які, як Він знав, у вас будуть.

Усі ми у священстві маємо обов’язок допомогти Господу підготувати інших. Є речі, які ми робимо, які можуть виявитися найголовнішими. Навіть сильнішим за слова, які ми використовуємо у нашому навчанні, буде наш приклад життя за євангелією.

Найголовніше у нашому служінні у священстві—це запрошувати людей прийти до Христа через віру, покаяння, хрищення і отримання Святого Духа. Президент Томас С. Монсон, наприклад, виступав з проповідями, щоб торкнутися сердець стосовно цих учень. Але знання про його стосунки з людьми, і місіонерами, і друзями Церкви під час

головування над місією в Торонто, надихає мене діяти.

У підготовці священства “покажи мені” варте більше, ніж “розкажи мені”.

Ось чому Писання такі важливі у підготовці нас до священства. Вони сповнені прикладами. Я відчуваю, наче бачу, як Алма за наказом ангела поспішив назад навчати нечестивих людей Аммонійги, які знехтували ним⁴. Я можу відчути холод тюремної камери, коли Господь сказав Пророку Джозефу Сміту бути сміливим, і що за ним наглядали⁵. Утримуючи в пам’яті ті картинки з Писань, ми можемо підготуватися витерпіти у нашому служінні, коли служити стане важко.

Батько, єпископ або старший напарник домашнього вчителювання, який виявляє довіру до молодого носія священства, може змінити його життя. Якимось членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів попросив мого батька написати невеличку статтю про науку і релігію. Мій батько був відомим ученим і вірним носієм священства. Але я досі можу

згадати момент, коли він дав мені готовий текст зі словами: “Ось, до того, як відіслати це Дванадцятьом, я хочу, щоб ти це прочитав. Ти знатимеш, чи це правда”. Він був на 32 роки старший за мене і незрівнянно мудріший та розумніший.

Мене досі зміцнює така довіра чудового батька і чоловіка священства. Я знав, що він довіряв не мені, але здатності Бога сказати мені про істинність цього, і що Він мені скаже це. Ви, дорослі напарники, можете благословити підготовку молодого носія священства, якщо будете виявляти до нього таку довіру. Це допоможе йому самому довіряти тому лагідному відчуттю натхнення, коли воно прийде, коли він одного дня покладе свої руки, аби запечатати благословення на зцілення дитини, якщо лікарі сказали, що вона помре. Така довіра допомогла мені більше ніж раз.

Наш успіх у підготовці інших у священстві буде пропорційним до нашої любові до них. Це буде особливо істинним, коли нам треба буде виправити їх. Згадайте ситуацію, в якій носій Ааронового священства, можливо за причасним столом, робить помилку у виконанні обряду. Це серйозне питання. Іноді помилка вимагає публічного виправлення з можливим виникненням образи, почуття приниження або навіть відчуття непотрібності.

Ви згадаєте пораду Господа: “Докоряючи вимогливо в належний час, коли спонукає Святий Дух; а потім виявляючи більше любові до того, кому ти докоряв, щоб він не ставився до тебе як до свого ворога”⁶.

Слово *більше* має особливе значення у підготовці носіїв священства, коли їх слід виправляти. Це слово означає посилення тієї любові, яка вже існувала. Виявлення стосується більшої кількості. Ті з вас, хто готує носіїв священства, обов'язково побачать, як ті робитимуть помилки. До того, як отримати від вас виправлення, вони повинні були відчувати вашу любов рано і постійно. Вони мали відчутти ваше щире схвалення до того, як вони приймуть ваше виправлення.

Сам Господь ставився до тих, хто мав менше священства, з повагою, яка відображала шанування їхнього потенціалу та їхню цінність для Нього. Ось послухайте слова Івана Христителя, які він промовив, коли відновлювалося Ааронове священство: “Вам, мої товариші у служінні, в ім'я Месії я передаю священство Аарона, яке володіє ключами священнослужіння ангелів, і євангелії покаювання, і хрищення зануренням для відпущення гріхів; і його ніколи вже не буде забрано знову з землі до того часу, як сини Левія пожертвують знову жертву Господу в праведності”⁷.

Ааронове священство є додатком до більшого Мелхіседекового священства⁸. Як президент усього священства, Президент Церкви головує над підготовчим священством також. Його багаторічне послання про порятунок досконало поєднується із зобов'язанням нести євангелію покаювання і хрищення у життя інших людей.

Кворуми дияконів, учителі і священники регулярно радяться, аби приводити кожного члена кворуму до Господа. Президентства призначають членів Церкви, які мають допомагати з вірою і любов'ю. Диякони розносять причастя з благоговінням і з вірою, що члени Церкви відчують дію Спокути і зобов'язуються виконувати заповіді, приймаючи ці священні символи.

Учителі і священники моляться зі своїми напарниками, щоб виконувати доручення наглядати за Церквою особисто. І ці напарництва моляться разом, коли дізнаються про потреби і сподівання голів сімей. Коли вони це роблять, вони готуються до величного дня, коли самі з вірою, як батьки, головуватимуть у своїх власних сім'ях.

Я свідчу, що всі, хто служить разом у священстві, готують людей до приходу Господа в Його Церкву. Бог Батько живе. Я знаю—я знаю,— що Ісус є Христос і що Він любить нас. Президент Томас С. Монсон є сучасним пророком Господа. Я свідчу про це у священне ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 84:26, 30; 107:14.
2. Алма 42:10, 13.
3. Алма 12:24.
4. Див. Алма 8:14–18.
5. Див. Учення і Завіти 122:9.
6. Учення і Завіти 121:43.
7. Учення і Завіти 13:1.
8. Див. Учення і Завіти 107:14.

Генеральні авторитети та генеральні чини Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів

ПЕРШЕ ПРЕЗИДЕНТСТВО

Генрі Б. Айрінг
Перший радник

Томас С. Монсон
Президент

Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник

КВОРУМ ДВАНАДЦЯТЬОХ АПОСТОЛІВ

Бойд К. Пекер

Л. Том Перрі

Рассел М. Нельсон

Даллін Х. Оукс

М. Рассел Баллард

Річард Г. Скотт

Роберт Д. Хейлз

Джеффри Р. Холланд

Девід А. Беднар

Квентін Л. Кук

Д. Тодд Крістоферсон

Ніл Л. Андерсен

Рональд А. Расбанд

Л. Уліні Клейтон

Дональд Л. Холлстром

Річард Д. Лейнін

Крег С. Крістенсен

Уліссес Соарес

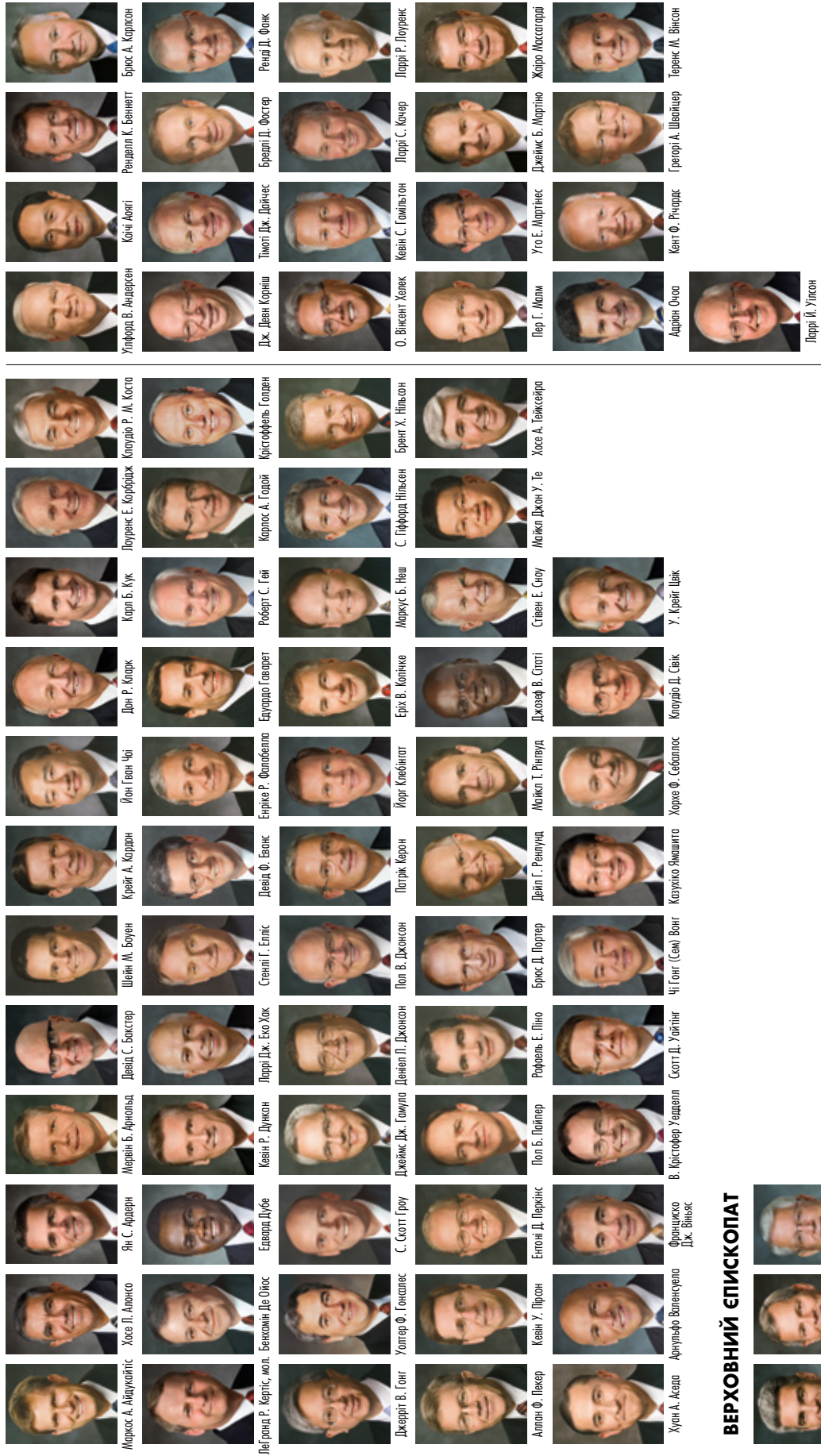

Лінн Г. Роббінс

ПРЕЗИДЕНТСТВО СІМДЕСЯТНИКІВ

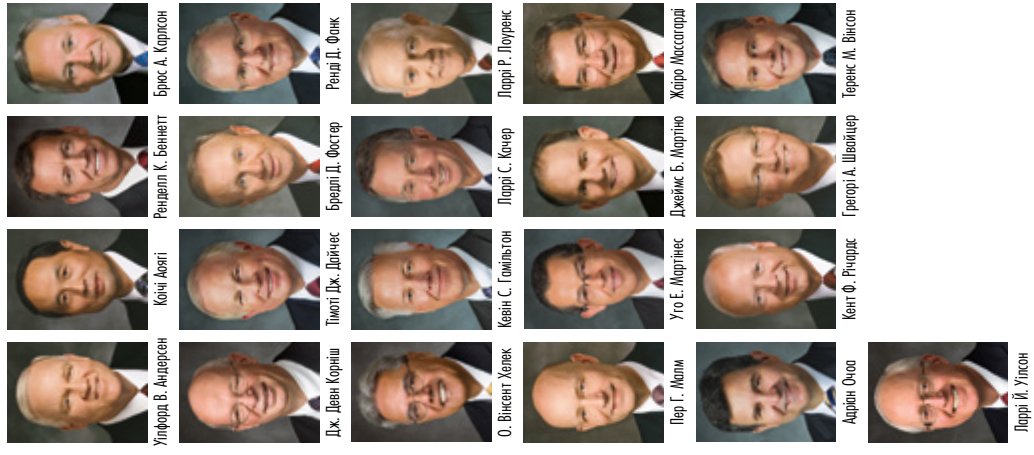
ПЕРШИЙ КВОРУМ СІМДЕСЯТНИКІВ

(за алфавітом)

ДРУГИЙ КВОРУМ СІМДЕСЯТНИКІВ

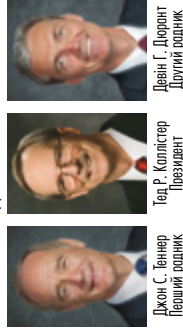
(за алфавітом)

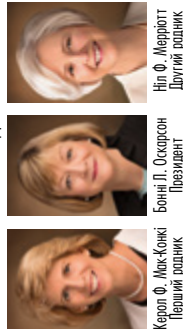
ВЕРХОВНИЙ ЕПІСКОПАТ

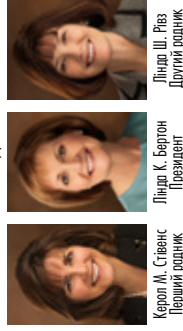
НЕДІЛЬНА ШКОЛА

ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ЖІНОК

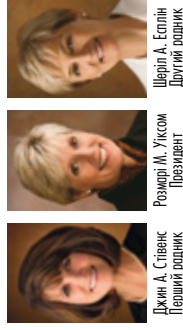

ТОВАРИСТВО ДОПОМОГИ

ГЕНЕРАЛЬНІ ЧИНИ

ПОЧАТКОВЕ ТОВАРИСТВО

ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ЧОЛОВІКІВ

За часовою стрілкою, починаючи зверху зліва, зображені члени Церкви і місіонери в таких містах: Александрія, шт. Вірджинія, США; Йоганнесбург, Південна Африка; Кватемок, Мексика; Сайпан, Північні Маріанські острови; Пічтрі Корнерз, шт. Джорджія, США; Каноас, Бразилія; Сан-Лоренсо, Парагвай; Верона, шт. Вісконсін, США; та Уотерфорд, Ірландія.

Президент Томас С. Монсон

Безпечно скеровані додому

Ми звертаємо свій погляд до небес, щоб отримати те надійне відчуття скерування, аби прокласти мудрий і правильний курс та дотримуватися його.

Брати, ми зібралися разом, як могутня сила священства, тут, у Конференц-центрі, та у різних місцевостях по всьому світу. Я маю честь поділитися з вами кількома думками і водночас відчуваю впокорення через цей свій обов'язок. Я молюся, щоб Дух Господа перебував зі мною, коли я це робитиму.

Сімдесят п'ять років тому, 14 лютого 1939 р., у Гамбурзі, Німеччина, відзначали національне свято. Під звуки палких промов, радості натовпів і патріотичних пісень новий військовий корабель *Бісмарк* спустили на море через ріку Ельбу. Від одного виду цього найпотужнішого корабля, його броні та механізмів перехоплювало подих. Для створення його керованих радаром 380-міліметрових гармат, розташованих по двоє на кожній башті, знадобилося понад 57 000 креслень. На електричні кола судна було витрачено 45 000 км електропроводки. Він важив більше 35 000 тон і броня гарантувала максимальну безпеку. Величний на вигляд, велетенський за розмірами, неперевершений за вогняною міццю, цей могутній

кокос здавався непотоплюваним.

Зустріч *Бісмарка* з його долею сталася більше ніж через два роки по тому, коли 24 травня 1941 р. два найпотужніші військові кораблі Британського флоту, *Принц Уельський* та *Худ*, вступили в битву з *Бісмарком* і німецьким крейсером *Принц Ойген*. Через п'ять хвилин *Бісмарк* відправив у глибини Атлантики *Худ*, з команди якого у більше, ніж 1400

осіб, врятувалося лише трое. Інший британський військовий корабель, *Принц Уельський*, зазнав значних пошкоджень і відступив.

Через три дні після цього *Бісмарк* був атакований знову і знову британськими військовими кораблями та літаками. Загалом британці зосредили міць п'яти лінійних кораблів, двох авіаносців, 11 крейсерів та 21 есмінця, щоб знайти і потопити могутній *Бісмарк*.

Під час цих боїв багато снарядів завдали *Бісмарку* лише незначних ушкоджень. Можливо він таки був непотоплюваним? Тоді одна з торпед, успішно влучивши, заклінула стерно *Бісмарка*. Спроби його відремонтувати не принесли успіху. З готовими вести вогонь гарматами і командою у повній бойовій готовності *Бісмарк* міг лише повільно рухатися, описуючи коло. Йому трохи не вистачало відстані, щоб опинитися під захистом потужних німецьких військово-повітряних сил. *Бісмарк* не міг досягнути безпечного порту приписки. Але ні те, ні інше не змогло надати

такий потрібний *Бісмарку* захист, оскільки він втратив спроможність триматися визначеного курсу. Немає стерна, немає допомоги, не дістатися порту. Кінець наближався. Під пострілами британських гармат німецька команда пошкодила і потопила судно, яке колись здавалось незруйновним. Голодні хвилі Атлантичного океану спочатку плескали по бортах, а потім поглинули гордість військово-морського флоту Німеччини. *Бісмарка* не стало¹.

Подібно до *Бісмарка*, кожен з нас є дивом інженерного мистецтва. Однак наше сотворіння не було обмежене людським інтелектом.

Люди можуть винаходити найскладніші машини, але не можуть дати їм життя або наділити їх силами розуму та судженням. Це божественні дари, які дає лише Бог.

Брати, подібно до життєво важливого стерна на кораблі, нам було надано спосіб визначати напрямок нашої подорожі. Господній маяк світить усім нам, хто пливе морями життя. Наша мета—просуватися неухильним курсом до нашої бажаної цілі—целестіального царства Божого. Людина без мети подібна до корабля без стерна, якому ніколи не досягти порту приписки. До нас надходить сигнал: прокладіть свій курс, підніміть свій парус, виберіть позицію стерна і рушайте в путь.

Подібно до потужного *Бісмарка*, так само відбувається і з людиною. Сила тяги турбін і потужність двигунів марні без того почуття скерування, того приборкування енергії, того спрямування сили, що здійснюється стерном, прихованим від очей, доволі невеличким за розмірами, але яке виконує абсолютно необхідну функцію.

Наш Батько дав сонце, місяць і зірки—небесні галактики, щоб вони були орієнтирами для мореплавців, які борознять морські простори. Для нас, коли ми просуваємося шляхом життя, Він дає точну карту і вказує шлях до нашої бажаної точки призначення. Він попереджає: не сходите з маршруту, уникайте небезпечних місць, пасток. Ми не можемо собі дозволити бути обманутими тими, хто зводитиме нас на манівці, тими талановитими щуроловами, які грають на дудці, манячи до гріха то тут, то там. Натомість ми зупиняємося, щоб помолитися, ми прислухаємося до того спокійного тихого голосу, який доносить до глибин нашої душі

лагідне запрошення Господаря: “Іди вслід за Мною!”²

Втім є люди, які не чують, які не будуть слухатись, які надають перевагу просуванню курсом, встановленим ними самими. Дуже часто вони піддаються спокусам, які оточують усіх нас і які можуть здаватися такими привабливими.

Нас, як носіїв священства, надіслано на землю у неспокійні часи. Ми живемо у складному світі, де повсюди знаходяться течії конфліктів. Політичні змови руйнують стабільність народів, деспоти захоплюють владу і частини суспільства здаються назавжди пригніченими, позбавленими можливостей і покинутими з відчуттям невдачі. У наших вухах бринить оманлива людська софістика і нас оточує гріх.

Наш обов’язок—бути гідними всіх славетних благословень, підготовлених для нас нашим Небесним Батьком. Куди б ми не йшли, наше священство йде з нами. Чи стоїмо ми на святих місцях? Будь ласка, перед тим, як ви наразите себе і своє священство на небезпеку, ризикуючи йти у місця або брати участь у заходах, які не гідні вас або священства, зупиніться, щоб обміркувати наслідки.

Ми, висвячені у священство Бога, можемо робити зміни на краще. Дотримуючись особистої чистоти і шануючи наше священство, ми стаємо праведним прикладом для інших людей, який вони можуть наслідувати. Апостол Павло застерігав: “Будь зразком для вірних у слові, у житті, у любові, у дусі, у вірі, у чистості!”³ Він також писав, що послідовники Христа повинні бути “як світла в світі”⁴. Надання прикладу праведності може допомогти освітити все дедалі темніший світ.

Багато з вас пам'ятають президента Н. Елдона Теннера, який служив радником чотирьох Президентів Церкви. Він був незмінним прикладом праведності протягом своєї кар'єри в промисловості, під час служіння в уряді Канади та в якості апостола Ісуса Христа. Він дав нам натхненну пораду: "Ніщо не принесе такої великої радості та успіху, як життя за вченнями евангелії. Будьте прикладом; здійснійте добрий вплив".

Він продовжив: "Кожного з нас було висвячено наперед для певної роботи, як [Божого] обраного слугу, якого Він вважав гідним наділити священством і силою діяти в Його ім'я. Завжди пам'ятайте, що люди дивляться на вас, шукаючи скерування, і що ви впливаєте на життя людей, справляючи добрий або поганий вплив, і цей вплив відчуватиметься протягом майбутніх поколінь"⁵.

Нас зміцнює істина, яка полягає в тому, що найбільшою силою сьогодні у світі є сила Бога, коли вона діє через людину. Щоб безпечно плисти морями смертного життя, нам потрібне скерування Вічного Мореплавця—самого великого Єгови. Ми просимо допомоги, ми звертаємось до небес, щоб отримати небесну допомогу.

Є всім відомий приклад людини, яка не зверталася до небес,—це Каїн, син Адама і Єви. Маючи могутній потенціал, але слабку волю, Каїн дозволив жадібності, заздрості, неслухняності та навіть вбивству застопорити те особисте стерно, яке б скерувало його до безпеки та піднесення. Замість того, щоб дивитися вгору, він дивився вниз; Каїн пав.

В інший час один злочестивий цар випробовував одного з Божих слуг. За допомогою натхнення з

небес Даниїл витлумачив царю напис на стіні. Стосовно запропонованих нагород—навіть царської пурпури, золотого ланцюга і політичної влади—Даниїл сказав: "Твої дари нехай будуть тобі, а дарунки свої давай іншим"⁶. Даниїлу були запропоновані великі багатства і влада—нагороди, що символізували мирське, не Боже. Даниїл відмовився і залишився вірним.

Згодом, коли Даниїл поклонявся Богові, незважаючи на указ, яким це заборонялося, його було кинуте до лев'ячої ями. У біблійній історії сказано, що наступного ранку "Даниїл був виведений з ями, і жодної шкоди не знайдено на ньому, бо він вірував у Бога"⁷. У годину нагальної потреби, завдяки Даниїлової рішучості дотримуватися незмінного курсу, було отримано божественний захист і надано безпечний притулок. Ми можемо отримати такий захист і безпеку, коли також дотримуємося того незмінного курсу, що веде до нашого вічного дому.

Годинник історії, як пісок в пісочковому годиннику, відлічує час. На сцену життя виходять нові виконавці. Проблеми нашого дня загрозливо вимальовуються перед нами. Протягом всієї історії світу Сатана невтомно працював над знищенням послідовників Спасителя. Якщо ми піддамося на його принади, тоді ми—подібно до могутнього *Бісмарка*—втратимо те стерно, яке може спрямувати нас до безпеки. Натомість, оточені складнощами сучасного життя, ми звертаємо свій

погляд до небес, щоб отримати те надійне відчуття скерування, аби прокласти мудрий і правильний курс та дотримуватися його. Наш Небесний Батько не залишить без відповіді наше щире прохання. Коли ми будемо прагнути небесної допомоги, наше стерно, на відміну від стерна *Бісмарка*, не підведе.

Вирушаючи у наші особисті подорожі, давайте безпечно плисти морями життя. Хай же у нас буде Даниїлова мужність, щоб ми могли залишатися вірними й відданими, незважаючи на гріх і спокуси, що оточують нас. Хай наші свідчення будуть такими ж глибокими й сильними, як у Якова, брата Нефія, який, коли йому суперечила людина, що всілякими способами прагнула зруйнувати його віру, проголосив: "Мене не можна було похитнути"⁸.

Брати, зі стерном віри, яка скеровує нас у подорожі, ми також знайдемо наш безпечний шлях додому—додому до Бога, щоб перебувати з Ним вічно. Щоб це могло бути так для кожного з нас, я молюсь у священне ім'я Ісуса Христа, нашого Спасителя і Викупителя, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Ludovic Kennedy, *Pursuit: The Chase and Sinking of the Bismarck* (1974).
2. Лука 18:22.
3. 1 Тимофію 4:12.
4. Филип'янам 2:15.
5. N. Eldon Tanner, "For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God," *Ensign*, Nov. 1975, 74.
6. Даниїл 5:17.
7. Даниїл 6:24.
8. Кн. Якова 7:5.

Президент Генрі Б. Айрінг
Перший радник у Першому Президентстві

Безперервне одкровення

Людського судження й логічного мислення буде недостатньо, щоб отримати відповіді на ті запитання, які мають найбільше значення у житті. Нам потрібне одкровення від Бога.

Я сподіваюся, що сьогодні всі ми зможемо відчувати любов і світло, що йдуть від Бога. Сьогодні нас слухають багато людей, які відчують нагальну потребу отримати благословення особистого одкровення від нашого люблячого Небесного Батька.

Щодо президентів місій, це може бути благаюча молитва, щоб знати, як підтримати місіонера, якому важко. Батько або мати в тій частині світу, яка спустошена війною, відчайдушно потребуватимуть знання, чи слід переїхати сім'єю до безпечного місця або ж залишитися там, де вони є. Сотні президентів колів і єпископів моляться сьогодні, щоб знати, як допомогти Господу врятувати загублених овець. А пророк потребує знання про те, що Господь хоче, аби він сказав Церкві і світові в часи сум'яття.

Всі ми знаємо, що людського судження й логічного мислення буде недостатньо, щоб отримати

відповіді на ті запитання, які мають найбільше значення у житті. Нам потрібне одкровення від Бога. І нам потрібне не просто одне одкровення у важкі часи, а постійно оновлюваний потік одкровень. Нам потрібен буде не лише один спалах світла і втішення, а благословення нескінченного спілкування з Богом.

Саме існування Церкви бере початок з молодого хлопця, який знав істину. Молодий Джозеф Сміт зрозумів, що не може самотужки дізнатися, до якої церкви приєднатися. Тож він запитав про це Бога, як було сказано йому у книзі Якова. Бог Батько і Його Улюблений Син явилися у гаю. Вони дали відповідь на його запитання, яке сам Джозеф не був здатен прояснити.

Тоді його не лише було покликано Богом установити істинну Церкву Ісуса Христа, але з нею була відновлена і влада запрошувати Святого Духа, щоб одкровення від Бога могли продовжуватися.

Президент Бойд К. Пекер так описав цю визначальну відзнаку істинної Церкви: "Одкровення продовжують надходити у Церкві: пророк отримує їх для Церкви; президент отримує їх для свого колу, своєї місії, або свого кворуму; єпископ—для свого приходу; батько—для своєї сім'ї; кожен—для себе особисто"¹.

Цей чудовий процес одкровення починається, закінчується і продовжується, коли ми отримуємо особисте одкровення. Давайте візьмемо за приклад великого Нефія, сина Легія. Його батько бачив видіння. Інші члени сім'ї Нефія ставилися до видіння Легія, як до свідчення про розумове потьмарення Легія. Видіння включало в себе заповідь від Бога сином Легія вдатися до жахливого ризику і повернутися в Єрусалим за

пластинами, які містили слово Бога, щоб вони могли взяти їх у свою подорож до обіцяної землі.

Ми часто цитуємо сміливе проголошення Нефія, коли його батько попросив їх повернутися до Єрусалима. Ви знаєте ці слова: “Я піду і зроблю те, що Господь наказав”².

Коли Легій почув ці слова Нефія, в Писаннях написано, що “він дуже зрадив”³. Він радів, оскільки знав, що Нефія було благословенно одкровенням-підтвердженням того, що видіння його батька справді прийшло від Бога. Нефій не сказав: “Я піду і зроблю те, що мій батько сказав мені зробити”. Він сказав: “Я піду і зроблю те, що Господь наказав”.

Зі свого досвіду у власній сім’ї ви також знаєте, чому Легій “дуже зрадив”. Його радість прийшла від

знання, що Нефій отримав підтверджуюче одкровення.

Багато батьків установили сімейні правила щодо того, коли підлітки мають повертатися додому ввечері. Однак подумайте про радість, коли хтось з батьків дізнається, як це було лише кілька тижнів тому, що дитина, яка недавно переїхала з дому, не тільки встановила собі правила, але й дотримувалася Суботнього дня саме так, як її було навчено вдома. Одкровення батьків мають тривалий ефект в особистому одкровенні, яке продовжується в дитині.

Моя мама напевно розуміла той принцип одкровення. Будучи підлітком, я дуже тихо зачиняв задні двері, коли повертався додому пізно ввечері. Мені потрібно було пройти повз спальню моєї мами,

добираючись до своєї. Як би тихо я не йшов навшип’яках, коли я проходив повз напіввідкритої двері її спальні, то завжди чув, як вона тихо кликала мене: “Геле, зайди-но на хвилинку”.

Я заходив і сідав на краєчку її ліжка. В кімнаті було темно. Якби ви чули цю бесіду, вам здалося б, що це лише дружня розмова про життя. Але й до цього дня, коли я згадую те, що вона казала мені, то відчуваю таку ж силу, як і тоді, коли читаю копію свого патріаршого благословення.

Я не знаю, про що вона просила у молитві, коли чекала на мене в ті ночі. Припускаю, що серед іншого вона молилася про мою безпеку. Однак я певний, що вона молилася так, як робить це патріарх, перед

тим, як дати благословення. Він молиться, щоб його слова дійшли до серця отримувача благословення, як слова Бога, а не його. На молитви моєї матері про таке благословення приходили відповіді і в моєму випадку. Зараз вона у духовному світі і перебуває там вже понад 40 років. Я переконаний, що вона надзвичайно рада тому, що я отримав те благословення, про яке вона і просила,—аби я почув в її пораді накази Бога. І я намагався йти і робити так, як на те сподівалася вона.

Те саме чудо одкровення, що продовжується, я бачив і в президентах колів і єпископах у Церкві. І, як і у випадку з одкровеннями, які отримують керівники сімей, цінність одкровення залежить від тих, кого скеровують в отриманні підтверджуючого одкровення.

Я бачив те чудо одкровення після того, як прорвало Тетонську дамбу у штаті Айдахо в 1976 році. Багато з вас знають історію того, що сталося. Однак приклад щодо одкровення, що продовжується, яке було отримане президентом колу, може благословити всіх нас і в майбутньому.

Тисячі людей було евакуйовано, коли їхні домівки були зруйновані. Відповідальність щодо скерування зусиль з надання допомоги лягли на місцевого президента колу, фермера. Я був у класній кімнаті Рікс-коледжу лише через кілька днів після катастрофи. Туди приїхав керівник федерального органу з питань стихійних лих. Він і його помічники увійшли у велику кімнату, де президент колу зібрав єпископів, і навіть кількох служителів інших місцевих релігій. Я був там, бо про багатьох вцілілих опікувалися на території коледжу, де їх розмістили і де я був президентом.

Коли почалися збори, представник федерального органу з питань

стихійних лих підвівся і почав говорити владним голосом про те, що має бути зроблене. Після кожного переліченого ним з п'яти або шести основних завдань, президент колу спокійно відповідав: “Ми вже зробили це”.

Через кілька хвилин чоловік з федерального органу з питань стихійних лих сказав: “Гадаю, що я просто сяду і буду спостерігати якийсь час”. Після цього він і його заступники заслухали звіти єпископів і президентів кворумів старійшин про те, що ті зробили. Вони розповіли про те, які скерування вони отримали від своїх провідників і які виконали. Вони також говорили про те, що відчули щодо того, що має бути зроблене, коли виконували інструкції знаходити сім'ї і допомагати їм. Того дня вже було пізно. Всі вони були надто стомлені, щоб виявляти багато емоцій, крім своєї любові до людей.

Президент колу дав кілька останніх настанов єпископам, а потім назначив час наступних звітних зборів вже наступного дня рано-вранці.

Наступного ранку керівник федерального групи прибув за 20 хвилин до початку запланованих зборів з отримання звітів і завдань. Я стояв поруч. Я чув, як він тихо сказав президентові колу: “Президенте,

що ви хотіли б, аби я і члени моєї групи зробили?”

Те, що бачив той чоловік, я бачив у години сум'яття й випробувань по всьому світу. Президент Пекер був правий. Безперервне одкровення приходять до президентів колів, щоб піднімати їх вище їхньої власної мудрості і здібностей. І, понад те, Господь дає тим, кого скеровує президент, підтверджуюче свідчення, що його накази йдуть від Бога через Святого Духа до недосконалої людини.

Я мав благословення бути покликаним наслідувати натхненних провідників більшу частину свого життя. Ще дуже юним мене покликали бути радником президента кворуму старійшин. Пізніше я був радником двох президентів округів і Верховного єпископа Церкви, членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів і радником двох Президентів Церкви. Я бачив, як отримують одкровення вони, а потім отримують підтвердження ті, хто слідує за ними.

Те особисте одкровення, прийняття якого всі ми прагнемо, не легко отримати. Також воно не надається просто, якщо попросити. Господь запровадив цей стандарт, щоб допомогти нам отримувати такі свідчення від Бога. Це керівництво для всіх, хто прагне особистого одкровення, як всі ми і маємо робити.

“Нехай твоя утроба сповниться милосердям до всіх людей і до родини одновірних, і нехай чеснота прикрашає твої думки безупинно; тоді зміцніє твоя впевненість у присутності Бога; і вчення священства зрошатиме тобі душу, як роса з неба.

Святий Дух буде твоїм постійним супутником”⁴.

З цього я черпаю пораду для всіх нас. Не ставтеся легковажно до почуттів любові, які ви маєте до пророка Бога. Де б я не відвідував

Церкву, хто б не був пророком у той час, члени Церкви просять: “Коли ви повернетесь до Головного управління Церкви, чи не передасте ви пророку, будь ласка, як сильно ми любимо його?”

Це більше, ніж поклонитися герою, або мати почуття захоплення, які іноді у нас виникають до героїчних персонажів. Це дар від Бога. Маючи його, вам простіше буде отримати дар підтверджуючого одкровення, коли він промовляє у своєму офісі, як Господній пророк. Любов, яку ви відчуваєте, є любов’ю, яку Господь має до людини, яка є Його речником.

Її не легко відчувати постійно, оскільки Господь часто просить Своїх пророків давати пораду, яку людям важко прийняти. Ворог наших душ намагатиметься змусити нас образитися і сумніватися, що пророк був покликаний Богом.

Я бачив, як Святий Дух може торкнутися пом’якшеного серця, щоб захистити смиренного учня Ісуса Христа підтверджуючим одкровенням.

Пророк послав мене передати священну владу запечаткування чоловіку, який мешкав у далекому маленькому містечку. Лише пророк Бога має ключі вирішувати, хто має отримати священну силу, яка була дана Господом Петру, старшому апостолу. Я отримав цю саму владу запечатувати, але тільки за наказом

Президента Церкви я міг передати її іншій людині.

Тож, в одній з кімнат каплиці, далеко від Солт-Лейк-Сіті, я поклав свої руки на голову чоловіка, вибраного пророком, щоб той отримав владу запечатувати. Його руки свідчили про довгі роки праці на землі й бідне життя. Його маленька дружина сиділа поруч із ним. Її вигляд також свідчив про довгі роки тяжкої праці поряд зі своїм чоловіком.

Я промовив слова, дані пророком: “Маючи повноваження й відповідальність, делеговані мені,—тоді я назвав ім’я пророка,—який тримає всі ключі священства на землі в цей час, я передаю владу запечатувати”,—і я назвав ім’я того чоловіка, а потім назву храму, де він мав служити запечатувачем.

Я запевнив її, що для її чоловіка буде честю перебувати з нею у храмі, завдяки її великій духовній силі. Наскільки я міг, лише трохи володіючи її мовою, я сказав їй, що Бог відкрив їй те, що сягає за межі всієї земної освіти.

Завдяки дару Духа вона знала, що Бог виявив через Свого пророка божественну довіру чоловікові, якого вона любила. Вона сама пізнала, що ключі передавати ту владу запечаткування тримав чоловік, якого вона ніколи не бачила, однак пізнала, що то був живий пророк Бога. Вона знала, і про те їй не казав жоден живий свідок, що пророк молився про

її чоловіка. Вона пізнала сама, що це Бог покликав його.

Вона також знала, що обряди, які виконуватиме її чоловік, об’єднуюватимуть людей навечно в цілестральному царстві. У своєму розумі й серці вона отримала підтвердження того, що обіцяння, яке Господь дав Петру, все ще в силі у Церкві: “Що на землі ти зв’яжеш, те зв’язане буде на небі”⁵. Вона знала про це сама через одкровення від Бога.

Давайте повернемося до того, з чого почали. “Одкровення продовжують надходити у Церкві: пророк отримує їх для Церкви; президент отримує їх для свого колу, своєї місії, або свого кворуму; єпископ—для свого приходу; батько—для своєї сім’ї; кожен—для себе особисто”⁶.

Я свідчу вам, що це правда. Небесний Батько чує ваші молитви, Він любить вас. Знає ваше ім’я. Ісус є Христос, Син Божий, і наш Викупитель любить вас більше, ніж ви здатні осягнути.

Бог виливає одкровення на Своїх дітей через Святого Духа. Він говорить зі Своїм пророком на землі, яким сьогодні є Томас С. Монсон. Я свідчу, що він тримає і використовує всі ключі священства на землі.

Коли ви слухатимете на цій конференції слова тих, кого Бог покликав говорити від Його імені, я молюсь, щоб ви отримали підтверджуюче одкровення, яке вам потрібне, аби знайти свій путь на шляху додому, щоб жити з Ним в сім’ї, що запечаталася навіки. У священне ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Boyd K. Packer, “We Believe All That God Has Revealed”, *Ensign*, May 1974, 95.
2. 1 Нефій 3:7.
3. 1 Нефій 3:8.
4. Учення і Завіти 121:45–46.
5. Матвій 16:19.
6. Boyd K. Packer, *Ensign*, May 1974, 95.

Старійшина Рассел М. Нельсон
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Підтримка пророків

Наша підтримка пророків є особистим зобов'язанням робити усе в наших силах, аби підтримувати їхні пророчі пріоритети.

Президенте Айрінг, ми вдячні вам за ваше повчальне і надихаюче послання. Мої дорогі брати і сестри, ми дякуємо вам за вашу віру і відданість. Учора кожного з нас запросили підтримати Томаса С. Монсона як пророка Господа і Президента Церкви Господа. Також ми часто співаємо: “Ми вдячні, о Боже Всевишній, що знов на землі є пророк”¹. Чи дійсно ми з вами розуміємо, що це означає? Уявіть привілей, даний нам Господом,—підтримати Його пророка, чия порада буде бездоганною, прямою, позбавленою будь-якої особистої вигоди і абсолютно істинною!

Як ми в дійсності підтримуємо пророка? Задовго до того як стати Президентом Церкви, Президент Джозеф Ф. Сміт пояснив: “Коли святі віддають свій голос на підтримку Церковного провідництва, вони стають зв'язаними обов'язком робити це не лише підняттям руки, не лише формально, але й словом та ділом”².

Я дуже добре пам'ятаю моє найунікальніше “діло”, яким я підтримав одного з пророків. Як лікар і кардіохірург я мав відповідальність виконати операцію на відкритому серці президента Спенсера В. Кімбола у 1972 році, коли він був діючим

президентом Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Йому була потрібна дуже складна операція. Але у мене не було досвіду її виконання для 77-річного пацієнта з діагнозом серцева недостатність. Я не рекомендував операцію і сказав про це президенту Кімболу і Першому Президентству. Але з вірою президент Кімбол обрав операцію лише тому, що це була порада Першого Президентства. Це свідчить про те, як він підтримував своїх провідників! І його рішення змусило мене тремтіти!

Дякуючи Господу, операція була успішною. Коли серце президента Кімбола знову почало битися, воно робило це з великою силою! Саме у той момент у мене було чітке свідчення Духа, що одного дня ця людина стане Президентом Церкви!³

Ви знаєте, що було потім. Лише через 20 місяців президент Кімбол став Президентом Церкви. І він протягом багатьох років був упевненим і сміливим провідником.

З того часу ми підтримували Президентів Езру Тефта Бенсона, Говарда В. Хантера, Гордона Б. Хінклі і зараз підтримуємо Томаса С. Монсона, як Президентів Церкви—пророків у кожному сенсі цього слова!

Мої дорогі брати і сестри, Відновлення, поміж іншого, розвіяло давній міф про те, що Бог перестав говорити до своїх дітей. Ніщо не могло бути більш далеким від істини. Пророк очолював Церкву Бога у всіх розподілах, від Адама до цього дня⁴. Пророки свідчать про Ісуса Христа—про Його божественність і Його земну місію і служіння⁵. Ми шануємо Пророка Джозефа Сміта як пророка цього останнього розподілу. І ми шануємо кожного чоловіка, який служив після нього в якості Президента Церкви.

Коли ми підтримуємо пророків та інших провідників⁶, ми застосовуємо закон загальної згоди, бо Господь сказав: “не буде дано нікому йти, щоб проповідувати Мою євангелію, або розбудовувати Мою Церкву, якщо його не буде висвячено тим, хто має повноваження, і Церкві не буде відомо, що він має повноваження і що його було належним чином висвячено главами Церкви”⁷.

Це дає нам, членам Церкви Господа, впевненість і віру, коли

ми з усіх сил прагнемо виконувати настанову з Писань: прислухатися до голосу Господа⁸, який надходить через голос Його слуг пророків⁹. Усі провідники Церкви Господа покликані належною владою. Жодний пророк або інший провідник Церкви не покликав сам себе. Жодного пророка не було обрано. Господь це чітко пояснив, коли сказав: “Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас, і вас настановив”¹⁰. Ні ви ні я не “голосуємо” за обрання провідників будь-якого рівня. Однак у нас є привілей підтримати їх.

Шляхи Господа відрізняються від шляхів людини. Згідно з людськими звичаями особи полишають місце роботи чи бізнес, коли старіють або стають інвалідами. Та шляхи людини не є і ніколи не будуть шляхами Господа. Наша підтримка пророків є особистим зобов’язанням робити усе в наших силах, аби підтримувати їхні пророчі пріоритети. Наша підтримка—це схожа на клятву ознака, що ми офіційно визнаємо їхнє покликання як пророка і зобов’язуємося слухати його.

За двадцять шість років до того, як стати Президентом Церкви, ще будучи старійшиною, Джордж Альберт Сміт сказав: “Зобов’язання, яке ми даємо, коли піднімаємо свої руки ... є найсвятішим. Це *не* означає, що ми будемо спокійно

собі йти своїм шляхом і нам достатньо буде знати, що пророк Господа направлятиме цю роботу, але це означає, ... що ми будемо підтримувати його; ми будемо молитися за нього; ми будемо захищати його добре ім’я і ми будемо виконувати його настанови, коли Господь буде вказувати йому давати їх нам”¹¹.

Живий Господь веде Свою живу Церкву!¹² Господь відкриває Свою волю щодо Церкви Своему пророку. Учора, після того як нас запросили підтримати Томаса С. Монсона в якості Президента Церкви, ми також мали привілей підтримати його, радників у Першому Президентстві і членів Кворуму Дванадцятьох Апостолів як пророків провидців і одкровителів. Лише подумайте! Ми підтримуємо 15 чоловіків як пророків Бога! Вони мають усі ключі священства, які давалися будь-коли чоловікам цього розподілу.

Покликання 15 чоловіків до святого апостольства надає великий захист для нас, членів Церкви. Чому? Бо рішення цих провідників має бути одностайним¹³. Ви можете собі уявити, як Духові треба торкнутися сердець 15 чоловіків аби досягти такої одностайності? Ці 15 чоловіків мають за плечами різну освіту, професії і різні переконання щодо багатьох питань. Повірте мені! Ці 15 чоловіків—пророків,

провидців і одкровителів—знають волю Господа, коли досягають одностайності! Вони віддані тому, аби переконатися, що воля Господа дійсно виконується. Господня молитва є зразком для кожного з цих 15 чоловіків, коли вони моляться: “Твоя воля нехай буде на землі, як на небі”¹⁴.

Апостол, який довше всіх перебуває у чині Апостола, головує¹⁵. Така система старшинства, як правило, приводить у чин Президента Церкви чоловіків старшого віку¹⁶. Це надає безперервність, загартовану зрілість, життєвий досвід і всебічну підготовку, скеровану Господом.

Сьогодні Церква організована самим Господом. Він дав чудову систему управління, яка передбачає взаємозаміну і передачу повноважень. Ця система забезпечує пророче провідництво навіть за умови, що з віком можуть приходити неминучі хвороби та слабкості¹⁷. Є численні противаги та запобіжні заходи, аби ніхто ніколи не міг звести Церкву на манівці. Старших провідників постійно навчають, щоб одного дня вони були готовими сісти у найвищих радах. Вони навчаються чути голос Господа через шепіт Духа.

Під час служіння першим радником у Президента Езри Тефт Бенсона, який тоді наближався до кінця свого смертного життя, президент Гордон Б. Хінклі сказав:

“Принципи і процедури, встановлені Господом для управління Його Церквою, передбачають будь-які ... обставини. Важливо, ... щоб не було сумнівів чи занепокоєння щодо управління Церквою і використання пророчих дарів, серед яких є право на натхнення і одкровення та виконання справ і програм Церкви у випадках, коли Президент може захворіти або не зможе повноцінно функціонувати.

Перше Президентство і рада Дванадцятьох апостолів, покликана і висвячена мати ключі священства, має владу і відповідальність керувати Церквою, виконувати її обряди, роз'яснювати її вчення і встановлювати і підтримувати її практику”.

Президент Хінклі продовжував: “Якщо Президент захворів або не може повністю виконувати усі обов'язки свого чину, його два радники разом утворюють Кворум Першого Президентства. Вони виконують повсякденну роботу Президентства. ...

... Однак важливі питання, які стосуються політики, процедур,

програм або вчення розглядаються обдуманно і молитовно спільно Першим Президентством і Дванадцятьма”¹⁸.

Минулого року, коли Президент Монсон сягнув рубіж свого 5-річного служіння Президентом Церкви, він, згадуючи попередні 50 років служіння в якості апостола, сказав наступне: “Вік зрештою бере своє. Однак ми приєднуємо наші голоси до сказаного царем Веніямином, який сказав: “... я такий самий, як і ви, підвладний усіляким недугам тіла й розуму; але я був вибраний ... і посвячений моїм батьком, ... і був підтриманий і збережений Його незрівнянною силою, щоб служити вам з усією міццю, розумом і силою, що їх Господь надав мені” (Мосія 2:11)”.

Президент Монсон продовжував: “Не дивлячись на будь-які проблеми зі здоров'ям, які можуть до нас прийти, попри слабкості тіла і духа, ми служимо так добре, як тільки можемо. Я запевняю вас, що Церква у хороших руках. Система, встановлена для ради

Першого Президентства і Кворуму Дванадцятьох [Апостолів], дає нам упевненість, що вона завжди буде в хороших руках і що б не трапилося, немає необхідності переживати чи боятися. Наш Спаситель, Ісус Христос, Якого ми наслідуємо, Якому ми поклоняємося і Якому ми служимо, завжди на чолі”¹⁹.

Президенте Монсон, ми дякуємо вам за ці істини! І ми дякуємо вам за ваше життя взірцевого і відданого служіння. Я скажу від імені усіх членів Церкви по всьому світу у нашому єдиному і щирому вислові вдячності за вас. Ми шануємо вас! Ми любимо вас! Ми підтримуємо вас, не лише підняттям рук, але усіма нашими серцями і самовідданим служінням. Смиренно і гаряче ми “Господа молимо ... дати пророкові сил і снаги”²⁰! В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. “Ми вдячні, о Боже Всевишній”, *Гімни*, № 10.
2. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт* (1999), с. 210; курсив додано. Президент Сміт сказав це у 1898 році, коли був другим радником у Першому Президентстві.
3. Щоб дізнатися більше, див. Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father—Surgeon—Apostle* (2003), 153–156.
4. Див. Путівник по Писаннях “Розподіл”.
5. Велика кількість пророків передбачила приход Господа, серед них: Лейї (див. 1 Нефій 1:19), Нефій (див. 1 Нефій 10:4; 19:7–8), Яків (див. Книга Якова 4:4–6), Венямин (див. Мосія 3:5–11, 15), Авинадій (див. Мосія 15:1–9), Алма (див. Алма 40:2) та Самуїл Ааманієць (див. Геламан 14:12). До того як Спаситель народився у Віфлеємі, вони передбачили Його викупну жертву і Воскресіння, яке настало потім.
6. Принцип підтримки провідників є основоположним по всій Церкві Господа. Людину підтримують до того, як відбудеться рукопокладання в покликання або висвячення в чин у священстві.
7. Учення і Завіти 42:11. Практика підтримки наших провідників була запроваджена 6 квітня 1830 року,

коли Церкву було організовано, та у березні 1836 року, коли члени Першого Президентства і Кворуму Дванадцятих Апостолів були підтримані в якості пророків, провидців та одкровителів (див. *History of the Church*, 1:74–77; 2:417).

8. У Книзі Мормона є попередження про небезпеку нехтування ученнями пророків. Там ми читаємо, що “та велика і простора будівля була гординою світу; і вона впала, і падіння її було надзвичайно великим. І ангел Господа знову звернувся до мене, кажучи: Таким буде знищення всіх народів, колін, язиків і людей, які боротимуться проти дванадцятих апостолів Агнця” (1 Нефій 11:36).
9. Див. Данийїл 9:10; Амос 3:7; Учення і Завіти 21:1, 4–5; 124:45–46.
10. Іван 15:16. П’яте уложення віри дає уточнення: “Ми віримо, що чоловік мусить бути покликаний Богом через пророцтво й рукопокладання тих, хто має повноваження, щоб проповідувати євангелію і виконувати її обряди”.
11. *Учення Президентів Церкви: Джордж Альберт Сміт* (2011), с. 63; курсив додано. Ця цитата взята з виступу старійшини Джорджа Альберта Сміта на конференції у 1919 р. Він став Президентом Церкви у 1945 р.
12. Див. Учення і Завіти 1:30, 38.
13. Див. Учення і Завіти 107:27.
14. 3 Нефій 13:10; див. також Матвій 6:10; Лука 11:2.
15. Коли Президент Церкви помирає, Перше Президентство розформовується і радники займають свої місця в Кворумі Дванадцятих Апостолів. Кворум дванадцятих потім головує над Церквою, доки не буде реорганізоване Перше Президентство. Цей період часу відомий як апостольське міжвладдя. Історично це міжвладдя мало різну тривалість від чотирьох днів до трьох з половиною років.
16. Звичайно ж, цей порядок наступності не застосовувався для покликання Джозефа Сміта, який був передвсвятичений бути Пророком Відродження і першим Президентом Церкви (див. 2 Нефій 3:6–22; див. також Авраам 3:22–23).
17. Ми знаємо, що Сам Господь може покликати будь-кого з нас додому у будь-який момент, якщо Він так вирішить.
18. Gordon B. Hinckley, “God Is at the Helm,” *Ensign*, May 1994, 54; see also Gordon B. Hinckley, “He Slumbers Not, nor Sleeps,” *Ensign*, May 1983, 6.
19. “Message from President Thomas S. Monson,” *Church News*, Feb. 3, 2013, 9.
20. “Молитва за пророка”, *Гімни*, № 13.

Керол Ф. Мак-Конкі

Перший радник у генеральному президентстві Товариства молодих жінок

Жити за словами пророків

Аби бути в гармонії з божественними цілями небес, ми підтримуємо пророка і робимо вибір жити за його словами.

Наш Небесний Батько любить усіх Своїх дітей і прагне, щоб усі вони знали і розуміли Його план щастя. Тому Він покликає пророків—людей, наділених владою і повноваженням діяти у Боже ім’я для спасіння Його дітей. Вони є посланцями праведності, свідками Ісуса Христа і безкінечної сили Його Спокути. Вони тримають ключі царства Божого на землі і дають дозвіл на виконання спасительних обрядів.

В істинній Церкві Господа “ніколи не буває одночасно більше одного на землі, на кого покладено цю владу і ключі цього священства”¹. Ми підтримуємо Президента Томаса С. Монсона як нашого пророка, провидця і одкровителя. Він відкриває слово Господа, щоб скеровувати і направляти *всю* нашу Церкву. Президент Дж. Рубен Кларк молодший дав таке пояснення: “Президент Церкви ... один має право отримувати одкровення для Церкви”².

Стосовно сучасного пророка Господь заповідає народу Своєї Церкви:

“Ви ... повинні прислухатися до *всіх* його слів і наказів, які він

даватиме вам, коли отримуватиме їх, ходячи у всій святості переді Мною;

Бо його слово ви повинні отримувати, як з Моїх власних уст, з усім терпінням і вірою.

Бо як будете робити це, ворота пекла не переможуть вас”³.

Аби бути в гармонії з божественними цілями небес, ми підтримуємо пророка і робимо вибір жити за його словами.

Ми також підтримуємо радників Президента Монсона і Кворум Дванадцятих Апостолів, як пророків, провидців і одкровителів. “Вони мають право, владу і повноваження проголошувати задум і волю [Господа] ... під керівництвом ... Президента Церкви”⁴. Вони говорять в ім’я Христа. Вони пророкують в ім’я Христа. Вони роблять усе в ім’я Ісуса Христа. У їхніх словах ми чуємо голос Господа і ми відчуваємо любов Спасителя. “І те, що вони говоритимуть, спонукувані Святим Духом, буде Писанням, ... і силою Бога на спасіння”⁵. Сам Господь сказав: “Чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно”⁶.

Ми вдячні за Церкву “збудован[у]

на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос”⁷. Дім Господа є домом порядку і нам ніколи не слід обманюватися щодо того, де шукати відповіді на наші запитання, або відчувати невпевненість щодо того, до якого голосу дослухатися. У нас немає потреби “хитатися й захоплюватися від усякого вітру науки”⁸. Бог відкриває Своє слово через Своїх висвячених слуг, “щоб приготувати святих на діло служби для збудування тіла Христового, аж поки ми всі не досягнемо з’єднання віри й пізнання Сина Божого”⁹. Коли ми вибираємо жити за словами пророків, ми стаємо на шлях завіттів, який веде до вічного вдосконалення.

Від матері-одиначки, яка намагалася вижити у часи голоду, ми дізнаємося, що означає підтримувати пророка. Господь наказав пророку Іллі піти до Сарепти, де він

знайде одну жінку—вдову—якій Бог повелів підтримувати його. Коли Ілля прибув до міста, він побачив, як вона збирає дрова. Він кликнув до неї й сказав: Візьми мені трохи води до посудини, й я нап’юся”¹⁰.

“І пішла вона взяти. А він кликнув до неї [знову] й сказав: “Візьми мені й шматок хліба в свою руку!”

А та відказала: “Як живий Господь, Бог твій,—не маю я калача, а тільки повну пригорщу борошна в дзбанку та трохи олії в горнятї. А оце я назбираю дві полінці дров, і піду, і приготую це собі та синові своєму. І з’їмо ми, та й помремо”.

Ілля відповів: “Не бійся! Піди, зроби за своїм словом. Тільки *стопчатку* зроби мені з того малого калача, і винесеш мені, а для себе та для сина свого зробиш потім”¹¹.

Уявіть собі на хвилинку, наскільки важким для виснаженої голодом матері було виконати те,

про що просив пророк. Безперечно, Бог міг особисто забезпечити їжею Свого відданого слугу. Але, діючи в ім’я Господа, Ілля зробив те, що йому було наказано, тобто, просив улюблену дочку Бога пожертвувати тим, що вона мала, щоб підтримати пророка.

Однак Ілля також пообіцяв благословення за слухняність: “Бо так сказав Господь, Бог Ізраїлів: “Дзбанок муки не скінчиться, і не забракне в горнятї олії”¹². Господь дав вдові можливість зробити вибір—повірити і дослухатися до слів пророка.

У світі, якому загрожує голод праведності та духовне голодування, нам заповідано підтримувати пророка. Дослухаючись до пророчого слова, погоджуючись із ним і підтверджуючи його, ми засвідчуємо, що маємо віру покійно підкоритися волі, мудрості *та* розкладу Господа.

Ми дослухаємося до пророчого слова, навіть коли воно може здаватися нерозумним, незручним та некомфортним. За нормами світу дослухатися до пророка може бути непопулярно, політично некоректно або соціально неприйнятно. Але дослухатися до пророка—це завжди правильно. “Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої за ваші думки”¹³. “Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся!”¹⁴.

Господь шанує і любить тих, хто дослухається до пророчого скерування. У випадку із вдовою з Сарепти те, що вона послухалась Ілля, врятувало їй життя і безперечно врятувало життя її сину. Як і обіцяв пророк, “іла вона й він та її дім довгі дні ... за словом Господа, що говорив через Ілля”¹⁵.

Господь “нагодує тих, хто покладається на Нього”¹⁶. Слова пророків

подібні до манни для наших душ. Куштуючи, ми отримуємо благословення, захист і охорону як в мирському, так і в духовному. Бенкетуючи їхніми словами, ми пізнаємо, як прийти до Христа і жити.

Старійшина Брюс Р. Мак-Конкі писав, що через пророків “Господь відкриває істини спасіння, ... того спасіння, яке є у Христі; і Він окреслює ... курс, що веде до вічного життя. ... У кожную епоху Господь дає Своему народу потрібне їм скерування, коли їм загрожують ризик та небезпека. І, безперечно, у майбутньому будуть часи, коли ніщо окрім мудрості Бога, яка сходить з небес і ллється потоком з вуст пророка, не зможе врятувати Його народ”¹⁷.

Для мене слова пророків, яких навчала мене моя вчителька класу “Лавр”, дали мені бачення того, якими мають бути завітні стосунки у шлюбі. Слова пророків дали мені віру і надію, що я зможу підготуватися до того, що у мене буде щаслива домівка, і зможу зробити її такою. Регулярне вивчення вчень пророків, як давніх, так і сучасних, підтримувало мене протягом напружених і часто виснажливих років виношування, навчання і виховання сімох дітей. Слова пророків, вміщені у Писаннях і промовлені з кафедри, є словами втіхи, любові, зміцнення і доброго гумору, які стосуються усіх нас.

Дослухаючись до слів пророків, ми будемо наші домівки і наше життя на вічно надійному фундаменті, “на камені нашого Викупителя, Який є Христос, Син Бога, ... так, щоб коли диявол пошле вперед свої могутні вітри, так, свої стріли у вихорі, так, коли весь його град і його могутня буря вдарить по вас, воно не матиме сили над вами, щоб

втягнути вас до ... нещастя і нескінченного горя”¹⁸.

У вас є вибір. Ви можете вибрати ігнорувати слова Христа, промовлені висвяченими Ним слугами, несерйозно ставитися до них, нехтувати ними чи бунтувати проти них. Але Спаситель навчав, що ті, хто чинитиме так, будуть відсічені від Його завітного народу¹⁹.

Коли ми з молитвою читаємо і вивчаємо священне пророче слово з вірою в Христа, зі справжнім наміром, тоді Святий Дух промовлятиме істину нашому розуму і серцю. Відкриймо ж свої вуха, щоб почути, свої серця, щоб зрозуміти, і свій розум, щоб таємниці Бога могли б розгорнутися перед нашими очима²⁰.

Я свідчу, що Джозеф Сміт був і є пророком, покликаним Богом, щоб відновити євангелію Ісуса Христа і Його священство на землі. І я свідчу, що сьогодні нас веде Президент Монсон—істинний пророк Бога. Ми можемо зробити вибір—стати разом з пророками і жити за їхніми словами, доки не станемо об’єднаними у вірі, очищеними у Христі та сповненими знання Сина Божого. У священне ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 132:7; див. також *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), 2.1.1: “Ісус Христос тримає всі ключі священства, що стосуються Його Церкви. Він дарував кожному Своему апостолові всі ключі, які стосуються царства Бога на землі. Найстарший з живих апостолів—Президент Церкви—є єдиною людиною на землі, яка уповноважена використовувати всі ключі священства”.
2. J. Reuben Clark Jr., “When Are the Writings and Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Scripture?” (address to seminary and institute personnel, Brigham Young University, July 7, 1954).
3. Учення і Завіти 21:4–6; курсив додано.
4. J. Reuben Clark Jr., “When Are the Writings and Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Scripture?”
5. Учення і Завіти 68:4.
6. Учення і Завіти 1:38.
7. Ефесянам 2:20.
8. Ефесянам 4:14.
9. Ефесянам 4:12–13.
10. 1 Царів 17:10.
11. 1 Царів 17:11–13; курсив додано.
12. 1 Царів 17:14.
13. Ісаїя 55:9.
14. Приповісті 3:5.
15. 1 Царів 17:15–16.
16. Roger Hoffman, “Consider the Lilies”.
17. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith* (Deseret Book Company, 1985), 478; пунктуацію змінено; використано з дозволу.
18. Геламаман 5:12.
19. Див. 3 Нефій 20:23.
20. Див. Мосія 2:9.

Старійшина Роберт Д. Хейлз
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Вічне життя—пізнати нашого Небесного Батька і Його Сина, Ісуса Христа

Бог і Христос буквально є Батьком і Сином—окремими, різними та індивідуальними істотами, які повністю об'єднані у Своїй меті.

Багато років тому я скористався можливістю вивчити останні свідчення пророків кожного розподілу. Кожен із них поділився могутнім свідченням про Бога Батька і Його Сина, Ісуса Христа.

Коли я читав ці свідчення—і багато інших, подібних їм, протягом років—моє серце завжди зворушувалося відчуттям того, як глибоко Небесний Батько любить Свого Старшого Сина і як Ісус виявляє Свою любов через слухняність волі Його Батька. Я свідчу, що коли ми робимо те, що необхідно, аби пізнати Їх і пізнати Їхню любов одне до одного, ми отримуємо “найвеличніший з усіх дарів Бога”—навіть вічне життя¹. Бо “життя ж вічне—це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його”².

Як цей дар може стати нашим?

Він приходиться через шлях особистого одкровення, про яке говорили і навчали цього ранку.

Чи пригадуєте ви той перший раз, коли пізнали, що є Бог і могли відчутти Його любов? Ще хлопчиком я вдивлявся в зоряне небо, розмірковував і відчував Його присутність. Я з захопленням досліджував дивовижну красу Божих створінь—від маленьких комашок до височенних дерев. Коли я усвідомив красу цієї землі, я дізнався, що Небесний Батько любить мене. Я знав, що в буквальному розумінні був духовною дитиною, що ми всі є синами і дочками Бога.

Як я дізнався про це,— можете ви запитати? В Писаннях говориться: “Декому дано Святим Духом знати, що Ісус Христос є Син Бога і ... іншим дано вірити їхнім словам, щоб вони також могли мати вічне

життя, якщо вони залишатимуться вірними”³. На мій погляд, це не означає, що деякі люди вічно будуть залежати від свідчення інших.

Моє власне свідчення зросло в міру того, що я дізнався про Небесного Батька і Спасителя з повчань і свідчення моїх батьків, від учителів і з Писань—які я старанно читав—а особливо від Святого Духа. Коли я виявляв віру і дотримувався заповідей, Святий Дух свідчив, що те, про що я дізнався, було істинним. Саме так я дізнався для себе.

У цьому процесі пошук особистого одкровення є ключем. Нефій запрошує кожного з нас “бенкетуйте словами Христа; бо ось, слова Христа скажуть вам усе, що вам треба робити”⁴.

Перед моїм восьмим днем народження я прагнув більше дізнатися про хрищення. Я читав Писання і молився. Я дізнався, що отримаю дар Святого Духа, коли мене буде конфірмовано. Я також почав розуміти, що Бог і Христос буквально є Батьком і Сином—окремими,

різними та індивідуальними істотами, які повністю об'єднані у Своїй меті. “Ми любимо [їх], бо [Вони] перше нас полюби[ли]”⁵. І все більше я спостерігав, як Вони любили одне одного і як разом працювали для нашого блага. Послухайте деякі з багатьох уривків з Писань, де викладено цю істину:

Навчаючи про наше доземне життя, Небесний Батько звертався до Ісуса Христа таким чином: “Мій Улюблений Син, Який був Моїм Улюбленим і Вибраним від початку”⁶. Коли Батько створив землю, Він зробив це “[Його] Єдинонародженим” Сином⁷.

Матері Ісуса, Марії, було сказано, що вона породить “Си[на] Всевишнього”⁸. І коли Ісус був юнаком, Він сказав Своїй матері, що Йому належить “бути в тому, що належить [Його] Отцеві”⁹. Через багато років, коли Спасителя було охрищено, Небесний Батько промовив з небес: “Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав!”¹⁰

Навчаючи Своїх учнів молитися, Ісус сказав такі слова:

“Отче наш, що еси на небесах! Нехай святиться Ім'я Твоє.

Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”¹¹.

Він навчав Никодима: “Так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого”¹². І Він такими словами пояснив Свої дива: “Син нічого робити не може Сам від Себе, тільки те, що Він бачить, що робить Отець; бо що робить [Отець], те так само й Син робить”¹³.

Коли наближався час Спокути, Ісус молився такими словами: “Прийшла, Отче, година ... Я прославив Тебе на землі,—довершив Я те діло, що Ти дав Мені виконати”¹⁴. Потім, коли тягар наших гріхів упав

на Нього, Він благав: “Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене... Та проте,—не як Я хочу, а як Ти”¹⁵. У Свої останні хвилини на хресті Ісус молився: “Отче, відпусти їм,—бо не знають, що чинять вони!” і потім він скрикнув: “Отче, у руки Твої віддаю Свого духа!”¹⁶

Потім Він відвідав духів тих, які померли, в духовному світі, щоб “ім да[ти] силу встати після Свого воскресіння з мертвих, щоб їм увійти в царство Його Батька”¹⁷. Після Воскресіння Спаситель явився Марії Магдалині і сказав: “Я йду до Свого Отця й Отця вашого”¹⁸.

Коли Він прийшов до людей на Американський континент, Його Батько представив Його такими словами: “Ось Мій Улюблений Син, в Якому Я задоволений, в Якому Я прославив Свое ім'я”¹⁹. Коли Ісус

зійшов до людей, біля храму, Він представив Себе так: “Дивіться, Я є Ісус Христос, ... Я ... прославив Батька, взявши на Себе гріхи світу”²⁰. Коли Він навчав Своему вченню, то пояснив:

“І це вчення, яке Батько дав Мені; і Я даю свідчення про Батька, а Батько дає свідчення про Мене”²¹.

“Істинно ... Батько і Я єдині”²².

Чи можемо ми побачити послідовність в цих уривках з Писань, яка свідчить про Батька і Сина як окремих, індивідуальних істот? Як тоді Вони є *одним*? Це не тому, що Вони є однією особою, а тому, що Вони об'єднані у меті, однаково віддані тому, аби “здійснювати безсмертя і вічне життя людини”²³.

Ісус є Богом, однак Він продовжує вирізняти Себе як окрему, індивідуальну істоту, молячись Своему

Батькові і кажучи, що Він виконує волю Свого Батька. Під час Його священнослужіння серед нефійців Він благав: “Батьку, Я молюся не за світ, а за тих, кого Ти дав мені з світу, ... щоб Я міг бути в них, як Ти, Батьку, є в Мені, щоб ми могли бути єдиним, щоб Я міг бути прославленим у них”²⁴.

Пам’ятаючи про це, для нас не дивно, що Відновлення евангелії розпочалося з явлення не однієї, а двох прославлених істот. Пророк Джозеф Сміт так свідчив про своє Перше видіння: “Один з них звернувся до мене, називаючи моє ім’я, і сказав, указуючи на іншого: *Це Мій Улюблений Син, слухай Його!*”²⁵

Юний пророк, який пішов до гаю, щоб дізнатися, до якої церкви йому приєднатися, який пішов з непохитною вірою, і вийшов зі знанням і свідченням про єдиного істинного Бога та Ісуса Христа, Якого Бог послав. Джозеф, як і пророки до нього, став тоді знаряддям для відновлення світові знання, яке веде до вічного життя.

Ви також можете шукати нашого Небесного Батька і “Цього Христа, про Якого пророки й апостоли [свідчили]”²⁶ в Писаннях і на цій генеральній конференції. Якщо ви будете шукати особисте свідчення—своє

особисте одкровення—то дізнаєтеся, що Небесний Батько підготував для вас особливий шлях, аби ви пізнали істину для себе: за допомогою третього члена Божества, особи з духа, Яку ми знаємо як Святого Духа.

“І коли ви отримаєте їх,—включаючи те, про що я сьогодні розповів,—я б хотів закликати вас, щоб ви запитали у Бога, Вічного Батька, в ім’я Христа, чи не істинні вони; і якщо ви питатимете з щирим серцем, із справжнім наміром, маючи віру в Христа, Він явить вам правду про це силою Святого Духа.

І силою Святого Духа ви можете пізнати правду про все”²⁷.

Брати і сестри, я свідчу, що наш Небесний Батько хоче, аби ми зараз шукали це знання. Слова пророка Геламана волають з праху: “Пам’ятайте, пам’ятайте, що на камені нашого Викупителя, Який є Христос, Син Бога, ви повинні побудувати свій фундамент ..., фундамент, що на ньому якщо люди будують, вони не можуть упасти”²⁸. Дійсно, ми не зазнаємо невдачі.

Надійним фундаментом є Ісус Христос. Він—“Скеля Небес”²⁹. Коли ми будуюмо наш дім на Ньому, тоді можуть падати дощі останніх днів, виникати повені, дути вітри, але ми не впадемо. Ми не зазнаємо невдачі,

тому що наш дім і наша сім’я побудовані на Христі³⁰.

Я свідчу, що така домівка є “[ДОМОМ] слави”³¹. Там ми збираємося разом, щоб молитися нашому Небесному Батькові в ім’я Його улюбленого Сина Ісуса Христа. Там ми прославляємо Його і виказуємо Їм вдячність. Там ми отримуємо Святого Духа і “обіцання вічного життя, яке [Він дає нам], саме слави цілестіального царства”³².

Я приношу своє особливе свідчення, що наш Спаситель є Ісус Христос, що Він живе, що наш Вічний Небесний Батько любить нас і наглядає за нами, що ми маємо пророка у цьому розподілі—ним є Президент Томас С. Монсон—щоб вести і скеровувати нас. Святий Дух свідчить, що це істина кожному, хто прямує вперед і шукає знання. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 14:7.
2. Іван 17:3.
3. Учення і Завіти 46:13–14.
4. 2 Нефій 32:3.
5. 1 Івана 4:19.
6. Мойсей 4:2.
7. Мойсей 2:1.
8. Лука 1:32.
9. Лука 2:49.
10. Матвій 3:17.
11. Матвій 6:9–10.
12. Іван 3:16.
13. Іван 5:19; див. також вірш 17.
14. Іван 17:1, 4.
15. Матвій 26:39.
16. Лука 23:34, 46.
17. Учення і Завіти 138:51.
18. Іван 20:17.
19. 3 Нефій 11:7.
20. 3 Нефій 11:10–11.
21. 3 Нефій 11:32.
22. 3 Нефій 11:27.
23. Мойсей 1:39.
24. 3 Нефій 19:29.
25. Джозеф Сміт—Історія 1:17.
26. Етер 12:41.
27. Мороній 10:4–5.
28. Геламан 5:12.
29. Мойсей 7:53.
30. Див. 3 Нефій 14:24–25.
31. Учення і Завіти 88:119; 109:8, 16.
32. Учення і Завіти 88:4.

Старійшина Джеймс Дж. Гамула
Сімдесятник

Причастя і Спокута

Обряду причастя належить стати більш святою і більш священною подією для кожного з нас.

Перед подіями в Гефсиманії й на Голгофі, Ісус зібрав востаннє разом Своїх апостолів для поклоніння. Місцем зборів була вистелена горниця в домі одного учня в Єрусалимі, і це був час Пасхи¹.

Перед ними стояла традиційна Пасхальна трапеза, яка складалася з жертвовного ягня, вина і прісного хліба, символів минулого спасіння Ізраїля від рабства і смерті² та майбутнього викуплення, яке ще мало здійснитися³. Наприкінці трапези, Ісус узяв хліб, благословив, поламав його⁴ і дав Своїм апостолам, кажучи: “Прийміть, споживайте”⁵. “Це тіло Мое, що за вас віддається. Це чиніть на спомин про Мене!”⁶ У подібний спосіб Він узяв чашу вина, благословив його і передав тим, хто були навколо Нього, кажучи: “Оця чаша—Новий Заповіт у Моїй крові”⁷, “що ... проливається на відпущення гріхів!”⁸ “Це чиніть на спомин про Мене”⁹.

У цей простий, але значущий спосіб, Ісус запровадив новий обряд для завітного Божого народу. Більше не треба було проливати кров тварин чи споживати плоть тварин в очікуванні на викупну жертву Христа, Який ще мав прийти¹⁰. Натомість символи зламаного плоті й пролітої крові Христа, Який вже

прийшов, прийматимуться й споживатимуться у пам’ять Його викупительної жертви¹¹. Участь у цьому новому обряді означатиме для всіх урочисте прийняття Ісуса, як обіцяного Христа, і щире бажання наслідувати Його й дотримуватися Його заповідей. Для тих, хто чинитиме так і житиме відповідно до цього, того оминє духовна смерть, і вони отримають запевнення щодо вічного життя.

Протягом наступних годин і днів Ісус увійшов до Гефсиманії, був зведений на Голгофу і триумфально залишив гроб [Йосипа] з

Ариматеї. Коли Він залишив їх, вірні учні Ісуса, які перебували в Єрусалимі і біля нього, зібралися разом першого дня тижня для “ламання хліба”¹² і робили це неухильно¹³. Безсумнівно, вони чинили так не лише в пам’ять про їхнього Господа, Який пішов, а й також і як спосіб виявлення вдячності за Його чудове Викуплення заради них і віри в нього.

Значущим є те, що коли Ісус відвідав Своїх учнів на американському континенті, Він також запровадив причастя серед них¹⁴. Роблячи це, Він сказав: “І це ви завжди будете ретельно виконувати”¹⁵ і “це буде свідченням Батькові, що ви завжди пам’ятаєте Мене”¹⁶. На зорі Відновлення Господь знову запровадив обряд причастя, надаючи нам настанови, подібні до тих, які Він дав Своїм першим учням¹⁷.

Обряд причастя було названо “одним з найсвятіших і найсвятеніших обрядів у Церкві”¹⁸. Йому належить стати більш святою і більш священною подією для кожного з нас. Ісус Христос Сам запровадив обряд, щоб нагадувати нам, що Він зробив, аби викупити нас, і навчити нас, як ми можемо скористатися Його Викупленням і завдяки цьому жити з Богом знов.

Приймаючи поламаний хліб, ми показуємо, що пам’ятаємо фізичне тіло Ісуса Христа—тіло, яке було вражене болями, скорботами й спокусами всіх видів¹⁹, тіло, яке понесло тягар таких мук, що кров точилася з кожної пори²⁰, тіло—чию плоть було пронизано, а серце перестало битися під час розп’яття²¹. Ми показуємо свою віру, що те саме тіло, яке поклали спочивати у смерті, воскресло з могили знову до життя, щоб ніколи більше не знати хвороб, слабкості або смерті²².

І, споживаючи хліб, ми визнаємо те, що, як і смертне тіло Христа, наше тіло буде звільнено від уз смерті, триумфально підніметься з могили і буде возз'єднано з нашим вічним духом²³.

Маленькою чашечкою води ми показуємо, що пам'ятаємо пролиту кров Ісуса, і духовні страждання, які Він витерпів за все людство. Ми пам'ятаємо агонію, через яку в Гефсиманії падали великі краплі Його крові²⁴. Ми пам'ятаємо побиття й бичування, які Він витерпів від рук Своїх мучителів²⁵. Ми пам'ятаємо кров, яка пролилася з Його рук, ніг і боку на Голгофі²⁶. І ми пам'ятаємо Його власні слова про Свої страждання, які були: "Настільки тяжкими, ти й не знаєш, наскільки винятковими, ти й не знаєш, так, як важко їх зносити, ти й не знаєш"²⁷. Споживаючи воду, ми визнаємо, що Його кров і страждання спокутували наші гріхи і що Він сплатить за наші гріхи якщо ми осягнемо й приймемо принципи і обряди Його євангелії.

Таким чином, хліб і вода нагадують нам про Христове Викуплення нас від смерті й гріха. Послідовність прийняття спершу хліба, а потім води є важливою. Приймаючи хліб, ми згадуємо про наше неминуче особисте воскресіння, яке складається більше ніж просто з відновлення тіла й духа. Силою Воскресіння всі ми будемо відновлені у присутність Бога²⁸. Завдяки цій реальності у нас виникає важливе для нашого життя запитання. Фундаментальне запитання, яке постає перед кожним з нас, полягає не у тому, чи житимемо ми, а з ким ми житимемо після своєї смерті. Хоч усі ми повернемося у присутність Бога, не всі ми залишимося з Ним.

Через стан смертності, кожен з нас забруднюється гріхом і провиною²⁹. Наші думки, слова і вчинки будуть далекими від чеснотних³⁰. Коротко кажучи, ми будемо нечистими. А про наслідки нечистоти в присутності Бога Ісус абсолютно чітко сказав: "Ніщо нечисте не може перебувати ... в Його присутності"³¹. Цей факт добре усвідомив Алма молодший, який, коли перед ним постав святий ангел, відчував такі муки, терзання й біль через свою нечистоту, що хотів "зник[нути] і душею і тілом, аби не стояти в присутності ... Бога"³².

Приймаючи причасну воду, ми навчаємося, як можна очиститися від гріха й провини, і таким чином стати в присутності Бога. Пролити Свою невинну кров, Ісус Христос задовольнив вимоги правосуддя за кожен гріх і провину. І тоді Він пропонує очистити нас, якщо ми матимемо достатню віру в Нього, щоб каятися, прийняти всі обряди спасіння, починаючи з хрищення, і отримати Святого Духа. Коли ми приймаємо Святого

Духа, то очищаємося. Ісус дуже чітко виклав це вчення:

"Ніщо нечисте не може увійти в [Боже] царство. ... Ніхто не входить до Його покою, крім тих, хто омив свій одяг в Моїй крові. ...

Тож ось ця заповідь: покайтеся, всі ви, кінці землі, і прийдіть до Мене і христіться в Моє ім'я, щоб вас можна було освятити прийняттям Святого Духа, щоб ви могли стояти незаплямованими переді Мною в останній день"³³.

Це вчення Христа³⁴. Коли ми отримуємо це вчення і живемо за ним, то по суті омиваємося у крові Христа і очищуємося³⁵.

Через причасні молитви ми показуємо, що приймаємо це вчення Христа і зобов'язуємося жити за ним. У своєму проханні до Бога, нашого Вічного Батька, ми проголошуємо, що будемо "завжди пам'ятати" Його дорогоцінного Сина. По-перше, ми свідчимо про наше "бажання" пам'ятати. А також ми свідчимо, що дійсно пам'ятаємо. Чинячи так, ми урочисто зобов'язуємося виявляти віру в Ісуса Христа і в наше Викуплення Ним від смерті і гріха.

Ще ми проголошуємо, що будемо «дотримуватися Його заповідей». Це урочисте зобов'язання—каятися. Якщо у минулому наші думки, слова і вчинки не були такими, якими б мали бути, ми ще раз зобов'язуємося у майбутньому більше уподібнюватися в своєму житті до Нього.

Далі ми проголошуємо, що «бажа[ємо] узяти на себе ім'я ... Сина»³⁶. Це урочисте зобов'язання—підкоритися Його владі і виконувати Його роботу, яка включає в себе отримання нами кожного спасительного обряду і укладання кожного завіту³⁷.

Коли ми зобов'язуємося дотримуватися цих принципів, у причасних молитвах нам обіцяно, що Його Дух буде з нами³⁸. Це чудове благословення—знову отримати Духа, бо Дух є посередником, Який очищає нас від гріха й провини³⁹.

Брати і сестри, найважливішою подією в часі і у вічності є Спокута Ісуса Христа. Той, Хто здійснив Спокуту, дав нам обряд причастя, щоб допомогти нам не лише пам'ятати, але й претендувати на благословення цього найвищого акту милості. Регулярна й щира участь у цьому священному обряді допомагає нам продовжувати приймати вчення Христа і жити за ним після хрищення, і у такий спосіб продовжувати і завершити процес

освячення. Насправді, обряд причастя допомагає нам віддано витерпіти до кінця і отримати повноту Батька, саме так, як робив це Ісус, від благодаті до благодаті⁴⁰.

Я свідчу про силу Ісуса Христа викупити всіх нас від смерті й гріха та про силу обрядів Його священства, у тому числі й причастя, щоб підготувати нас «побачити обличчя Бога, Самого Батька, і вижити»⁴¹. Давайте приймемо причастя наступного тижня і кожного тижня після цього з глибшим бажанням і серйознішим наміром. Про це я молюся в ім'я Господа Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Матвій 26:17–20; Марк 14:12–17; Лука 22:7–18.
2. Див. Вихід 12; Числа 28:16–25; Bible Dictionary, «Feasts».
3. Див. Вихід 13:12–13; Мосія 2:3–4; Мойсей 5:5–8.
4. Див. Матвій 26:26; Марк 14:22; Лука 22:19; 1 Коринтянам 11:24. Існує певна відмінність в писаннях, бо коли Ісус запроваджує причастя серед нефійців після Свого Воскресіння, Він ламає хліб, а потім благословляє його (див. 3 Нефій 18:3).
5. Матвій 26:26; Марк 14:22; 1 Коринтянам 11:24.
6. Лука 22:19; див. також 1 Коринтянам 11:24.
7. Лука 22:20; див. також Матвій 26:28; Марк 14:24; 1 Коринтянам 11:25.
8. Матвій 26:28.
9. Лука 22:19; див. також 3 Нефій 18:11.
10. Див. 2 Нефій 11:4; 25:24–25; Кн. Якова 4:5; Алма 34:14; 3 Нефій 9:17, 19–20; Мойсей 5:5–8.

11. Див. Іван 6:51–57; 1 Коринтянам 11:24–26; Учення і Завіти 20:40.
12. Дії 20:7.
13. Дії 2:42.
14. Див. 3 Нефій 9:19–20; 18:1–11; 20:3–9; 26:13.
15. 3 Нефій 18:6.
16. 3 Нефій 18:7.
17. Див. Учення і Завіти 20:75; 27:2; 59:9–12.
18. Див. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Філдінг Сміт* (2013), 96. «На мою думку, причасні збори є найсвятішими і найсвятішими з усіх зборів Церкви» (*Учення: Джозеф Філдінг Сміт*, с. 101).
19. Див. Алма 7:11.
20. Див. Лука 22:44; Мосія 3:7; Учення і Завіти 19:18.
21. Див. Псалми 22:16; Іван 19:33–34; 20:25–27; 3 Нефій 11:14; Учення і Завіти 6:37; James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd. ed. (1916), 669.
22. Див. Матвій 28:6; Лука 24:6, 39; Іван 20:20; Учення і Завіти 76:22–24.
23. Див. Іван 6:51–59; Алма 11:42–44; 40:23; 3 Нефій 27:13–15.
24. Див. Лука 22:44; Мосія 3:7; Учення і Завіти 19:18.
25. Див. Ісаїя 53:5; Матвій 26:67; 27:26, 29–30; Марк 14:65; 15:15, 19; Лука 22:63–65; Іван 19:1; Мосія 15:5.
26. Див. Матвій 27:35; Марк 15:15; Лука 23:33; Іван 19:16, 33–34.
27. Учення і Завіти 19:15.
28. Див. Алма 11:42–45; 3 Нефій 27:13–15.
29. Див. Мойсей 6:55.
30. Див. Матвій 5:27–28; 12:36; Яків 3:1–13; Мосія 4:29–30; Алма 12:14.
31. Мойсей 6:57; див. також 1 Коринтянам 6:9; Ефесянам 5:5; 1 Нефій 10:21; 15:33–34; Алма 7:21; 11:37; 40:26; 3 Нефій 27:19; Учення і Завіти 1:31–32.
32. Алма 36:15; див. також вірш 14; Об'явлення 6:15–17; Алма 12:14.
33. 3 Нефій 27:19–20.
34. Див. 2 Нефій 31:2–21; 3 Нефій 11:31–41; 27:13–22; Учення і Завіти 76:40–42, 50–54, 69–70.
35. Див. 3 Нефій 27:19; див. також Об'явлення 1:5–6; 7:14–15; Алма 5:21; 13:11–12; Етер 13:10–11; Мойсей 6:59–60.
36. Учення і Завіти 20:77; Мороній 4:3.
37. Див. Dallin H. Oaks, *His Holy Name* (1998); Dallin H. Oaks, «Taking upon Us the Name of Jesus Christ», *Ensign*, May 1985, 80–83.
38. Учення і Завіти 20:77, 79; Мороній 4:3; 5:2.
39. Див. Римлянам 15:16; 1 Коринтянам 6:11; 2 Нефій 31:17; Алма 5:54; 13:12; 3 Нефій 27:20; Мороній 6:4.
40. Див. Учення і Завіти 93:6–20.
41. Учення і Завіти 84:22.

Президент Томас С. Монсон

Стежку ніг своїх вирівняй

Коли ми рівняємося на Ісуса, як на наш Взірєць, і коли ми йдемо Його слідами, то можемо безпечно повернутися до нашого Небесного Батька.

Мої улюблені брати і сестри! Я відчуваю смирення, стоячи перед вами цього ранку. Я прошу вас вірити і молитися за мене, коли я ділитимусь цим посланням.

Усі ми почали чудову і важливу подорож, коли залишили духовний світ і увійшли у цей, часто непростий, період, який називається земне життя. Найголовніші цілі нашого існування на землі—здобути тіло з плоті та кісток, отримати досвід, який можна отримати лише розлучившись з нашими небесними батьками, і перевірити, чи будемо ми дотримуватися заповідей. У книзі Авраама, у розділі 3, ми читаємо: “І в цьому ми випробуємо їх, щоб подивитися, чи робитимуть вони все, що Господь Бог їхній накаже їм”¹.

Коли ми прийшли на землю, то принесли з собою великий дар від Бога—а саме нашу свободу волі. Ми маємо привілей самостійно робити вибір у тисячу способів. Тут ми вчимося завдяки нелегким урокам, засвоєним з власного досвіду. Ми відрізняємо добро від зла. Ми відчуваємо різницю між гірким

і солодким. Ми розуміємо, що рішення визначають долю.

Я впевнений, що ми залишили Небесного Батька, маючи надзвичайне бажання повернутися до Нього, аби здобути піднесення, яке чекає на нас за Його планом і якого ми самі так сильно жадаємо. Хоча нам треба самостійно шукати шлях, який веде назад до Небесного Батька і йти цим шляхом, Він не послав нас сюди без настанов і скерування. Натомість Він дав нам необхідні засоби і допомагатиме, якщо ми будемо прагнути Його допомоги та будемо робити все, що в наших силах, аби витерпіти до кінця і здобути вічне життя.

У якості скерування ми маємо слова Бога і Його Сина, що містяться в наших Святих Писаннях. У нас є порада і вчення Божих пророків. А найважливішим є те, що ми маємо досконалий взірєць для наслідування—приклад Самого Господа, Спасителя Ісуса Христа, і ми отримали настанову рівнятися на цей приклад. Сам Спаситель сказав: “Іди вслід за Мною”². “Те, що ви бачили, як Я робив, саме те будете ви

робити”³. Він поставив запитання: “Якими людьми повинні ви бути?” А потім відповів: “Істинно Я кажу вам, такими самими, як Я є”⁴. “Ісус відкрив спасіння шлях”⁵.

Коли ми рівняємося на Ісуса, як на наш Взірєць, і коли ми йдемо Його слідами, то можемо безпечно повернутися до нашого Небесного Батька і жити з Ним вічно. Ось як сказав пророк Нефій: “Якщо людина не витерпить до кінця, наслідуючи приклад Сина Бога живого, то вона не може бути спасенною”⁶.

Одна жінка, кожного разу розповідаючи про свою поїздку до Святої землі, вигокувала: “Я ходила там, де ходив Ісус!”

Вона була в тій місцевості, де Ісус жив і навчав. Можливо, вона стояла на камені, на якому Він колись стояв, або дивилася на гори, на які Він також колись дивився. Той досвід сам по собі був для неї надзвичайним, але фізичне перебування там, де ходив Ісус, є не таким важливим як те, щоб ходити *так, як* Він ходив. Наслідувати Його вчинки і рівнятися на Його приклад набагато важливіше, ніж намагатися пройти залишками тих стежок, якими Він ходив у земному житті.

Коли Ісус запросив багатого юнака: “Іди вслід за Мною”⁷, Він не мав на увазі лише те, щоб багатий чоловік ходив за Ним пагорбами і долинами замість.

Нам не потрібно ходити берегами Галілеї або схилами Юдеї, аби пройти там, де ходив Ісус. Усі ми можемо йти шляхами, якими ходив Він, коли, чуючи відлуння Його слів, відчуваючи в серці Його Дух і скеровуючись в житті Його вченням, вирішуємо йти за Ним під час своєї земної подорожі. Його приклад осяває шлях. Він сказав: “Я—дорога, і правда, і життя”⁸.

Вивчаючи шлях, яким ішов Ісус, ми побачимо, що Він пройшов через велику кількість таких самих випробувань, з якими і ми стикаємося у своєму житті.

Наприклад, Ісус пройшов шляхами розчарування. Хоча у нього було багато розчарувань, одне з найбільших відчувається в жалібних словах, звернених до Єрусалима наприкінці Його служіння людям. Діти Ізраїля відмовилися від безпеки захисту крила, яке Він їм пропонував. Дивлячись на місто, яке незабаром буде зруйноване, Він був переповнений почуттям глибокого смутку. З боєм Він вигукнув: “Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків і каменуєш посланих до тебе! Скільки раз Я хотів позбирати дітей твоїх, як та квочка збирає під крила курчаток своїх,—та ви не захотіли!”⁹

Ісус пройшов шляхом спокуси. Люцифер, той злий, зібравши всі свої сили, застосовуючи найвитонченішу хитрість, спокушав Його, хто постився 40 днів і 40 ночей. Ісус не піддався. Натомість Він протистояв кожній спокусі. Його останні слова: “Відійди, сатано!”¹⁰

Ісус пройшов шляхами болю. Згадайте Гефсиманію, де він був “у смертельній тривозі ... і піт Його став, немов краплі крові, що спливали на землю”¹¹. І ніхто не зможе забути його страждань на немилосердному хресті.

Кожен з нас пройде шляхами розчарувань, можливо через втрачену можливість, неправильно застосовані сили, вибір, зроблений близькими людьми або нами самими. Шлях спокус також буде шляхом кожного з нас. Ми читаємо в 29-му розділі Учення і Заповітів: “І має бути необхідність в тому, щоб диявол спокушав дітей людських, бо інакше вони б не змогли бути вільними в собі”¹².

Ми пройдемо також і шляхом болю. Як служителі ми не можемо очікувати чогось більшого, ніж Учитель, Який пішов із земного життя лише після великого болю і страждань.

І хоча на нашому шляху ми знаємо глибокого смутку, ми також можемо відчувати радість.

Разом з Ісусом ми можемо іти шляхом послуху. Це не завжди буде легко, але нехай нашим гаслом буде спадок, заповіданий Самуїлом: “Таж послух ліпший від жертви, покірливість—краща від баранячого лою”¹³. Пам’ятаймо ж, що кінцевий результат непослуху—це полон і смерть, у той час як нагорода за послух—це свобода і вічне життя.

Як і Ісус ми можемо ходити шляхами служіння. Життя Ісуса під час служіння людям можна порівняти з сяючим прожектором добра. Він повертав силу в суглобах кульгавим, зір—сліпим, слух—глухим.

Ісус ішов шляхом молитви. Він навчав нас молитися, давши

прекрасну молитву, яку ми знаємо як Господню молитву. А хто може забути Його молитву в Гефсиманії: “Не Моя, а Твоя нехай станеться воля”?¹⁴

Інші настанови, дані Спасителем,—у нас під рукою; вони—в Святих Писаннях. У Проповіді на горі Він просить нас бути милостивими, бути смиренними, праведними, чистими серцем, бути миротворцями. Він навчає нас відважно відстоювати свої вірування, навіть коли нас піднімають на сміх або переслідують. Він просить нас, щоб наше світло сяяло, аби інші могли бачити його і їм захотілося прославляти Батька Небесного. Він навчає нас бути морально чистими як у думках, так і вчинках. Він каже, що набагато важливіше складати скарби на небесах, ніж на землі¹⁵.

Його притчі навчають з силою і повноваженням. Розповіддю про доброго самарянина Він навчає нас любити ближніх і служити їм¹⁶. У притчі про таланти Він навчає нас

покращуватися і прагнути вдосконалення¹⁷. У притчі про загублену вівцю Він навчає нас іти і спасати тих, хто залишив шлях і загубився в дорозі¹⁸.

Якщо ми намагаємося поставити Христа в центр свого життя, вивчаючи Його слова, наслідуючи Його вчення і йдучи Його шляхами, то, згідно з Його обіцянням, Він дасть нам вічне життя, яке Він здобув Своєю смертю. Немає вищої мети за цю—свідомо підкоритися Його дисципліні і стати Його послідовниками та виконувати Його роботу впродовж усього життя. Ніщо інше, жоден інший наш вибір не зробить з нас того, що може зробити Він.

Думаючи про тих, хто дійсно намагався наслідувати приклад Спасителя і хто ходив Його шляхами,

мені спадають на думку імена Густава і Маргарет Вакер—двох з найбільш відданих Христу людей, яких я знав у житті. Вони народилися в Німеччині, іммігрували до східної частини Канади, а я познайомився з ними, коли служив там президентом місії. Брат Вакер був перукарем. Хоча їхні статки були скромні, вони ділилися всім, що мали. Господь не благословив їх дітьми, але вони були вихователями для всіх, хто приходив у їхній дім. Учені та досвідчені чоловіки й жінки шукали можливості зустрітися з цими смиренними, неосвіченими Божими служителями і вважали для себе щастям провести з ними якусь годину.

У них був звичайний вигляд, їхня англійська мова не була

досконалою, і їх було трохи важко розуміти, а в домі все було дуже просто. У них не було автомобіля чи телевізора, і не було нічого з того, на що світ зазвичай звертає увагу. Однак сповнені віри люди торили шлях до їхніх дверей, аби відчуті той дух, що там перебував. Їхня домівка була небесами на землі, і дух, який вони випромінювали, був сповнений миром і добротою.

Ми також можемо мати той дух і можемо ділитися ним зі світом, ідучи шляхом нашого Спасителя і наслідуючи Його досконалий взірць.

У Приповістях ми читаємо настанову: “Стежку ніг своїх вирівняй”¹⁹. Якщо ми так будемо чинити, то матимемо віру і навіть бажання іти шляхом, яким ішов Ісус. У нас не буде сумніву, що ми на тому шляху, який приготував для нас Батько. Приклад Спасителя є основою всього, що ми робимо, а Його слова містять надійний дороговказ. Його шлях безпечно приведе нас додому. Нехай це благословення стане нашим. Про це я молюся в ім’я Ісуса Христа, Якого я люблю, Кому служу і про Кого свідчу, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Авраам 3:25.
2. Лука 18:22.
3. 3 Нефій 27:21.
4. 3 Нефій 27:27.
5. Елайза Р. Сноу, “Безмежна мудрість і любов”, *Гімни*, № 106.
6. 2 Нефій 31:16.
7. Лука 18:22.
8. Іван 14:6.
9. Лука 13:34.
10. Матвій 4:10.
11. Лука 22:44.
12. Учення і Завіти 29:39.
13. 1 Самуїлова 15:22.
14. Лука 22:42.
15. Див. Матвій 5; 6.
16. Див. Лука 10:30–37.
17. Див. Матвій 25:14–30.
18. Див. Лука 15:4–7.
19. Приповісті 4:26.

Старійшина М. Рассел Баллард
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Залишайтеся у човні і тримайтеся!

Якщо ми будемо зосереджуватися на Господі, нам обіцяні незрівнянні благословення.

Нещодавно мій друг узяв свого сина у подорож на надувних човнах по річці Колорадо через каньйон Катаракт, що у Південно-Східній Юті. Каньйон славиться своїми особливо небезпечними порогами, які простягаються на 23 км.

Готуючись до своєї пригоди, вони уважно переглянули веб-сайт Служби національного парку, де міститься важлива інформація стосовно особистої підготовки і поширених прихованих ризиків.

На початку подорожі один із досвідчених гідів дав важливі вказівки щодо техніки безпеки, підкреслюючи три правила, які гарантуватимуть групі безпечну подорож на порогах. “Правило номер один: залишайтеся у човні! Правило номер два: не знімайте рятувальний жилет! Правило номер три: завжди тримайтеся обома руками!” Він потім повторив ще раз, наголошуючи на кожному слові: “Перш за все, пам’ятайте правило номер один: залишайтеся у човні!”

Ця пригода нагадує мені нашу земну подорож. Більшість з нас

переживають періоди в своєму житті, де цінуються тихі води життя. Іноді ми стикаємося з бурливими порогами, які образно можна порівняти з тими, що простягаються на 23 км через каньйон Катаракт— випробуваннями, до яких можна віднести проблеми фізичного і психічного здоров’я, смерть дорогої людини, розбиті мрії і надії, і—для деяких—навіть криза віри, коли вони стикаються з питаннями, сумнівами і проблемами життя.

Господь у своїй великодушності надає допомогу, а також човна, необхідні ресурси, як-от: рятувальні жилети і досвідченого гіда, які дають скерування та вказівки з техніки безпеки, щоб допомогти нам подолати наш шлях по річці життя до нашої кінцевої мети.

Давайте ж розглянемо правило номер один: “Залишайтеся у човні!”

Президент Бригам Янг зазвичай образно називав Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів “старим кораблем під назвою “Сіон”.

Одного разу він сказав: “Ми знаходимося посеред океану.

Налігає шторм, і, як кажуть моряки, корабель трудиться щосили. “Я не збираюся тут залишатися,—скаже хтось,—я не вірю, що це справді корабель “Сіон”. “Але ж ми посеред океану!” “А мені байдуже, я не залишуся”. Він скидає бушлат—і стрибає за борт. Хіба він не втопиться? Втопиться. Те саме відбувається і з тими, хто залишає цю Церкву. Цей старий корабель справді носить ім’я “Сіон”. Залишаймося ж на ньому”¹.

Іншого разу Президент Янг заявив, що він також стурбований тим, що люди зійшли на манівці, у той час як вони були благословенні хорошим життям: “Саме у спокійну погоду, коли старий корабель “Сіон” йде під парусом з легким вітерцем, [і] коли на палубі все спокійно, деякі з братів хочуть вийти на шлюпках ... поплавати; і деякі тонуть, інших відносить течією, а треті повертаються на корабель. Давайте ж залишатися на старому кораблі, і він доставить нас у [безпечну] гавань. Ви не маєте тривожитися”².

І нарешті, Президент Янг нагадав святим: “Ми знаходимося на старому кораблі “Сіон”. ... [Бог] стоїть за штурвалом і залишатиметься там ... Все добре. Співайте алілуя; бо Господь тут. Він наказує, скеровує і спрямовує. Якщо люди повністю довіряться своєму Богові, ніколи не зречуться ні своїх завітів, ні свого Бога, Він скеровуватиме нас вірним шляхом”³.

З випробуваннями, які ми маємо сьогодні, як нам залишитися на старому кораблі “Сіон”?

Ось як. Нам необхідно відчувати навернення, що триває, збільшуючи нашу віру в Ісуса Христа і нашу відданість Його євангелії протягом нашого життя—не одноразово, а постійно. Алма спитав: “І ось тоді я кажу вам, браття [і сестри] мої, чи пережили ви перемену в серці, і чи відчули ви, ніби співаєте пісню викупительної любові, я хочу спитати, чи можете ви відчувати це тепер?”⁴

У наш час досвідчених гідів можна порівняти з апостолами і пророками Церкви, натхненними місцевими провідниками священства й провідниками допоміжних товариств. Вони допомагають нам безпечно дістатися нашої кінцевої мети.

Нещодавно я виступав на семінарі для нових президентів місії і порадив ось що:

“Тримайте очі вашої місії на провідниках Церкви. ... Ми не будемо і ... не можемо ввести [вас] в оману.

І, навчаючи своїх місіонерів зосереджувати увагу на нас, вчіть їх ніколи не йти за тими, хто вважає, що знає більше як керувати справами Церкви, ніж це роблять Небесний Батько й Господь Ісус Христос через провідників священства, які мають ключі головувати.

У своєму служінні я виявив, що ті, хто заблукав і заплутався, як правило, це ті, хто найчастіше ... забуває, що коли Перше Президентство і Кворум дванадцятьох говорять єдиним голосом, це голос Господа для того часу. Господь нагадує нам: “Чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно [УЗ 1:38]”⁵.

Іншими словами, вони залишають старий корабель “Сіон”—вони відходять; вони відступають. На жаль, часто вони починають короткострокові, а в кінцевому підсумку, довгострокові непередбачувані

наслідки, які стосуються не лише їх, але й їхніх сімей.

Наших місцевих провідників Церкви, як і досвідчених гідів, було загартовано життєвим досвідом; підготовлено й виховано апостолами і пророками й іншими чинами Церкви; а найголовніше, вони були навчені самим Господом.

Якось цього року я виступав перед дорослою молоддю Церкви на трансляції духовного вечора ЦСО у травні. Я сказав:

“Я чув, що, на думку деяких людей, провідники Церкви відірвані від реального життя. Ці люди забувають про те, що ми є досвідченими чоловіками та жінками, і впродовж життя ми бували у дуже багатьох місцях й працювали з багатьма людьми різного походження. Виконуючи свої теперішні призначення, ми в буквальному сенсі їздимо по всій земній кулі, де зустрічаємося з політичними, релігійними провідниками, видатними бізнесменами та керівниками гуманітарних служб по всьому світу. І хоча ми дійсно познайомилися з [керівниками] у Білому домі у Вашингтоні, округу, Колумбія, і зустрічалися з очільниками країн [і провідниками релігій] по всьому світу, ми також відвідували найскромніші [сім’ї і народи] у світі ...

Якщо ви вдумливо проаналізуєте наше життя і служіння, то найвірогідніше погодитися, що є небагато людей, які бачать і відчувають світ так само, як і ми. Ви зрозумієте, що ми менше відірвані від реальності, ніж більшість людей у світі. ...

... Однак є щось особливе в мудрості, яку має кожен з [провідників Церкви] окремо, і всі разом. І це може принести втішення. Ми багато чого пережили: у тому числі наслідки різних громадських законів, політик, розчарувань, трагедій,

смерті своїх членів сім'ї. Ми не відірвані від життя, яким живе ви”⁶.

Разом із застосованим мною правилом номер один, пам'ятайте правила номер два і три: ніколи не знімайте рятувальний жилет і тримайтеся обома руками. Слова Господа містяться в Писаннях і вченнях апостолів й пророків. Вони надають нам пораду і провід, які, якщо прислухатись до них, діятимуть як духовний рятувальний жилет, і допоможуть нам знати, як триматися обома руками.

Нам треба стати, як сини Мосії, які “зміцніли у пізнанні істини”. Ми можемо стати людьми “з твердим розумінням”. Цього можна досягти тільки “вивча[ючи] Писання старанно, щоб [ми] могли знати слово Бога”⁷.

Досліджуючи Писання і слова минулих й сучасних апостолів та пророків, ми маємо зосереджуватися на тому, аби вивчати і любити вчення Христа та жити за ними.

Окрім розвинення звички особистого читання Писань, ми маємо бути як сини Мосії і віддаватися “багато ... молитві і посту”⁸.

Здається, що це нелегко оцінити, але воно має велике значення. Продовжуйте зосереджуватися на цих простих принципах й намагайтеся не відволікатися.

Коли я знайомився з людьми, які під час випробувань і напастей не залишилися в човні і не трималися обома руками, або не залишилися у човні в часи відносного спокою, я помітив, що багато хто з них припинив зосереджуватися на основних істинах евангелії—в першу чергу, на причинах, чому вони приєдналися до Церкви; причинах, чому вони залишалися повністю зобов'язаними і активно дотримувалися евангельських норм і благословляти людей шляхом відданого посвяченого служіння; та способах, завдяки яким Церква була в їхньому житті “місцем духовного насичення і зростання”⁹.

Джозеф Сміт навчав такої основної істини: “Фундаментальними принципами нашої релігії [є] свідчення апостолів і пророків стосовно Ісуса Христа, “що Він помер, був похований, піднявся на третій день, і вознісся на небеса”. А все інше,

що стосується нашої релігії, є лише додатком до цього”¹⁰.

Якщо ми будемо зосереджуватися на Господі, нам обіцяні незрівнянні благословення: “Отже, ви повинні просуватися вперед з непохитною вірою в Христа, маючи справжню яскравість надії, і любов до Бога і до всіх людей. Отже, якщо просуватиметеся вперед, бенкетуючи словом Христа і витерпите до кінця, ось так каже Батько: ви будете мати вічне життя”¹¹.

Іноді вірні святі останніх днів і щиро зацікавлені Церквою починають зосереджуватися на “додатках”, а не на фундаментальних принципах. Таким чином Сатана спокушає нас відволіктися від простого і зрозумілого послання відновленої евангелії. Ті, хто так сильно відволікається, часто відмовляються від прийняття причастя, тому що вони зосередилися, навіть захопилися, менш важливими справами або вченнями.

Хтось може зосереджуватися на виникаючих питаннях і сумнівах. Звичайно ж, мати запитання і відчувати сумніви не суперечить практиці відданого учнівства. Нещодавно Рада Першого Президентства і Кворум Дванадцятьох Апостолів заявили: “Ми розуміємо, що час від часу члени Церкви матимуть запитання про вчення, історію або діяльність Церкви. Члени Церкви завжди мають можливість поставити такі запитання та щиро прагнути дізнатися більше”¹².

Пам'ятайте, що сам Джозеф Сміт мав запитання, з яких почалося Відновлення. Він був шукачем і, як Авраам, знайшов відповіді на найголовніші питання життя.

Важливі запитання зосереджуються на найголовнішому—плані Небесного Батька і Спокуті

Спасителя. Наш пошук має спонукати нас стати добрими, ніжними, люблячими, прощаючими, терплячими, відданими учнями. Ми маємо бути готовими, як вчив Павло “нос[ити] тягарі один одного і так викона[ти] закона Христового”¹³.

Нести тягар один одного полягає в тому, аби допомагати, підтримувати і розуміти всіх, у тому числі хворих, немічних, убогих духом і тілом, шукачів і збентежених, а також інших членів Церкви-учнів— у тому числі провідників Церкви, яких було покликано Господом служити у певний період.

Брати і сестри, залишайтеся у човні, користуйтеся своїми рятувальними жилетами і тримайтеся обома руками. Не відволікайтесь! І якщо хто з вас випав з човна, ми вас шукатимемо, знайдемо вас і служитимемо вам, щоб безпечно доставити вас до старого корабля “Сіон”, де за штурвалом стоять Бог, наш Батько, і Господь Ісус Христос, і Вони поведуть нас правильним шляхом, про що я смиренно свідчу в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), сс. 82–83.
2. Brigham Young, “Discourse,” *Deseret News*, Jan. 27, 1858, 373.
3. Brigham Young, “Remarks,” *Deseret News*, Nov. 18, 1857, 291.
4. Алма 5:26.
5. М. Расселл Баллард, (address given at the new mission presidents' seminar, June 25, 2014), 8.
6. М. Расселл Баллард, “Будьте спокійними та знайте, що Я є Бог” (Духовний вечір Церковної системи освіти, 4 травня 2014 р.); lds.org/broadcasts.
7. Алма 17:2.
8. Алма 17:3.
9. First Presidency and Quorum of the Twelve Apostles letter, June 28, 2014.
10. Joseph Smith, *Elders' Journal*, July 1838, 44.
11. 2 Нефій 31:20.
12. First Presidency and Quorum of the Twelve Apostles letter, June 28, 2014.
13. Галатам 6:2.

Старійшина Річард Г. Скотт
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Зробіть застосування віри своїм головним пріоритетом

Попри всі важкі виклики нашого життя, ми маємо приділяти час активному застосуванню нашої віри.

Коли Адам і Єва були в Еденському саду, усе необхідне для щоденної підтримки життя їм щедро надавалося. У них не було труднощів, випробувань чи болю. Оскільки вони ніколи не мали важких часів, вони не знали, що можуть бути щасливими. Вони ніколи не відчували неспокою, тому не могли відчути спокій.

Зрештою Адам і Єва порушили заповідь не їсти плоду дерева пізнання добра і зла. Зробивши так, вони більше не були у стані невинності. Вони почали відчувати принципи протилежності. Вони почали зустрічатися з хворобами, які послаблювали їхнє здоров'я. Вони почали відчувати сум, так само як і радість.

Через те, що Адам і Єва вкусили заборонений плід, у світі з'явилося знання про добро і зло. Їхній вибір дав можливість кожному з нас прийти на цю землю, щоб бути перевіреним і випробуваним¹. Ми благословенні свободою волі, тобто здатністю

приймати рішення і бути відповідальними за ці рішення. Падіння принесло в наше життя почуття як щастя, так і суму. Ми здатні зрозуміти, що таке спокій, оскільки відчуваємо неспокій².

Наш Небесний Батько знав, що з нами це станеться. Це все є частиною Його досконалого плану щастя. Він підготував шлях через життя Його досконало слухняного Сина, Ісуса Христа, нашого Спасителя, щоб Його Спокута пододала кожную складність, яку ми можемо мати у смертному житті.

Ми живемо у складні часи. Мені не треба перелічувати усі джерела зла у світі. Немає необхідності описувати усі можливі випробування і сум, які є складовими смертного життя. Кожен з нас особисто знає про свою боротьбу зі спокусами, бодем і сумом.

У доземному світі нас навчали, що мета нашого приходу сюди— проходити оцінювання, перевірку і випробування³. Ми знали, що

будемо зустрітися зі злом супротивника. Іноді ми можемо відчувати себе більш обізнаними в тому, що стосується негативних сторін смертного життя, ніж позитивних. Пророк Легій навчав: “Бо певно є потреба в тому, щоб була протилежність у всьому”⁴. Попри всі важкі виклики нашого життя, ми маємо приділяти час активному застосуванню нашої віри. Таке застосування запрошує у наше життя позитивну, сповнену віри силу Спокути Ісуса Христа.

Наш Небесний Батько дав нам засоби, щоб допомогти нам прийти до Христа і застосовувати віру в Його Спокуту. Коли ці засоби стають основними звичками, вони проторюють найлегший шлях до отримання спокою серед викликів смертного життя. Сьогодні я вирішив поговорити про чотири такі засоби. Коли я говоритиму, спробуйте оцінити ваше особисте використання кожного засобу; потім прагніть отримати скерування від Господа, щоб визначити, як ви можете краще скористатися кожним із них.

Молитва

Перший засіб—це молитва. Вирішіть спілкуватися з вашим Небесним Батьком часто. Виділяйте час щодня, щоб ділитися з Ним вашими думками і почуттями. Розповідайте Йому про все, що вас непокоїть. Він цікавиться як найважливішими так і найбуденнішими сторонами вашого життя. Діліться з Ним повною гаммою почуттів і переживань.

Поважаючи вашу свободу вибору, Небесний Батько ніколи не буде силою змушувати вас молитися Йому. Але коли ви скористаетесь цією свободою і включите Його у кожний аспект вашого щоденного життя, ваше серце почне сповнюватися спокоєм, радісним спокоєм.

Цей спокій осяє вашу боротьбу світлом вічності. Він допоможе вам справлятися з цими викликами з позиції вічності.

Батьки, допомагайте створювати вашим дітям захист, озброюючи їх зранку і ввечері силою сімейної молитви. Дітей щодня атакує зло хтливості, пожадливісті, гордині та багатьох інших видів грішної поведінки. Захистіть ваших дітей від щоденного впливу світу, зміцнивши їх сильними благословеннями, які приходять від сімейної молитви. Сімейна молитва має бути беззастережним пріоритетом вашого щоденного життя.

Вивчення Писань

Другий засіб—це вивчення слова Бога в Писаннях і словах сучасних пророків. Ми звертаємося до Бога через молитву. Він найчастіше відповідає нам через Його записане слово. Щоб знати, як звучить Божественний голос і які викликає відчуття, читайте Його слова, вивчайте Писання і обдумуйте їх⁵. Зробіть їх невід’ємною складовою щоденного життя. Якщо ви бажаєте, щоб ваші діти розпізнавали, розуміли підказки Духа

і діяли на їх основі, ви маєте вивчати Писання разом з ними.

Не піддавайтеся обману Сатани, що у вас немає часу читати Писання. Вирішіть знайти час для того, щоб їх вивчати. Бенкетування словом Бога щодня є важливішим, ніж сон, школа, робота, телепередачі, відеоігри чи соціальні мережі. Вам можливо доведеться переорганізувати свої пріоритети, щоб знайти час для вивчення слова Бога. Якщо є така необхідність, зробіть це!

Є багато пророчих обіцянь щодо благословень щоденного вивчення Писань⁶.

Я додам свій голос з наступним обіцянням: якщо ви щодня виділите час для особистого і сімейного вивчення слова Бога, у вашому житті переважатиме мир. Цей мир не прийде від зовнішнього світу. Він ітиме з вашої домівки, з вашої сім’ї, з вашого серця. Це буде дар Духа. Ви будете випромінювати його, впливаючи на людей світу, які оточують вас. Ви будете робити щось дуже важливе, що посилять сукупний мир у світі.

Я не проголошую, що у вашому житті зникнуть виклики. Пам’ятайте,

коли Адам і Єва були в Саду, вони були вільні від труднощів, але вони не могли відчувати щастя, радість і мир⁷. Виклики є важливою складовою смертного життя. Через щоденне, постійне вивчення Писань ви знайдете мир у безладді, що вас оточує, і силу протистояти спокусам. Ви розвинете сильну віру у милість Бога і будете знати, що через Спокуту Ісуса Христа усе буде виправлено згідно з розкладом Бога.

Домашній сімейний вечір

У той час, як ви працюєте над тим, щоб зміцнити свою сім'ю і мати в ній мир, пам'ятайте про третій засіб: щотижневий домашній сімейний вечір. Застерегаю вас не робити домашній сімейний вечір лише останньою справою насиченого дня. Вирішіть, що увечері в понеділок ваша сім'я буде вдома разом увесь вечір. Не дозволяйте вимогам роботи, спорту, гуртків, домашніх завдань чи будь-чого іншого стати важливішими за час, який ви проводите разом вдома з вашою сім'єю.

Не стільки важливо те, як ви організуєте цей вечір, як те, скільки часу

ви в нього вклали. Євангелії треба навчати і формально і неформально. Зробіть його змістовним для кожного члена сім'ї. Домашній сімейний вечір—це дорогоцінний час, коли можна приносити свідчення у безпечному середовищі; навчатися навчати, планувати та організовувати; зміцнювати сімейні узи; розвивати сімейні традиції; розмовляти одне з одним; і, що найважливіше, чудово провести час разом!

На останній квітневій конференції сестра Лінда Ш. Рівз сміливо заявила: “я маю свідчити про благословення від щоденного читання Писань, молитви і щотижневого проведення домашніх сімейних вечорів. Це ті самі поради, які допоможуть зняти напруження, скеровуватимуть наше життя і додатково захистять наші домівки”⁸. Сестра Рівз дуже мудра жінка. Я наполегливо заохочую вас отримати власне свідчення про ці три важливі звички.

Відвідування храму

Четвертий засіб—це ходити до храму. Ми всі знаємо, що на цій

землі немає більш спокійного місця, ніж храми Бога. Якщо у вас немає храмової рекомендації, будьте гідними того, щоб отримати її. Якщо у вас є рекомендація, часто нею користуйтеся⁹. Заплануйте регулярне відвідування храму. Нікому і нічому не дозволяйте завадити вашому перебуванню там.

Знаходячись у храмі, прислухайтеся до слів обрядів, обдумуйте їх, моліться про них і прагніть зрозуміти їхнє значення. Храм—це одне з найкращих місць для усвідомлення сили Спокути Ісуса Христа. Шукайте *Його* там. Пам'ятайте, що набагато більше благословень приходить, якщо ви приносите в храм імена членів вашої сім'ї.

Ці чотири засоби є основоположними звичками для забезпечення вашого життя у силі Спокути Ісуса Христа. Пам'ятайте, що наш Спаситель є Князем Миру. Мир у цьому смертному житті приходить через *Його* викупну жертву. Якщо ми постійно молимося уранці і ввечері, щодня вивчаємо наші Писання, щотижня проводимо домашній сімейний вечір і регулярно відвідуємо храм, ми активно приймаємо *Його* запрошення “прийти до Нього”. Чим більше ми розвиваємо ці звички, тим більше Сатана буде прагнути нашкодити нам, але його здатність зробити це буде зменшуватися. Через ці засоби ми використовуємо нашу свободу вибору, щоб повністю прийняти дари *Його* викупної жертви.

Я не кажу, що усі труднощі життя зникнуть, якщо ви будете робити це. Ми прийшли у смертне життя саме для того, аби зростати через випробування і перевірки. Виклики допомагають нам ставати більш схожими на нашого Небесного Батька, і Спокута Ісуса Христа

Кватемок, Мексика

дає змогу витримати ці виклики¹⁰. Я свідчу, що якщо ми активно будемо до Нього приходити, ми зможемо витримати будь-яку спокусу, увесь сердечний біль, усі виклики, з якими зустрічаємося, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Мойсей 5:11.
2. Див. Мойсей 4–5.
3. Див. Авраам 3:25.
4. 2 Нефій 2:11.
5. Див. Учення і Завіти 18:36; див. також вірші 34–35.
6. Ось деякі приклади цього:

Президент Томас С. Монсон сказав: “Коли ми читаємо Писання і розмірковуємо над ними, то відчуваємо приємний вплив Духа на наші душі. Ми можемо знаходити відповіді на свої запитання. Ми дізнаємося про благословення, які приходять завдяки дотриманню Божих заповідей. Ми здобуємо шире свідчення про Небесного Батька і нашого Спасителя Ісуса Христа та про Їхню любов до нас. Поєднуючи вивчення Писань з молитвами, ми здобуємо достовірне знання, що євангелія Ісуса Христа істинні. ... Якщо ми не забуваємо молитися і приділяємо час вивченню Писань, у нашому житті буде набагато більше благословень, а наші тягарі буде полегшено” (“Ми ніколи не самотні”, *Ліягона*, лист. 2013, с. 122).

Президент Гордон Б. Хінклі сказав: “Я обіцяю вам беззастережно, що якщо кожен з вас буде дотримуватися цього простого плану, незалежно від того, скільки разів ви читали Книгу Мормона раніше, у ваше життя і домівку прийде більше Духа Божого, змицніть ваша рішучість слухатися Його заповідей і зросте свідчення про реальність Сина Божого” (“Живе й правдиве свідчення”, *Ліягона*, серп. 2005, с. 6).

Президент Говард У. Хантер сказав: “Сім'ї мають великі благословення, якщо мудрі батьки і матері збирають навколо себе своїх дітей, читають разом зі сторінок бібліотеки Писань, а потім вільно обговорюють прекрасні історії і думки

так, як кожен їх зрозумів. Часто молоді і маленькі діти мають дивовижні думки щодо значення основної літератури нашої релігії і вдячність за неї” (“Reading the Scriptures,” *Ensign*, Nov. 1979, 64).

Президент Езра Тефт Бенсон сказав: “Часто ми багато зусиль витрачаємо на те, щоб збільшити рівень активності в наших колах. Ми старанно працюємо над тим, щоб збільшити процентне співвідношення відвідуючих причасні збори. Ми трудимося над підвищенням проценту наших молодих чоловіків, які служать на місії. Ми боремося за збільшення кількості тих, хто укладає шлюб у храмі. Усі ці зусилля заслуговують на схвалення і важливі для зростання царства. Але коли окремі члени Церкви і сім'ї занурюються регулярно і постійно у вивчення Писань, ці інші області підвищення активності автоматично посиляться. Зростуть свідчення. Здатність виконувати зобов'язання посиляться. Сім'ї зміцнюватимуться. Підє потік особистих одкровенень” (“The Power of the Word,” *Ensign*, May 1986, 81).

Президент Спенсер В. Кімбол сказав: “Я відчуваю, що, коли я стаю недбалим у своїх стосунках з Божеством і коли здається, що божественне вухо не чує і божественний голос не промовляє, я далеко, дуже далеко. Якщо ж я заглиблююся у Писання, відстань зменшується і духовність повертається. Я відчуваю, що більше люблю тих, кого маю любити всім серцем, розумом і силою, і якщо я люблю їх більше, мені легше дотримуватися їхньої поради”. (*Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол* (2006), с. 72.)

Президент Меріон Дж. Ромні сказав: “Я впевнений, що якщо у наших домівках батьки молитовно і регулярно читатимуть з Книги Мормона, самі і зі своїми дітьми, дух цієї чудової книги наповнить наші домівки і всіх, хто там живе. Посилиться дух благоговіння; зросте взаємоповага і ввічливість один до одного. Дух суперечок відійде. Батьки будуть давати поради своїм дітям з більшою любов'ю і мудрістю. Діти будуть краще реагувати на поради своїх батьків і прислухатимуться до них. Зросте праведність. Віра, надія і милосердя—чиста любов

Христа—перебуватимуть у наших домівках і житті, несучи з собою туди мир, радість і щастя” (“The Book of Mormon,” *Ensign*, May 1980, 67).

Президент Бойд К. Пекер сказав: “Істинне вчення, коли його розуміють, змінює ставлення і поведінку. Вивчення доктрин євангелії покращить поведінку швидше, ніж це зробить вивчення самої поведінки” (“Не бійтеся”, *Ліягона*, трав. 2004, с. 79).

Старійшина Девід А. Беднар сказав: “Кожна сімейна молитва, кожен епізод з сімейного вивчення Писань та кожен домашній сімейний вечір—це мазок пензля на картині наших душ. Може виявитися, що жодна з цих подій не буде дуже вражаючою або пам'ятною. Але так само як жовтий, золотий та коричневий мазки фарби доповнюють один одного та утворюють вражаючий шедевр, так і наша послідовність у виконанні, на вигляд, маленьких речей, може привести до значних духовних результатів” (“Бути більш старанними і турботливими вдома”, *Ліягона*, лист. 2009, сс. 17–20).

7. Див. 2 Нефій 2:13.
8. Лінда Ш. Рівз, “Захист від порнографії—домівка, де зосереджуються на Христі”, *Ліягона*, трав. 2014, сс. 16–17.
9. Президент Говард У. Хантер сказав: “У цьому дусі я запрошую святих останніх днів дивитися на храм Господа, як на величний символ вашого членства в Церкві. Найглибше бажання мого серця—це щоб кожен член Церкви був гідним увійти до храму. Господь буде задоволеним, якщо кожен дорослий член Церкви буде гідним діючої храмової рекомендації і носитиме її з собою. Те, що нам слід робити і чого не слід робити, аби бути гідними храмової рекомендації, є саме тим, що забезпечить наше щастя як особисте, так і сімейне. Давайте будемо народом, який відвідує храм. Відвідуйте храм настільки часто, наскільки дозволяють особисті обставини. Тримайте у себе вдома зображення храму там, де діти зможуть його побачити. Навчайте їх меті дому Господа. Нехай вони з юного віку планують іти туди і залишатися гідними цього благословення” (“Exceeding Great and Precious Promises,” *Ensign*, Nov. 1994, 8).
10. Див. 2 Нефій 2:2.

Старійшина Карлос А. Годой
Сімдесятник

Господь має план для нас!

Якщо ми продовжуватимемо жити так, як і живемо, то чи виповняться обіцяні благословення?

Який це привілей брати участь у цьому історичному моменті, коли промовці на генеральній конференції мають можливість говорити їхньою рідною мовою. Коли минулого разу я виступав за кафедрою англійською мовою, то переймався своїм акцентом. Зараз я хвилююся стосовно того, чи не буду зашвидким, виступаючи рідною португальською мовою. Я не хочу говорити швидше за субтитри, які змінюватимуться.

Всі ми колись приймали або ще прийматимемо важливі рішення у своєму житті. Яку професію мені обрати: цю чи іншу? Чи маю я служити на місії? Чи та це особа, з якою я маю укласти шлюб?

Існують ситуації в різних сферах нашого життя, в яких незначні зміни в напрямі можуть мати значні наслідки у майбутньому. За словами Президента Дітера Ф. Ухтдорфа: "Протягом багатьох років служіння Господу ... , я зрозумів, що різниця між щастям і горем окремих людей, шлюбів і сімей нерідко зводиться до помилки лише в декілька градусів" ("Лише декілька градусів", *Ліягона*, трав. 2008, с. 58).

Як ми можемо уникнути цих маленьких помилок у підрахунках?

Щоб проілюструвати моє послання, я використаю приклад з особистого досвіду.

Наприкінці 1980-х наша молода сім'я складалася з моєї дружини, Моніки, двох з наших чотирьох дітей і мене. Ми жили в Сан-Паулу, Бразилія, я працював на хорошу компанію. Я завершив навчання в університеті і недавно був звільнений як єпископ приходу, на території якого ми мешкали. Життя йшло добре і все здавалося таким, як має

бути—поки одного дня до нас не завітав старий друг.

В кінці його візиту він дещо сказав і поставив запитання, яке змінило мій світогляд. Він сказав: "Карлосе, здається, що все йде добре у тебе, у твоєї сім'ї, на твоїй роботі і у твоєму служінні в Церкві, але—" і тут прозвучало запитання: "Якщо ти продовжуватимеш жити так, як живеш, то чи виповняться благословення, обіцяні у твоєму патріаршому благословенні?"

Я ніколи не думав про своє патріарше благословення у цьому світі. Я читав його час від часу, але жодного разу з думкою про благословення, обіцяні в майбутньому, і оцінкою того, як я живу зараз.

Коли він пішов, я звернув свою увагу на своє патріарше благословення з питанням: "Якщо ми продовжуватимемо жити так, як і живемо, то чи виповняться обіцяні благословення?" Трохи поміркуювавши, я відчув, що дещо необхідно змінити, зокрема те, що стосується моєї освіти і професії.

Те рішення було не між тим, що є правильним і неправильним, а між тим, що було добре, а що—краще, як навчав нас старійшина Даллін Х. Оукс, коли сказав: "Роблячи вибір, нам слід пам'ятати, що якщо він є добрим—цього ще недостатньо. Можна зробити кращий, а також найкращий" ("Добре, краще, найкраще", *Ліягона*, лист. 2007, с. 105).

Як же тоді нам впевнитися, що ми приймаємо найкраще рішення?

Ось кілька принципів, про які я дізнався.

Принцип № 1: нам потрібно обдумувати варіанти вибору, пам'ятаючи про кінцеву мету

Прийняття рішень, які можуть вплинути на наше життя і життя

тих, кого ми любимо, без повного передбачення їхніх наслідків, може нести певні ризики. Однак, якщо ми уявляємо можливі наслідки цих рішень у майбутньому, то можемо більш ясно бачити який найкращий шлях обрати зараз.

Розуміння того, хто ми, чому ми тут, і що Господь очікує від нас у цьому житті, допомагає нам мати ширше бачення, якого ми потребуємо.

Ми можемо знайти приклади в Писаннях, коли ширше бачення вносило ясність стосовно того, який шлях обрати.

Мойсей говорив з Господом лицем до лица, дізнався про план спасіння і у такий спосіб краще зрозумів свою роль як пророка, який зібрав Ізраїль.

“І Бог говорив до Мойсея, кажучи: Ось, Я є Господь Бог Всемогутній, ...

І Я покажу тобі витвір Моїх рук

І Я маю роботу для тебе, Мойсею, сину Мій” (Мойсей 1:3–4, 6).

Маючи таке розуміння, Мойсей зміг витерпіти багато років страждань в пустелі і привести Ізраїль назад в його дім.

Легій, великий пророк з Книги Мормона, бачив сон, і у своїх видіннях дізнався про свою місію—вивести його сім’ю в обіцяну землю.

“І сталося, що Господь наказав моему батькові, а саме у сновидінні, забрати свою сім’ю і піти у пустиню.

І він залишив свій дім, і землю свого успадкування, і своє золото, і своє срібло, і свої коштовності” (1 Нефій 2:2, 4).

Легій залишався вірним цьому видінню попри труднощі подорожі і необхідність залишити комфортне життя в Єрусалимі.

Пророк Джозеф Сміт є ще одним великим взірцем. Отримавши багато одкровенень, починаючи з Першого видіння, він зміг виконати свою місію з відновлення всього (див. Джозеф Сміт—Історія 1:1–26).

А як щодо нас? Що Господь очікує від кожного з нас?

Нам не потрібно бачити ангела, щоб здобути розуміння. У нас є Писання, храм, сучасні пророки, наші патріарші благословення, натхненні провідники і, понад усе, право отримувати особисте одкровення у скеруванні наших рішень.

Принцип № 2: ми маємо бути готові до випробувань, які прийдуть

Найкращі шляхи у житті рідко є найлегшими. Часто, це цілком навпаки. Ми можемо подивитися на приклади пророків, які я щойно згадав.

Подорожі Мойсея, Легія і Джозефа Сміта не були легкими, незважаючи на той факт, що їхні рішення були правильними.

Чи готові ми заплатити ціну за наші рішення? Чи готові ми залишити зону нашого комфорту, щоб досягти кращого місця?

Повертаючись до історії з моїм патріаршим благословенням, на той момент я дійшов висновку, що мені слід отримати додаткову освіту і звернутися з проханням

про стипендію в американському університеті. Якби мене взяли, мені довелося б залишити свою роботу, продати все, що у нас було, і на два роки переїхати жити до Сполучених Штатів Америки, в якості студента-стипендіата.

Такі тести, як: TOEFL і GMAT стали першими випробуваннями, які потрібно було подолати. На це пішло три довгі роки підготовки. Я чув багато відмов і кілька відповідей “можливо” до того, як мене прийняли в університет. Я все ще пам’ятаю телефонний дзвінок наприкінці третього року від особи, відповідальної за надання стипендій.

Він сказав: “Карлосе, у мене для вас є хороші й погані новини. Хороша новина у тому, що ви один з трьох фіналістів цього року”. В той час як вакансія на стипендію була лише одна. “Погана новина в тому, що один з інших кандидатів—це син важливої особи, ще один кандидат—син ще однієї важливої особи, і ще є ви”.

Я швидко відповів: “А я ... я син Бога”.

На щастя, земне батьківство не було вирішальним фактором, і того

1992 року мене було прийнято.

Ми є дітьми Всемогутнього Бога. Він є нашим Батьком, Він любить нас, і Він має план для нас. Ми тут, у цьому житті, не для того, щоб марнувати свій час, старіти й помирати. Бог хоче, щоб ми зростали і досягли нашого потенціалу.

За словами Президента Томаса С. Монсона: “Кожен з вас, у шлюбі ви чи ні, незалежно від віку, має можливість навчатися і зростати. Розвивайтеся у знанні, як в інтелектуальному, так і в духовному, аж до повноти вашого божественного потенціалу” (“The Mighty Strength of the Relief Society”, *Ensign*, Nov. 1997, с. 95).

Принцип № 3: нам потрібно ділитися цим баченням з людьми, яких ми любимо

Легій не раз намагався допомогти Ламану і Лемуїлу зрозуміти важливість змін, до яких вони вдавалися. Той факт, що вони не розділяли бачення свого батька, призводив до їх ремствувань під час подорожі. Нефій, з іншого боку, шукав Господа, щоб побачити те, що бачив його батько.

“І сталося, після того, як я, Нефій, вислухав усі слова мого батька про

те, що він бачив у видінні, ... я ... також захотів побачити, і почути, і пізнати все те, силою Святого Духа” (1 Нефій 10:17).

Отримавши це видіння, Нефій зміг не лише подолати випробування подорожі, але й вести свою сім’ю, коли настала така потреба.

Існує велика ймовірність того, що коли ми вирішуємо піти певним шляхом, це вплине на людей, яких ми любимо, і дехто навіть розділить з нами результати цього вибору. В ідеалі, вони мають побачити те, що бачимо ми, і розділять з нами наш світогляд. Так відбувається не завжди, але коли так станеться, подорож буде набагато легшою.

В особистій історії, яку я використав за приклад, мені безсумнівно потрібна була підтримка моєї дружини. Діти ще були маленькими і не могли багато сказати, однак підтримка моєї дружини була дуже важливою. Я пам’ятаю, що спершу нам з Монікою потрібно було ретельно обговорити зміну в планах, поки вона не відчула спокій і також не стала відданою цій ідеї. Те бачення, яким я поділився з нею, допомогло їй не тільки підтримати таку зміну, але й посісти важливу роль в її успішному виконанні.

Я знаю, що Господь має план для нас у цьому житті. Він знає нас. Він знає, що є кращим для нас. Тільки тому, що все йде добре, не означає, що ми не повинні обдумувати час від часу, що має бути щось краще. Якщо ми продовжуватимемо жити так, як і живемо, то чи виповняться обіцяні благословення?

Бог живе. Він є нашим Батьком. Спаситель Ісус Христос живе, і я знаю, що через Його спокутну жертву ми можемо знайти сили для подолання наших щоденних випробувань. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Аллан Ф. Пекер
Сімдесятник

Книга

Сімейна історія і храмова робота мають бути невід'ємною частиною нашого особистого поклоніння.

Будучи юним, 12-річним скаутом, я отримав дарунок, якого так палко бажав у додаток до свого скаутського спорядження. То була сокирка з чохлам з якісної шкіри! Під час наступного походу з ночівлею ми прибули до табору вже як стемніло, промоклі й холодні через сильний сніг в дорозі. Все, про що я міг думати, це розпалити велике багаття. Я відразу ж відправився рубати повалене дерево своєю новою сокиркою. Рубаючи дерево, я засмутився, бо, здавалося, що вона не дуже добре рубає. Відчуваючи смуток, я почав працювати ще завятіше. Розчарований, я повернувся до табору лише з кількома

гілками. При світлі іншого багаття я виявив проблему. Я не зняв чохол з сокирки. Та можу сказати, що чохол був геть пошматований. Урок такий: я не помітив інших речей.

Працюючи над піднесенням, ми маємо працювати над всіма вимогами і не губитися, зосередившись на одній або двох вимогах, чи на інших непов'язаних речах. Пошуки царства Божого ведуть до радості й щастя¹. Якщо потрібно, ми маємо бути готові *змінитися*. Часті незначні виправлення є менш болісними й руйнівними, ніж значні виправлення шляху.

Не так давно ми з сестрою Пекер відвідували кілька інших країн. Ми

підготували свої паспорти та інші документи. Нам зробили всі щеплення, ми пройшли медичне обстеження, отримали візи і штампи. По прибутті наші документи перевірили і, коли всі вимоги були виконані, нам дозволили в'їхати в інші країни.

Підготовка до піднесення схожа на в'їзд до іншої країни. Кожен з нас має отримати свій духовний паспорт. Не ми *висуваємо* вимоги, проте, індивідуально, ми маємо задовольнити кожну з них. План спасіння містить всі вчення, закони, заповіді і обряди, які потрібні *всім*, щоб стати гідними піднесення². Тоді, “завдяки спокуті [Ісуса] Христа все людство може бути спасеним”³. Церква допомагає, але не може зробити це за нас. Набуття гідності для піднесення стає метою життя.

Христос організував Свою Церкву, щоб допомагати нам. Він покликав 15 чоловіків, яких ми підтримуємо як пророків, провідців і одкровителів, щоб скеровувати Церкву і навчати людей. Перше Президентство⁴ і Кворум Дванадцятьох Апостолів⁵ мають однакову владу і повноваження⁶, а старший апостол назначається Президентом Церкви. Сімдесятники покликаються допомагати⁷. Провідники не визначають вимоги піднесення. Це зробив Бог! Ці провідники покликаються навчати, роз'яснювати, напучувати і навіть *застерігати*, щоб ми залишалися на шляху⁸.

Як пояснюється у церковному Довіднику: “Здійснюючи свою мету допомогти окремим людям і сім'ям стати гідними піднесення, Церква зосереджує свою діяльність на виконанні божественно призначених обов'язків. Серед них: допомагати членам Церкви жити за євангелією Ісуса Христа, здійснювати збирання Ізраїлю через місіонерську роботу, піклуватися про бідних і нужденних

та забезпечувати можливості для спасіння померлих через будівництво храмів і виконання вікарних обрядів”⁹. Ці чотири напрями та всі інші закони, заповіді і обряди є обов’язковими і не виконуються на вибір. Завдяки Спокуті Ісуса Христа і виконанню кожної з цих вимог, ми додаємо потрібні штампи в наші духовні паспорти.

Під час цієї конференції нас навчають про зміни, які допоможуть всім нам бути краще підготовленими.

Сім’я є центром плану спасіння і можливо саме тому його також називають “велики[м] план[ом] щастя”¹⁰. Президент Бойд К. Пекер сказав: “Найвища мета усієї діяльності в Церкві полягає у тому, щоб чоловік і дружина та їхні діти могли бути щасливими вдома”¹¹.

Президент Спенсер В. Кімбол сказав: “Наш успіх, як окремих людей і як Церкви, здебільшого визначатиметься тим, наскільки віддано ми зосереджуємося на житті за євангелією вдома”¹². Життя за євангелією вдома включає в себе храмову і сімейно-історичну роботу. Вони мають бути сімейним заходом, набагато змістовнішим за церковний захід.

Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів ще раз наголосили на важливості сімейно-історичної і храмової роботи¹³. Якщо ви відгукнетесь на цей заклик, ви і ваша сім’я відчуватимете більше радості й щастя.

В Учення і Завітах ми читаємо: “Великий день Господа поруч. ... Отже, як Церква, і як народ, і як святі останніх днів, давайте принесемо Господу жертву в праведності; і давайте представимо в Його святому храмі, ... книгу, в якій вміщено записи про наших мертвих, яка буде гідна усякого прийняття”¹⁴.

Ця “книга” буде підготовлена із записів імен і обрядів бази даних церковного сайту FamilyTree (Сімейне дерево).

Я перевіряю і додаю записи в цю базу даних, оскільки хочу, щоб імена всіх тих, кого я люблю, були в цій книзі. Чи робите те саме й ви?

У 128 розділі Учення і Завітів сказано: “Бо нас без [наших предків] не можна зробити досконалими, так само і вони без нас досконалості не можуть одержати”¹⁵.

Сімейна історія—це більше, ніж генеалогія, правила, імена, дати і місця. Це більше, ніж зосередження на минулому. Сімейна історія також включає в себе теперішнє, коли ми створюємо нашу власну історію. Вона включає в себе майбутнє, коли ми створюємо майбутню історію через наших нащадків. Коли молода матір, наприклад, ділиться історіями і фотографіями своєї сім’ї зі своїми дітьми, вона виконує сімейно-історичну роботу.

Як і прийняття причастя, відвідування зборів, читання Писань, промовляння особистих молитов, виконання сімейно-історичної і храмової роботи мають бути невід’ємною частиною нашого особистого поклоніння. Відгук нашої молоді та інших на пророчче

запрошення був надихаючим і доводить, що ця робота *може і повинна* виконуватися *всіма* членами Церкви у *будь-якому* віці.

Старійшина Квентін Л. Кук пояснив: “[Тепер] у нас є вчення, храми й технології”¹⁶. Зараз цю роботу виконувати набагато легше, і вона обмежується лише кількістю членів Церкви, які ставлять її за пріоритет. Вона все ще вимагає часу й жертви, однак *всі* можуть виконувати її з відносною легкістю, порівняно з тим, як вона виконувалася лише кілька років тому.

Щоб допомогти своїм членам, Церква збрала записи і надала інструменти, аби більша частина цієї роботи могла виконуватися в наших власних домівках або в будинках приходів і храмів. Більшість перешкод було усунуто. *Як би* ви не ставилися до неї у минулому, зараз вона інша!

Однак існує одна перешкода, яку Церква не може усунути. Це особисте вагання у виконанні цієї роботи. Все, чого вона вимагає, це рішучість і трохи зусиль. На цю роботу не потрібно витратити багато часу. Якщо приділяти їй зовсім небагато часу на регулярній основі, ми сповнимся радості. Прийміть рішення зробити один крок, навчитися і попросити

інших допомогти вам. Вони допоможуть! Імена, які ви знайдете і віднесете у храм, стануть записами у “книзі”¹⁷.

Незважаючи на значне збільшення кількості членів Церкви, які беруть участь у цій роботі, ми бачимо, що відносно невелика кількість членів Церкви регулярно займається пошуками і виконує храмові обряди для своєї сім’ї¹⁸. *Наші пріоритети мають змінитися.* Не боріться з цією переминою, прийміть її! Зміна є частиною великого плану щастя.

Ця робота має виконуватися не на користь Церкві, а на користь померлих і нас самих. Нам і нашим померлим предкам потрібні штампи в наших духовних паспортах.

“Поеднання”¹⁹ наших сімей в багатьох поколіннях може відбутися лише у храмах завдяки обрядам запечатування. Кроки є простими: *просто знайдіть ім’я і віднесіть його до храму.* З часом ви зможете допомагати іншим робити це також.

За невеликим винятком, *кожен* може робити це!

Цю роботу супроводжують реальні благословення. Багатьох батьків і провідників турбує сьогоднішня ситуація у світі та її вплив на сім’ї і молодь.

Старійшина Девід А. Беднар обіцяв: “Я запрошую молодь Церкви дізнатися про Дух Іллі та відчуті Його. ... Я даю вам обіцяння, що ви будете захищені проти наростаючого впливу супротивника. Якщо ви братимете участь у цій святій роботі і любитимете її, вас буде захищено в юності й протягом усього вашого життя”²⁰.

Брати і сестри, час зняти чохла з наших сокирок і взятися до роботи. Ми не повинні жертвувати нашим піднесенням або піднесенням

наших сімей заради менш важливих інтересів.

Це робота Бога, яку мають виконувати як члени, так і не члени Церкви, молоді й літні, чоловіки й жінки.

Я завершу, процитувавши перший вірш гімну “Вперед, брати, вперед”, змінивши лише одне слово:

*“Вперед, [святі], вперед!
Щоб Господу служити.
І серце, душу й розум свій
Христові присвятить”*²¹.

Ісус Христос—Цар! Я свідчу про Нього в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. 2 Нефій 2:22–25; 9:18; Мосія 2:41.
2. Див. Путівник по Писаннях, “План Викуплення”; scriptures.lds.org.
3. Уложення Віри 1:3.
4. Див. Учення і Завіти 107:22.
5. Див. Учення і Завіти 107:23.
6. Див. Учення і Завіти 107:24.
7. Див. Учення і Завіти 107:25–26.
8. Див. Путівник по Писаннях, “Перше Президентство”, “Апостол”, “Сімдесятник”; scriptures.lds.org.
9. Довідник 2: Керування Церквою (2010), 2.2.
10. Алма 42:8.
11. Бойд К. Пекер, “Свідчення”, *Ліягона*, трав. 2014, с. 95.

12. Спенсер В. Кімбол, “Living the Gospel in the Home”, *Ensign*, May 1978, 101.

13. Див. Томас С. Монсон, “Прискорення роботи”, *Ліягона*, черв. 2014, сс. 4–5; Генрі Б. Айрінг, “Обіцяння того, що серця повернуться”, *Ліягона*, лип. 2014, сс. 4–5; Russell M. Nelson, “It All Starts with Love” (video), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/it-all-starts-with-love; Russell M. Nelson, “Adding Family to Family History Work” (video), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/adding-family-to-family-history-work; Рассел М. Нельсон, “Покоління, поєднані любов’ю”, *Ліягона*, трав. 2010, сс. 91–94; Річард Г. Скотт, “Радість від викуплення померлих”, *Ліягона*, лист. 2012, 93–95; Квентін А. Кук, “Коріння і віти”, *Ліягона*, трав. 2014, сс. 44–48; Девід А. Беднар, “І серця дітей повернуться”, *Ліягона*, лист. 2011, сс. 24–27; Neil L. Andersen, “A Classroom of Faith, Hope, and Charity” (address to Church Educational System religious educators), lds.org/broadcasts; Neil L. Andersen, “Find Our Cousins!” (виступ на сімейно-історичній конференції RootsTech, 8 лют., 2014 р.), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.

14. Учення і Завіти 128:24.

15. Учення і Завіти 128:18.

16. Квентін А. Кук, *Ліягона*, трав. 2014, с. 47.

17. Учення і Завіти 128:24.

18. Див. Квентін А. Кук, *Ліягона*, трав. 2014, с. 47.

19. Учення і Завіти 128:18.

20. Девід А. Беднар, “І серця дітей повернуться”, *Ліягона*, лист. 2011, сс. 26, 27.

21. “Вперед, брати, вперед”, *Гімни*, № 198.

Старійшина Уго Е. Мартінес
Сімдесятник

Наше особисте служіння

Нас повинна скеровувати любов Ісуса Христа, якщо ми прагнемо дізнатися про потреби тих, кому ми чимось можемо допомогти.

У Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів нам надано можливість і особисте благословення служити. Протягом всього часу мого членства в Церкві я служив багатьма способами. Подібно до того, як сказав брат Удін Фалабелла, батько старійшини Енріке Р. Фалабелли: “Від людини, яка здійснює якесь служіння, є якась користь; від людини, яка не служить, немає жодної користі”. Ці слова нам слід зберігати в нашій пам’яті та в наших серцях.

Прагнучи скерування протягом свого служіння, я знайшов втіху в згадуванні про те, що Спаситель зосереджує свою увагу на конкретній людині та на сім’ї. Його любов і лагідна увага до конкретної людини навчили мене, що Він визнає велику цінність кожного з дітей Небесного Батька і що для нас дуже важливо пересвідчитися в тому, що кожній людині служать і зміцнюють її евангелію Ісуса Христа.

У Писаннях ми читаємо:

“Пам’ятайте, що цінність душ є великою в очах Бога; ...

І якщо буде так, що вам доведеться

трудитися *всі* ваші дні ... і ... приведете *тільки одну* душу до Мене, якою великою буде ваша радість з нею в царстві Мого Батька!”¹

Кожна душа має велику цінність для Бога, бо ми Його діти і маємо потенціал стати такими, як Він².

Нас повинна скеровувати любов Ісуса Христа, якщо ми прагнемо дізнатися про потреби тих, кому ми

чимось можемо допомогти. Вчення нашого Господа, Ісуса Христа, вказують нам шлях. І саме так починається наше особисте служіння: виявлення потреб, а потім піклування про них. Як сказала сестра Лінда К. Бертон, генеральний президент Товариства допомоги: “Спочатку спостерігай, потім служи”³.

Президент Томас С. Монсон є чудовим прикладом уособлення цього принципу. В січні 2005 р., головуючи на конференції для провідників священства в Пуерто-Ріко, він своїм особистим служінням продемонстрував як служать Спаситель і Його слуги. Після завершення цих чудових зборів Президент Монсон почав потискати руки всім присутнім провідникам священства. Раптом він помітив, як один з них самотньо спостерігає за всім цим здалеку.

Президент Монсон відійшов від групи, підійшов до цього брата і поговорив з ним. Хосе Р. Заяс зі зворушенням сказав йому, що це було чудом, що він підійшов до нього, і відповіддю на молитву, яку він і

його дружина Йоланда промовили перед зборами. Він сказав Президенту Монсону, що у його дочки дуже слабе здоров'я і що у нього з собою є лист від дружини, який вона просила вручити Президенту Монсону. Брат Заяс сказав своїй дружині, що це буде неможливо, адже Президент Монсон буде дуже зайнятий. Президент Монсон вислухав розповідь, попросив дати йому листа і подумки прочитав його. Потім він поклав його в карман піджака і сказав брату Заясу, що потурбується про їхнє прохання.

У такий спосіб наш Господь, Ісус Христос, через Свого слугу попіклувався про цю сім'ю. Я вірю, що слова Спасителя у притчі про доброго самарянина стосуються нас: "Іди,—і роби так і ти!"⁴

21 вересня 1998 р. ураган Джордж вразив Пуерто-Ріко і спричинив значні руйнування. Ми з сестрою Мартінес і наші п'ятеро дітей вижили під час тієї великої бурі з її вітрами ураганної сили, тому що залишались вдома. Однак протягом двох тижнів ми жили без водопостачання і електричного струму.

Коли наш запас води закінчився, здобути її ще було важко. Я ніколи не забуду братів, які служили нам, забезпечивши нас цією дорогоцінною рідиною, і ніколи не забуду того, з якою любов'ю нам також служили сестри.

Герман Колон приїхав до нашого дому на пікапі з великою пластиковою ємністю для води. Він сказав нам, що робить це, оскільки, цитую: "Я знаю, що у вас є малі діти, яким потрібна вода". Через два дні по тому брати Ноел Мунос і Гермініо Гомес навантажили три великі ємності з водою на вантажівку. Вони несподівано з'явилися біля нашого дому і заповнили всі наявні бутілі

для води питною водою, а також запросили наших сусідів, щоб заповнити і їхні.

На наші молитви надійшла відповідь через їхнє особисте служіння. Обличчя тих трьох братів випромінювали любов Ісуса Христа до нас, а їхнє служіння—іншими словами, їхнє особисте служіння—принесло набагато більше, ніж просто питну воду в наше життя. Для кожного сина чи дочки Бога дуже важливо знати, що люди зацікавлені ними і піклуються про їхнє благополуччя.

Я свідчу вам, що Небесний Батько і наш Господь, Ісус Христос, знають нас індивідуально і особисто. Саме тому вони забезпечують нас необхідним, щоб ми мали нагоду сягнути нашого божественного потенціалу. На нашому шляху Вони розміщують людей, які допоможуть нам. Тоді, коли ми стаємо знаряддями в Їхніх руках, ми в змозі служити і допомагати тим людям, яких Вони покажуть нам через одкровення.

У такий спосіб Господь Ісус Христос простягне Свою руку допомоги всім дітям Небесного Батька. Добрий Пастир збере всіх Своїх овець. Він робитиме це, збираючи їх одну за одною, у міру того, як вони правильно скористаються своєю моральною свободою вибору—після того, як почують голос Його слуг і приймуть їхнє служіння. Тоді вони впізнають Його голос і йтимуть

за Ним. Таке особисте служіння є невід'ємною складовою дотримання наших християнських заповітів.

Подібним чином наш гарний приклад як учнів Ісуса Христа є нашим найкращим рекомендаційним листом для тих, з ким ми можемо поділитися Його євангелією. Коли ми відкриваємо наші вуста і ділимося відновленою євангелією Ісуса Христа, ми стаємо "Його помічниками Пастиря, яким наказано пасти овець Його пасовиська і агнів Його отари"⁵; ми стаємо "слабкими й простими"⁶ "ловцями людей"⁷.

Наше служіння і особисте служіння здійснюється не лише для тих, хто живе на землі. Ми також можемо виконувати роботу за померлих—за тих, хто живе в духовному світі та хто під час свого смертного життя не мав можливості отримати спасительні обряди євангелії Ісуса Христа. Ми також можемо вести щоденник і писати нашу сімейну історію, щоби повертати серця живих до живих, а також серця живих до своїх предків. Все це є поєднанням нашої родини, покоління за поколінням, вічними узами. Роблячи це, ми стаємо "спасителями ... на горі Сіон"⁸.

Ми маємо особливу нагоду бути знаряддями в Його руках. Ми можемо бути ними у наших шлюбів, у наших сім'ях, з нашими друзями і нашими ближніми. В цьому полягає

наше особисте служіння як істинних учнів Ісуса Христа.

“І перед Ним усі народи зберуться, і Він відділить одного від одного їх, як відділяє вівчар овець від козлів.

І поставить Він вівці праворуч Себе, а козлята ліворуч.

Тоді скаже Цар тим, хто праворуч Його: “Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладин світу.

Бо Я голодував був—і ви нагодували Мене, прагнув—і ви напоїли Мене, мандрівником Я був—і Мене прийняли ви.

Був нагий—і Мене зодягли ви, слабував—і Мене ви відвідали, у в'язниці Я був—і прийшли ви до Мене”.

Тоді відповідять Йому праведні й скажуть: “Господи, коли то Тебе ми голодного бачили—і нагодували, або спрагненого—і напоїли?

Коли то Тебе мандрівником ми бачили—і прийняли, чи нагим—і зодягли?

Коли то Тебе ми недужого бачили, чи у в'язниці—і до Тебе прийшли?”

Цар відповість і промовить до них: “Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих,—те Мені ви вчинили”⁹.

Щоб ми могли чинити так, про це моя молитва, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 18:10, 15; курсив додано.
2. Див. Путівник по Писаннях, “Душа”; scriptures.lds.org.
3. Лінда К. Бергон, “Спочатку спостерігай, потім служи”, *Ліягона*, лист. 2012, с. 78.
4. Лука 10:37.
5. Alexander V. Morrison, “Nourish the Flock of Christ,” *Ensign*, May 1992, 13.
6. Учення і Завіти 1:23.
7. Матвій 4:19.
8. Див. Овдій 1:21.
9. Матвій 25:32–40.

Старійшина Ларрі С. Качер
Сімдесятник

Не ставтеся легковажно до священного

Оцінюйте свій вибір, запитуючи себе: “Чи міцно мої рішення вкорінені у родючому ґрунті євангелії Ісуса Христа?”

Брати і сестри, рішення, які ми приймаємо у цьому житті, великою мірою впливають на курс нашого життя. Є видимі й невидимі сили, які впливають на наш вибір. Я засвоїв це знання п'ять років тому у спосіб, який ледь не обійшовся мені дорогою ціною.

Наша сім'я з друзями подорожувала південною територією Оману. Ми вирішили розслабитися на пляжі узбережжя Індійського океану. Невдовзі після прибуття наша 16-річна дочка Неллі запитала, чи можна їй поплисти до того місця, що, на її думку, було схоже на міліну. Помітивши неспокійне море, я сказав їй, що попливу першим, оскільки там можуть бути небезпечні течії.

Трохи пропливши, я погукав свою дружину і запитав, чи не наблизився я до міліни? Її відповідь була: “Ти далеко відхилився від неї”. Незчувшись, я потрапив у розривну течію¹ і мене швидко відносило в море.

Я не знав, що робити. Єдине, що приходило в голову,—це повернутися і пливати назад до берега. Саме це рішення й було хибним. Я відчув безпорадність. Сили, яких я не контролював, тягли мене далі у море. Ситуацію погіршило те, що моя дружина, довіряючи моєму рішення, поплалила за мною.

Брати і сестри, я гадав, що маю великі шанси не вижити і що через моє рішення моя дружина може також загинути. Після великих зусиль і того, що, на мою думку, було божественним втручанням, наші ноги якось торкнулися піщаного дна і ми змогли безпечно повернутися до наших друзів і дочки.

У цьому земному житті є багато течій—одні безпечні, інші—ні. Президент Спенсер В. Кімбол навчав, що у нашому житті є могутні сили, як невидимі океанські течії². Ці сили справжні. Ми ніколи не повинні їх ігнорувати.

Дозвольте мені розповісти вам

про іншу, божественну течію, яка стала великим благословенням у моєму житті. Я є наверненим до Церкви. До свого навернення, моїм улюбленим заняттям було кататися на лижах і тому після закінчення школи я переїхав до Європи аби займатися цим. Після кількох місяців того, що здавалося мені ідеальним життям, у мене виникло відчуття, що я маю поїхати звідти. На той момент я не розумів звідки прийшло те почуття, але вирішив прислухатися. Я опинився в Прово, шт. Юта, з кількома хорошими друзями, які, як і я, належали до різних релігій.

Перебуваючи в Прово, я зустрів людей, чий спосіб життя дуже відрізнявся від мого. Я відчував, що мені хочеться бути з ними, але не знав, чому. Спочатку я не піддавався цим почуттям, але невдовзі я знайшов спокій і втішення, яких ніколи не знав. Я почав пливти за новою течією, яка привела мене до пізнання люблячого Небесного Батька і Його Сина, Ісуса Христа.

Я охрився з моїми друзями у 1972 році. Ця нова течія, за якою я вирішив поплисти, євангелія Ісуса Христа, надала спрямування і сенс моєму життю. Однак це було не без певних труднощів. Усе було для мене новим. Іноді я відчував розгубленість і збентеження. Запитання і труднощі виникали як з боку друзів, так і з боку сім'ї.

Я мав зробити вибір. Деякі з їхніх запитань викликали сумнів і непевність. Вибір був важливим. Куди звернутися по відповіді? Багато хто хотів переконати мене, що я помилявся—“розривні течії” намагалися витягти мене з мирної течії, яка стала чудовим джерелом щастя. Я дуже чітко засвоїв принцип, що “у всьому є протилежність” і що важливо діяти самостійно і не віддавати

мою свободу вибору іншим³.

Я запитав себе: “Чому мені відвертатися від того, що принесло мені таке велике втішення?” Як Господь нагадав Оліверу Каудері: “Хіба я не промовляв мир твоєму розуму стосовно цього?”⁴ Моя ситуація була схожою. Тому, ще з більшою рішучістю, я повернувся до люблячого Небесного Батька, до Писань і друзів, яким довіряв.

Однак залишалося багато запитань, на які я не міг знайти відповіді. Що мені робити з непевністю, яку вони викликають? Замість того, щоб дозволити їм зруйнувати мир і спокій, які прийшли в моє життя, я вирішив відкласти їх на деякий час, вірячи в те, що у Свій час Господь відкриє усе. Я знайшов втішення в Його словах Джозефу Сміту: “Ось, ви—малі діти, і ви не можете знести все тепер; ви маєте зростати в благодаті і в пізнанні істини”⁵. Я вирішив не відмовлятися від того, що, як я знав, було істиною, і слідувати за невідомою й сумнівною течією—потенційною “розривною течією”. Як навчав президент Н. Елдон Теннер, я дізнався

“наскільки мудріше і краще людині прийняти прості істини євангелії ... і прийняти на віру те, чого вона ... не може зрозуміти”⁶.

Чи означає це, що не має місця щирим запитанням? Дізнайтеся в юнака, який прагнув знайти прихисток у священному гаю, бажаючи знати, до якої з церков йому слід приєднатися. Візьміть в руки Учення і Завіти, і знайте, що багато з того, що було відкрито у цьому натхненному записі, було результатом смиренного пошуку істини. Як дізнався Джозеф Сміт: “якщо кому з вас не стає мудрости, нехай просить від Бога, що всім дає просто ... і буде вона йому дана”⁷. Ставлячи щирі запитання і прагнучи знайти божественні відповіді, ми навчаємося “рядок за рядком, приписання за приписанням”⁸ по мірі того, як зростаємо у знаннях і мудрості.

Запитання полягає не в тому: “Чи є місце чесним, щирим запитанням?”, а в тому: “Де я шукаю істину, коли запитання виникають?” “Чи вистачить мені мудрості міцно триматися того, що я знаю є істинним, незважаючи на ті кілька запитань,

які у мене можуть бути?” Я свідчу, що є божественне джерело—Той, хто знає усе, кінець з початку. Усі речі присутні з Ним⁹. Писання свідчать що Він “не ходить кривими стежками, ... [і] не відхиляється Він від того, що Він сказав”¹⁰.

Під час цієї подорожі смертним життям нам ніколи не слід думати, що наш вибір впливає лише на нас. Недавно до мене додому прийшов молодий чоловік. Він був хорошим, але я відчував, що він не був повністю активний у Церкві. Він сказав мені, що ріс у домівці, зосереджений на евангелії, доки його батько не став невірним його матері, у результаті чого вони розлучилися, що змусило усіх його братів і сестер сумніватися в істинності Церкви і відійти. На моєму серці був тягар, коли я говорив з цим молодим батьком, який зараз, перебуваючи під впливом вибору свого батька, виховував своїх дорогоцінних дітей без благословень евангелії Ісуса Христа.

Я знаю іншого чоловіка, колись активного члена Церкви, який мав запитання щодо певного вчення. Замість того, щоб звернутися за відповідями до Небесного Батька за скеруванням, він вирішив покласти лише на мирські джерела. Його серце повернулося у невірному напрямку, коли він прагнув того, що здавалося шанною людей. Його гординя могла бути задоволена, принаймні тимчасово, але він був відрізаний від сил небес¹¹. Замість того, аби шукати істину, він втратив своє свідчення і повів за собою багатьох членів своєї сім'ї.

Ці два чоловіки потрапили у пастку невидимих розривних течій і потягли за собою багатьох.

З іншого боку я думаю про Ляру та Луїзу Міллер, батьків моєї дружини, які попри те, що ніколи не

мали багато мирських багатств, вирішили навчати своїх дітей чистому вченню відновленої евангелії і жити за ним кожен день свого життя. Зробивши так, вони благословили своє потомство плодами евангелії і надією вічного життя.

У своїй домівці вони встановили порядок, при якому була повага до священства, було багато любові і гармонії, і де життя скеровувалося за принципами евангелії. Луїза та Ляру пліч-о-пліч демонстрували, що означає жити за прикладом Ісуса Христа. Їхні діти могли чітко бачити, яка течія життя принесе мир і щастя. Їхній вибір був відповідним. Як навчав Президент Кімбол: “Якщо ми можемо створити ... сильну, постійну течію, яка тече у напрямку нашої мети—мати праведне життя—нас, з нашими дітьми понесе вперед, попри зустрічні вітри труднощів, розчарування [і] спокус”¹².

Чи має значення наш вибір? Чи впливає він тільки на нас? Чи міцно ми встановили наш курс на вічній течії відновленої евангелії?

Час від часу мене переслідуює одна картина. Що було б, аби того вересневого дня, розслабившись на березі Індійського океану, я б сказав своїй дочці, Неллі: “Так, давай. Пливи до мілини”. Або, якби вона також вчинила за моїм прикладом

і не змогла допливти назад? Що було б, аби мені треба було прожити усе життя з усвідомленням того, що мій приклад привів до того, що течія понесла її у море, звідки б вона ніколи не повернулася?

Чи важливо, яку течію ми обираємо, аби пливати за нею? Чи має значення наш приклад?

Небесний Батько благословив нас божественним даром Святого Духа, щоб він скеровував наш вибір. Він пообіцяв нам натхнення і одкровення, якщо ми будемо жити гідно того, аби отримати його. Я запрошую вас скористатися цим божественним даром і оцінити свій вибір, запитавши: “Чи міцно мої рішення вкорінені у родючий ґрунт евангелії Ісуса Христа?” Я запрошую вас зробити всі необхідні зміни, великі або малі, аби забезпечити вічні благословення плану Небесного Батька собі і вашим близьким.

Я свідчу, що Ісус Христос—наш Спаситель і Вкупитель. Я свідчу, що завіти, які ми з Ним укладаємо, є святими і священними. Нам ніколи не слід легковажно ставитися до священного¹³. Давайте завжди будемо залишатися вірними, я молюся про це в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Розривна течія—“це течія, яка зустрівшись з однією або кількома іншими течіями, спричиняє буйні водовири в морі” (Dictionary.com).
2. See Spencer W. Kimball, “Ocean Currents and Family Influences,” *Ensign*, Nov. 1974, 110–113.
3. Див. 2 Нефій 2:11, 16.
4. Учення і завіти 6:23.
5. Учення і Завіти 50:40.
6. N. Eldon Tanner, in Conference Report, Oct. 1968, 49.
7. Якова 1:5.
8. Учення і Завіти 98:12.
9. Див. Мойсей 1:6.
10. Учення і Завіти 3:2.
11. Див. Учення і Завіти 121:35–37.
12. Spencer W. Kimball, *Ensign*, Nov. 1974, 110.
13. Див. Учення і Завіти 6:12.

Старійшина Девід А. Беднар
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Ходіть, і побачте!

Церква Ісуса Христа завжди була і завжди буде місіонерською Церквою.

Своє послання я адресую особливо тим, хто не є членами Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Я говоритиму про основне запитання, яке, можливо, багато хто з вас має: “Чому святі останніх днів так палко розповідають мені про те, у що вони вірять, і пропонують мені дізнатися про їхню церкву?”

Я молюся, щоб Дух Господа допоміг мені це добре зробити і щоб ви чітко зрозуміли мою відповідь на це важливе запитання.

Божественне доручення

Віддани послідовники Ісуса Христа завжди були і завжди будуть доблесними місіонерами. Місіонер—це послідовник Христа, який свідчить про Нього як Викупителя і проголошує істини Його євангелії.

Церква Ісуса Христа завжди була і завжди буде місіонерською Церквою. Члени Спасителевої Церкви взяли на себе урочисте обіцяння допомагати у виконанні цього божественного доручення, даного Господом Своїм апостолам, як це написано у Новому Завіті:

“Тож ідіть, і навчуйте всі народи, хрестячи їх в Ім’я Отця, і Сина, і Святого Духа,

Навчаючи їх зберігати все те, що я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь” (Матвій 28:19–20).

Святі останніх днів серйозно ставляться до цієї відповідальності—навчати всіх людей в усіх країнах про Господа Ісуса Христа та Його відновлену євангелію. Ми віримо, що та ж сама церква, яка була заснована Спасителем у давнину, знову встановлена Ним на землі в останні дні. Учення, принципи, повноваження священства, обряди і завіти Його євангелії знаходяться сьогодні в Його Церкві.

Запрошуючи вас відвідати з нами церкву або пропонуючи, щоб вас навчали місіонери повного дня, ми не намагаємося продати вам якийсь продукт. Як члени Церкви, ми не отримуємо винагороди чи бонуси в якомусь небесному змаганні. Ми не прагнемо просто збільшити Церкву чисельно. І що найважливіше, ми не намагаємося змусити вас вірити, як віримо ми. Ми запрошуємо вас почути про відновлені істини євангелії Ісуса Христа, щоб ви могли вивчати, роздумувати, молитися і самі пізнати, чи є істинним те, чим ми ділимося.

Дехто з вас може відповісти: “Але я вже вірю в Ісуса і дотримуюсь Його вчень” або “Я не впевнений, що Бог дійсно існує”. Наші запрошення вам—це не спроба якось применшити вашу релігійну традицію чи життєвий досвід. Принесіть все, що, на вашу думку, є істинним, хорошим та гідним похвали—і перевірте наше послання. Як Ісус запросив двох Своїх учнів: “Ходіть, і побачте!” (Іван 1:39), так і ми закликаємо вас прийти і подивитися, чи не збільшить і чи не збагатить відновлена євангелія Ісуса Христа те, що, як ви вже вірите, є істинним.

Справді, ми відчуваємо урочисту відповідальність—нести це послання всім народам, племенам, язикам та людям. Саме це ми й робимо сьогодні завдяки армії місіонерів, яка нараховує понад 88000 місіонерів повного дня, які трудяться в більше ніж 150 суверенних державах по всьому світу. Ці дивовижні чоловіки і жінки допомагають членам нашої Церкви виконувати божественно призначений і особистий обов’язок, який кожний з нас має,—проповідувати вічну євангелію Ісуса Христа (див. УЗ 68:1).

Більш ніж духовний обов'язок

Однак завзяття, з яким ми проголошуємо це послання,—це не просто результат усвідомлення духовного обов'язку. Скоріше наше бажання ділитися з вами відновленою евангелією Ісуса Христа відображає, наскільки важливими є ці істини для нас. Я вважаю, що мені вдасться найкраще описати, чому ми такі рішучі у прагненні пояснити вам наші вірування, розповівши про випадок, свідками якого ми з дружиною стали багато років тому, спостерігаючи за нашими двома синами.

Одного вечора Сузан і я стояли біля вікна в нашому домі й дивилися, як граються на дворі наші двоє хлоп'ят. У цих своїх іграх молодший з двох злегка забився у невеличкій “аварії”. Ми відразу зрозуміли, що він не дуже поранився, і вирішили, що свою допомогу ми пропонувати негайно не будемо. Нам хотілось подивитися й побачити, чи запала їм в душу якась із наших сімейних бесід про братерську доброту. Те, що відбувалося далі, було і цікавим, і повчальним.

Старший брат заспокоював і дбайливо допомагав молодшому брату піти в дім. Ми із Сузан стали біля кухні, щоб бачити, що буде далі, і були готові негайно втрутитися, якщо виявиться ще якийсь поранення або виникне якась серйозна загроза.

Старший брат підтяг стілець до кухонної раковини. Він заліз на стілець, допоміг своєму брату теж туди залізти, відкрив воду і почав виливати велику кількість рідкого засобу для миття посуду на простягнену руку свого маленького брата. Він якнайкраще старався ніжно змити з неї бруд. Реакцію малого брата на цю процедуру

можна точно описати тільки ось цими словами зі Святих Писань: “І вони матимуть причину вити, і плакати, і голосити, і скреготіти зубами своїми” (Мосія 16:2). І це хлоп'я так вило!

Після очищення руки її було обережно висушено рушником. Нарешті верещання втихло. Після цього старший брат заліз на стільницю, відкрив шафку, знайшов там новий тюбик лікарської мазі. І хоч подряпини на його молодшому браті й не були великими чи обширними, усе ж старший брат видавив майже весь тюбик мазі і розмазав її по всій подряпаній руці. Крик не відновився, бо маленькому брату, видно, сподобався заспокійливий ефект мазі набагато більше, ніж очищувальний ефект рідкого засобу для миття посуду.

Старший брат знову повернувся до шафки, в якій він знайшов мазь, і виявив там нову коробку зі стерильними бинтами. Він розірвав обгортку і зверху до низу забинтував братову руку—від зап'ястка до ліктя. Коли з цим було покінчено, а мильна піна, мазь та розірвані

обгортки були по всій кухні, двоє маленьких хлоп'ят зіскочили зі стільця з яскраво усміхненими й щасливими обличчями.

Та найважливіше сталося потім. Поранений брат зібрав бинти, що залишилися, взяв майже пустий тюбик мазі і вибіг на вулицю. Він швидко знайшов своїх друзів і почав накладати мазь та бинти на їхні руки. Сузан і я були просто таки вражені щирістю, ентузіазмом та швидкістю його реакції.

Чому той хлопчик зробив те, що він зробив? Будь ласка, зверніть увагу, що він негайно і інтуїтивно захотів дати своїм друзям те саме, що допомогло йому, коли він поранився. Тому хлопчику не треба було підказувати, того хлопчика не треба було закликати, спонукати чи змушувати діяти. Його бажання поділитися було природним наслідком його найкориснішого і найблаготворнішого особистого досвіду.

Багато хто з нас, дорослих, поводяться точнісінько так само, коли ми знаходимо спосіб лікування або ліки, що полегшують біль, від якого ми довго потерпали, або коли ми

отримуємо пораду, що допомагає нам сміливо подолати труднощі і з терпінням пройти через складнощі життя. Немає нічого незвичайного в тому, щоб поділитися з іншими чимось важливим для нас чи тим, що нам допомогло.

Ця модель поведінки особливо помітна в питаннях, що мають велике духовне значення та важливі духовні наслідки. Наприклад, у розповіді, що міститься в томі Писань, відомому як Книга Мормона, яскраво показано сон, який було дано побачити давньому пророку-провіднику на ім'я Легій. Центральним символом у сні Легія є дерево життя—воно уособлює “любов Божу”, яка є “бажанішою за все” і “найрадіснішою для душі” (1 Нефій 11:22–23; див. також 1 Нефій 8:12, 15).

Легій пояснював:

“І сталося, що я підійшов і скуштував цей плід; і я зрозумів, що він солодший за все, що я коли-небудь куштував. Так, і я побачив, що плід цей біліший за все біле, що я коли-небудь бачив.

І коли я скуштував цей плід, моя душа сповнилася надзвичайно великою радістю; отже, я захотів, щоб моя сім'я теж скуштувала його” (1 Нефій 8:11–12; курсив додано).

Найбільш вражаючим виявленням Божої любові до Своїх дітей є земне служіння, спокутна жертва і Воскресіння Господа Ісуса Христа. Плід на цьому дереві можна розглядати як символ благословень, що приходять завдяки Спокуті Спасителя.

Миттєвою реакцією Легія після того, як він скуштував плід того дерева і відчув велику радість, було велике бажання поділитися цим зі своєю сім'єю та служити їй. Отже, коли він повернувся до Христа, то

він також повернувся й до інших—у любові й служінні.

Ще один важливий епізод в Книзі Мормона зображує, що сталося з чоловіком на ім'я Енош після того, як його палка молитва з благанням була почута Богом і Він дав на неї відповідь.

Він сказав:

“І моя душа жадала; і я став навколішки перед моїм Творцем, і я заволав до Нього в палкій молитві і благанні за свою власну душу; і весь день я волав до Нього; так, і коли прийшла ніч, я все ще здіймав свій голос високо, щоб він досяг небес.

І дійшов до мене голос, кажучи: Енош, твої гріхи прощені тобі, і ти будеш благословен.

І я, Енош, знав, що Бог не може обманювати; отже, моя провина була змита.

І я сказав: Господи, як це сталося?

І Він сказав мені: Через твою віру в Христа, Якого ти до того ніколи не чув і не бачив. ... отже, йди далі, твоя віра спасла тебе.

Тож сталося, що коли я почув ці слова, я почав відчувати бажання до благополуччя моїх братів, Нефійців; отже, я виллв перед Богом усю мою душу за них” (Енош 1:4–9; курсив додано).

Коли Енош повернувся до Господа “зі щирими намірами в серці” (2 Нефій 31:13), відразу ж збільшилась його турбота про благополуччя своєї сім'ї, друзів і товаришів.

Урок, який ми надовго можемо засвоїти з цих двох епізодів, стосується того, як важливо відчувати в нашому особистому житті благословення, що приходять завдяки Спокуті Ісуса Христа, бо це є передумовою щиросердного і справжнього служіння, яке дуже відрізняється від лише механічного виконання певних дій. Багато в чому ми, члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, як і Легій, Енош та інші хлоп'ята, історію про яких я розповів, відчували біль, пов'язану з духовною невизначеністю та гріхом. Нам також знайомі очищення, спокійна совість, духовне зцілення та оновлення і

провід, що приходять тільки завдяки засвоєнню принципів євангелії Спасителя та життя за ними.

Спокута Ісуса Христа забезпечує нас “очищувачем”, який необхідний, щоб бути непорочними й чистими, заспокійливим бальзамом, щоб залікувати душевні рани, і захистом, який дає нам можливість бути вірними як у хороші, так і в тяжкі часи.

Абсолютна істина існує

Вам, рідні та друзі членів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, хто не належать до неї, я спробував пояснити основні причини, чому ми є місіонерами.

Абсолютна істина існує у світі, який дедалі більше й більше зневажає абсолютні і звільняється від них. Прийде день, коли “перед Ісусовим Ім’ям вклон[ить]ся кожне коліно” і “кожний язик визна[є]: Ісус Христос—то Господь, на славу Бога Отця!” (Філіп’янам 2:10–11). Ісус Христос абсолютно є Єдинонародженим Сином Вічного Батька. Як члени Його Церкви, ми свідчимо, що Він живе і Його Церква була відновлена у своїй повноті в ці останні дні.

Запрошення, яке ми пропонуємо вам,—дізнатися про наше послання й перевірити його—походить з позитивних наслідків, які прийшли в наше життя завдяки євангелії Ісуса Христа. Іноді ми можемо бути незграбними або різкими, або навіть невблаганними в наших спробах. Але нашим простим бажанням є ділитися з вами істинами, які мають найбільшу цінність для нас.

Як один з Господніх апостолів, я з усією енергією моєї душі свідчу про Його божественність і реальність. І я запрошую: “Ходіть і побачте” (Іван 1:39), у священне ім’я Господа Ісуса Христа, амінь. ■

Президент Томас С. Монсон

До нових зустрічей

Давайте будемо обдумувати істини, які ми почули, і нехай вони допоможуть нам стати навіть ще доблеснішими учнями.

Мої брати та сестри, позаду у нас два славетні дні натхненних послань. Наші серця були зворушені, а наша віра зміцнена, коли ми відчували Духа, Який був присутній протягом цих сесій конференції. На завершення ми дякуємо нашому Небесному Батькові за Його численні благословення для нас.

Ми були зміцнені й натхнені прекрасною музикою, яка звучала протягом сесій. Промовлені молитви наблизили нас до небес.

Дозвольте мені висловити щире подяку від всієї Церкви нашим братам, яких було звільнено під час цієї конференції. Ми сумуватимемо за ними. Вони зробили величезний внесок в роботу Господа, який будуть відчувати багато майбутніх поколінь.

Давайте повернемося у свої домівки з рішучістю в нашому серці бути трохи кращими, ніж ми були раніше. Давайте будемо трохи добрішими і більш вдумливими. Давайте протягнемо руку допомоги не лише нашим друзям-членам Церкви,

Лінда К. Бертон

Генеральний президент Товариства допомоги

але й тим, хто не належить до нашої релігії. Спілкуючись з ними, давайте виявляти свою повагу до них.

Є люди, які щодня борються з випробуваннями. Давайте виявляти їм нашу турботу, а також простягати руку допомоги. Коли ми піклуємося одне про одного, то отримуємо благословення.

Давайте пам'ятати про літніх людей і про тих, хто не може вийти з дому. Якщо ми приділимо час, щоб відвідати їх, вони знатимуть, що їх люблять і цінують. Давайте виконувати доручення “допомага[ти] слабким, підніма[ти] руки, що опустилися, і зміцню[вати] ослаблі коліна”¹.

Давайте будемо чесними й цілісними людьми, і намагатися чинити правильно в усі часи і за всіх обставин. Давайте будемо вірними послідовниками Христа, взірцями праведності, стаючи таким чином “світл[ом] у світі”².

Мої брати і сестри, я дякую вам, що ви молитеся за мене. Ваші молитви зміцнюють і надихають мене, коли я намагаюся всім своїм серцем і силою чинити волю Бога і служити Йому і вам.

Я закликаю благословення небес на вас, коли ми підемо з цієї конференції. Нехай ті з вас, хто не вдома, безпечно повернуться додому, а там усе буде в порядку. Давайте будемо обдумувати істини, які ми почули, і нехай вони допоможуть нам стати навіть ще доблеснішими, ніж ми були на початку цієї конференції.

До зустрічі знову через шість місяців. Я прошу, щоб Господь благословляв вас і всіх нас, і роблю це в Його святе ім'я—ім'я Ісуса Христа, нашого Господа і Спасителя—амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 81:5.
2. Филип'янам 2:15.

Підготовлені у спосіб, який ніколи не був відомим

Крапля за краплею готуймося, щоб гідно отримати спасительні обряди і всім серцем дотримуватися відповідних завітів.

Коли наша найменша дочка прийшла додому після свого першого дня в школі, я запитала: “Ну як там?”

Вона відповіла: “Все добре”.

Однак наступного ранку, коли я її збудила, щоб іти до школи, вона склала руки і твердо сказала: “Я вже ходила в школу!” Як виявилось, я не підготувала її, або не пояснила, що ходити до школи—це не одноразова подія, і що їй доведеться ходити до школи п'ять днів на тиждень протягом багатьох, багатьох років.

Коли ми розмірковуємо над принципом підготовленості, уявімо разом таку сцену. Ви сидите в цілестіальній кімнаті храму і звертаєте увагу на чималу кількість молодих пар наречених, яких шанобливо приводять і уводять, коли ті очікують свого одруження на час і на всю вічність. Наречена заходить у цілестіальну кімнату, взявшись за

руку зі своїм коханим. Вона одягнена в просту, але красиву храмову сукню, і на її обличчі ніжна, спокійна, тепла усмішка. Вона має прекрасний вигляд, але не привертає зайвої уваги. Вона займає своє місце, озирається навкруг, і тоді раптом її переповнюють емоції. Здається, її сльози з'явилися через трепет і благоговіння, які вона відчуває завдяки місцю, в якому перебуває, і священному обряду, який очікує на неї і на любов її життя. Своєю поведінкою вона ніби говорить: “Яка я вдячна бути в Господньому домі сьогодні, готова розпочати вічну подорож з улюбленим вічним супутником!” Вона виглядає підготовленою для набагато більшого, ніж лише для самої цієї події.

Наша мила онучка-підліток нещодавно залишила записку для мене на моїй подушці, в якій серед іншого було сказано: “Коли я заходжу до

храму, мене найбільше вражає дух спокою і любові, який перебуває там. ... Люди можуть піти до храму, щоб отримати натхнення”¹. Вона права. Ми можемо отримати натхнення і одкровення в храмі—а також силу долати життєві негаразди. Знання, які вона отримує про храм, коли постійно приносить імена своїх родичів і виконує за них у храмі хрищення і конфірмації, підготує її до отримання подальших храмових обрядів, завітів і благословень, як для себе, так і для тих, хто перебуває з іншого боку завіси.

Старійшина Рассел М. Нельсон навчав: “В той час, як храми готуються для людей, люди мають підготувати себе до храму”².

Коли я знову читала про полководця Моронія в Книзі Мормона, мені пригадалося, що одним з найбільших досягнень Моронія була його старанна підготовка нефійців до того, щоб протистояти війську ламанійців, яке наводило жах. Він підготував свій народ так добре, про що ми читаємо: “Дивіться, на ... крайній подив [ламанійців], [нефійці] були підготовлені до них у такий спосіб, який ніколи не був відомим”³.

Та фраза “підготовлені ... у спосіб, який ніколи не був відомий” справді привернула мою увагу.

Як ми можемо краще підготуватися до священних храмових благословень? Господь навчав: “І знову,

Я дам вам зразок в усьому”⁴. Давайте розглянемо зразок, поданий в Писаннях, що допоможе нам добре підготуватися. Підготовка Моронія до зустрічі з ворогом вимагала постійної і відданої старанності, і цей зразок теж цього вимагатиме.

Здається, мені ніколи не набридає прекрасна притча, розказана Спасителем, про п’ять мудрих і п’ять нерозумних дів. Хоча в цій притчі говориться про Друге пришестя нашого Спасителя, ми також можемо застосувати її до того, щоб бути підготовленими до храмових благословень, які можуть бути схожими на духовне свято для тих, хто добре підготувався.

У Матвії, розділ 25, ми читаємо: “Тоді Царство Небесне буде подібне до десяти дів, що побрали каганці свої, та й пішли зустрічати молодого.

П’ять же з них нерозумні були, а п’ять мудрі. ...

[Ті, хто були] мудрі, набрали оливи в посудинки разом зі своїми каганцями.

А коли забаривсь молодий, то всі задрімали й поснули.

А опівночі крик залунав: “Ось молодий,—виходьте назустріч!”

Схопились тоді всі ті дівки, і каганці свої наготували.

Нерозумні ж сказали до мудрих: “Дайте нам із своєї оливи, бо наші каганці ось гаснуть.

Мудрі ж відповіли та сказали: “Щоб, бува, нам і вам не забракло,—краще вдайтеся до продавців, і купіть собі”.

І як вони купувати пішли, то прибув молодий; і готові ввійшли на весілля з ним,—і замкнені двері були.

А потім прийшла й решта дів і казала: “Пане, пане,—відчини нам!”

Він же у відповідь їм проказав: “Поправді кажу вам,—[ви не знаєте мене.]”⁵

Я не думаю, що комусь, особливо серед тих, хто має ніжне серце, не шкода нерозумних молодих дів. І дехто з нас так і хоче сказати іншим: “Чому не можна просто поділитися олією, щоб усі були щасливими?” Але подумайте про це. Це історія, яку розповів Спаситель, і саме Він назвав п’ятеро з дів “мудрими”, а п’ятеро—“нерозумними”.

Коли ми розглядаємо цю притчу як зразок для храмової підготовки, поміркуйте над словами пророка останніх днів, який навчав, що “не можна ділитися оливою духовної підготовленості”⁶. Президент Спенсер В. Кімбол допоміг роз’яснити, чому п’ять “мудрих” молодих жінок не могли поділитися оливою зі своїх каганців з тими, які були “нерозумними”, сказавши: “Відвідування причасних зборів додає оливи в наші світильники, крапля за краплею протягом років. Піст, сімейна молитва, домашнє вчителювання, контроль над тілесними бажаннями, проповідування євангелії, вивчення Писань—кожен з вчинків посвячення і слухняності є краплею, доданою до нашого запасу. Добрі справи, сплата пожертвувань і десятини, цнотливі думки і вчинки ... — це також важливий внесок до оливи, яку опівночі ми можемо долати в наші згасаючі світильники”⁷.

Чи можете ви побачити зразок підготовленості—крапля за краплею—що може допомогти нам, коли ми розмірковуємо, як можемо бути більш старанними в нашій підготовці до отримання священних обрядів для себе і за інших? Які ще маленькі і прості справи ми можемо робити, аби додати дорогоцінні духовні краплини оливи до наших світильників підготовленості?

Ми дізнаємося від старійшини Річарда Г. Скотта, що “особиста гідність є важливою вимогою для отримання благословень храму. ... Гідний характер найкраще кується з життя, сповненого постійних правильних рішень, які зосереджені на вченні Учителя”⁸. Мені подобається слово *постійний*. Бути постійними—це бути стійкими, незмінними і надійними. Яке величне описання принципу гідності!

У Біблійному словнику є нагадування: “Лише домівку за своєю святістю можна порівняти з храмом”⁹. Чи відповідають цьому описанню наші будинки або квартири? Нещодавно до нас додому прийшла мила молода жінка з нашого приходу. Знаючи, що її брат щойно повернувся з місії, я запитала, як їм знову з ним живеться. Вона сказала, що весело, але час від часу він просить, щоб зробити музику тихіше. Вона сказала: “І при тому, що це не *погана* музика!” Для нас може бути корисним час від часу перевіряти, аби наші домівки були місцями, які ми підготували, щоб відчувати Дух. Якщо ми підготуємо наші домівки, щоб вони були місцями, куди можна запросити Дух, ми будемо підготовлені почуватися більш “як вдома”, коли ввійдемо до дому Господа.

Якщо ми готуємо себе, щоб гідно увійти в храм, і залишаємося вірними храмовим завітам, Господь подарує

нам “численні благословення”¹⁰. Моя дорога подруга Бонні Оскарсон нещодавно перефразувала один уривок з Писань. Вона сказала: “Від того, від кого багато вимагається, тому ще більше дається”¹¹. Я не можу не погодитися! Оскільки ми приходимо до храму, щоб отримати *вічні благословення*, нас не повинно дивувати, що від нас вимагатиметься вищий стандарт для отримання таких благословень. Старійшина Нельсон також навчав: “Оскільки храм є домом Господа, норми входу до нього визначені Ним. Людина входить туди Його гостем. Мати храмову рекомендацію—це безцінний привілей та відчутна ознака слухняності Богові та Його пророкам”¹².

Спортсмени світового рівня і студенти-докторанти витрачають на підготовку години, дні, тижні,

місяці і навіть роки. Для того, щоб досягли найкращого результату, від них вимагаються щоденні краплі підготовки. Так само й від тих, хто бажає досягти піднесення в celestially царстві, очікується жити за вищою нормою слухняності. Це стає можливим, якщо практикувати чесноту слухняності день за днем і крапля за краплею.

Якщо ми постійно і старанно додаємо оливу, крапля за краплею, до наших духовних світильників, якщо ми виконуємо ці маленькі і прості речі, то наші світильники можуть бути “наготовленими й палаючими”¹³ і наша підготовка—вражаючою. Мій милий чоловік, який є президентом колу, нещодавно зазначив, що коли люди приходять одержати храмову рекомендацію, він майже завжди може сказати,

коли людина підготовлена і гідна увійти до храму, тому що “вона освітлює кімнату”.

У молитві освячення Кертлендського храму пророк Джозеф Сміт просив Господа, щоб “усі люди, які входитимуть на поріг Господнього дому, могли відчувати Твою силу, ... щоб вони могли зростати в Тобі й отримати повноту Святого Духа, ... і бути готовими отримати все необхідне”¹⁴.

Я молюся про те, щоб відвідування храму було для нас набагато більшим, ніж одноразовою подією. Підготуймося, крапля за краплею, гідно отримати спасительні обряди і дотримуймося пов'язаних з ними завітів усім серцем. Тоді, я знаю, що ми будемо гідні отримати обіцяні благословення повноти Святого Духа, а також силу Господа в наших домітках та в особистому житті. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Особиста записка від Айдії Кейлі Мело для Лінди К. Бертон, 31 серп. 2014 р.
2. Рассел М. Нельсон, “Особиста підготовка до отримання храмових благословень”, *Ліягона*, лип. 2001, с. 38.
3. Алма 49:8; курсив додано; див. також вірші 6–7.
4. Учення і Завіти 52:14.
5. Матвій 25:1–2, 4–11; Переклад Джозефа Сміта, Матвій 25:12 (in Matthew 25:12, footnote a).
6. Marvin J. Ashton, “A Time of Urgency”, *Ensign*, May 1974, 36.
7. Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 256.
8. Richard G. Scott, “Receive the Temple Blessings”, *Liahona*, May 1999, 25; July 1999, 29.
9. Bible Dictionary, “Temple.”
10. Учення і Завіти 104:2.
11. Бонні А. Оскарсон, “Вищі очікування”, (Супутникова трансляція для семінарій та інститутів релігії, 5 серп. 2014 р.); lds.org/broadcasts; див. також Лука 12:48; Учення і Завіти 82:3.
12. Рассел М. Нельсон, “Особиста підготовка до отримання храмових благословень”, *Ліягона*, лип. 2001, с. 38.
13. Учення і Завіти 33:17.
14. Учення і Завіти 109:13, 15.

Джин А. Стівенс

Перший радник в генеральному президентстві Початкового товариства

Завітні дочки Бога

Коли дочки Бога зосереджуються на храмі і своїх священних завітах, Бог може посилати благословення особливими і потужними способами.

Дорогі сестри, я вітаю вас з такою великою любов'ю. Прямо зараз, де б ви не були у світі, я сподіваюся, ви відчуваєте Господню любов до себе особисто і Дух, Який свідчить вашому серцю про послання, яке щойно заспівав цей прекрасний хор. Я додаю свій голос до їхніх свідчень: живе, живе Спокутар мій, і що Він любить кожну з нас!

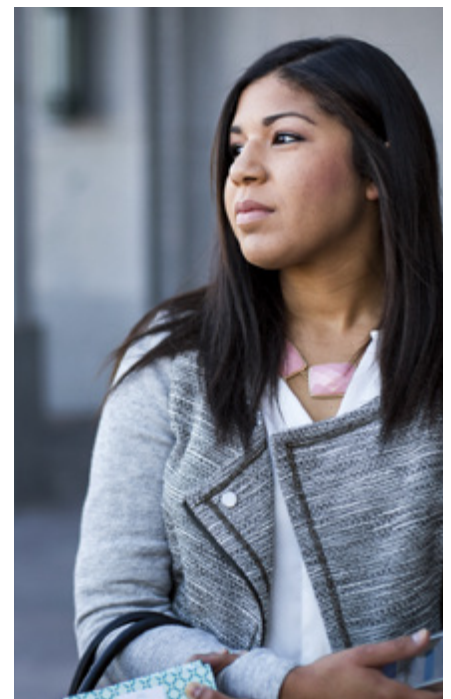
Сьогодні ввечері ми зібралися як завітні дочки Бога. Наш вік, обставини та індивідуальність не можуть розділити нас, бо, перш за все, ми належимо Йому. Ми уклали завіт завжди пам'ятати Його Сина.

Три тижні тому сила цього особливого завіту торкнулася мого серця, коли я була присутня на хрищенні. Переді мною було вісім прекрасних дітей, які сиділи з благоговійним передчуттям, що нарешті їхній особливий день настав. Але, подивившись на їхні світлі обличчя, я побачила не просто групу дітей. А побачила їх так, як на них дивився б Господь—як на особистостей. Я побачила Емму і Софію, і Яна й Логана та Ейдена, і Уільяма й Софі та Міхея. Кожний завіт хрищення укладається по одному. Всі вони, вдягнені в біле, були готові й воліли серцем

восьмирічної дитини укласти свій перший завіт з Богом.

Згадайте і увявіть свій власний день хрищення. Не важливо, чи згадаєте ви багато або хоча б кілька деталей, спробуйте тепер відчутти значущість особисто укладеного завіту. Коли назвали ваше ім'я, вас занурили у воду і ви вийшли, як Божа дочка—завітна дочка, яка готова, яка бажає, щоб її називали іменем Його Сина і обіцяє слідувати за Ним і дотримуватися Його заповідей.

Завіти з Богом допомагають нам знати, хто ми є насправді. Вони

зв'язують нас з Ним особистим способом, завдяки якому ми відчуваємо свою цінність в Його очах і наше місце в Його царстві. Способом, який ми не можемо повністю осягнути, що Він особисто знає і любить нас. Подумайте над цим—кожен з нас займає таке місце в Його серці. Він бажає, щоб ми вибрали шлях, який приведе нас до Нього додому.

Яким би важливим і значним не був завіт хрищення, це тільки початок—ворота, які ставлять нас на шлях до вічного життя. Попереду на нашому шляху—укладання храмових завітів і отримання обрядів священства. Як нагадає нам старійшина Беднар: “Коли ми стоїмо у водах хрищення—ми вдивляємося в храм”¹.

Ми готуємося до отримання вічного життя не тільки шляхом укладання завітів, а й завдяки вірному дотриманню цих завітів. Це наша надія, наша мета і наша радість.

Я сама була свідком сили завітів, коли спостерігала за своїми праведними батьками, які любили євангелію і жили за нею. Я мала привілей ясно бачити, як моя любима мама щоденно приймала рішення

завітної дочки Бога. Навіть, коли вона була ще дівчинкою, її вибір відображав її пріоритети і визначав її як справжню ученицю Ісуса Христа. Я бачила мир, силу і захист, які приходили в її життя, коли вона уклала священні завіти і дотримувалася їх на своєму шляху. Її життя на цій землі відображало її любов до Спасителя і бажання слідувати за Ним. О, як я хочу наслідувати її взірць!

Спільне життя моїх батьків почалося у незвичайний спосіб. Це було у 1936 році. Вони серйозно зустрічалися і планували одружитися, коли мій батько отримав листа із запрошенням служити місіонером повного дня у Південній Африці. У листі було сказано, що якщо він гідний і має бажання служити, він має зв'язатися зі своїм єпископом. Ви добре бачите, що процес покликання місіонера дуже відрізнявся у той час! Тато показав цього листа своїй коханій, Хелен, і вони без коливань вирішили, що він буде служити.

За два тижні до його від'їзду мама й тато щодня зустрічалися на обіді у парку Меморі Гроув біля центру

міста Солт-Лейк-Сіті. Під час одного з обідів, шукаючи проводу в пості й молитві, мама сказала своєму дорогому Клерону, що якщо він ще хоче, вона вийде за нього заміж до того, як він поїде. У перші дні існування Церкви чоловіки іноді покликалися на місіонерське служіння і залишали дружин і сім'ї вдома. Так сталося з моїми мамою і татом. Зі схвалення провідників священства вони вирішили одружитися, перш ніж він поїхав на місію.

У Солт-Лейкському храмі мама отримала свій ендаумент, а потім президент Девід О. Мак-Кей одружив їх на час і на всю вічність. Це був їхній скромний початок. Не було жодних фотографій, ні красивої весільної сукні, ні квітів, а ні прийому з нагоди весілля. Вони чітко зосередилися на храмі і на своїх завітах. Для них завіти були усім. Вже через шість днів шлюбу і слізного прощання, мій тато поїхав до Південної Африки.

Але їхній шлюб був більше, ніж просто глибока любов один до одного. Вони також любили Господа і мали бажання служити Йому. Укладені ними священні храмові

Лас-Пінас, Філіппіни

завіти дали їм силу і міць зберігати цю любов протягом двох років розлуки. Вони мали вічне бачення мети життя і обіцяних благословень, які приходять до тих, хто є вірним своїм завітам. Всі ці благословення перевершили їхню короткострокову жертву й розлуку.

Хоча, звичайно, це був не простий початок подружнього життя, але це був ідеальний спосіб закладання основи для вічної сім'ї. По мірі того як з'являлися діти, ми бачили, що було найважливішим для наших батьків. То була їхня любов до Господа та їхнє непохитне зобов'язання дотримуватися укладених ними завітів. Хоча мої батьки обидва померли, їхній взірць праведності й досі благословляє нашу сім'ю.

Приклад їхнього життя відображається у словах сестри Лінди К. Бертон: "Найкращий спосіб зміцнити домівку—теперішню або майбутню—це дотримуватися завітів"².

Їхній час труднощів і випробувань не скінчився. Через три роки після повернення мого батька з місії, розгорнулася Друга світова війна і, як багато інших людей, він добровільно пішов на військову службу. Він був далеко від дому ще чотири роки, оскільки він служив у Військово-Морському флоті на кораблях у Тихому океані.

Це був важкий час для моїх батьків знову бути у розлуці. Але для

моєї матері ті дні самотності, хвилювань і невизначеності також означувалися шепотом Духа, Який говорив про вічні обіцяння затишку і миру посеред бурі.

Незважаючи на свої труднощі, моя мати жила багатим життям, повним щастя, радості, любові й служіння. Її любов до Спасителя відображалася в тому, як вона прожила своє життя. Вона мала чудовий зв'язок з небесами і дар та здатність любити і благословляти всіх навколо неї. Її віра в Бога і надія в Його обіцяння відображаються у словах президента Томаса С. Монсона про храм, коли він сказав: "Немає надто великої жертви, надто великої ціни, надто важкої боротьби заради отримання тих благословень"³.

В усі часи свого життя мати зміцнювалася і благословлялася своєю любов'ю до Господа і завітами, які вона уклала і яких сумлінно дотримувалася.

Немає сумнівів, що подробиці вашої історії будуть відрізнятися від її. Але принципи її життя стосуються всіх нас. Коли дочки Бога зосереджуються на храмі і на своїх священних завітах, Бог може дарувати благословення особистими і потужними способами. Як приклад моєї матері для мене, ваш вибір вірити і дотримуватися завітів залишить багатий спадок віри для тих, хто слідує за вами. Отже, дорогі

сестри, як ми можемо отримати доступ до сили й благословень храмових завітів? Що ми можемо зробити зараз, щоб підготуватися до цих благословень?

Багато подорожуючи, я усвідомила, що є сестри різного віку, які перебувають в різних умовах, чий життя дають відповіді на ці запитання.

Я познайомилася з Мері незабаром після її восьмого дня народження. Як і багато інших дітей, вона із задоволенням займається сімейною історією і подала понад 1000 імен для виконання храмової роботи. Мері вже зараз готується до благословення увійти до храму, коли їй виповниться 12 років.

Бріанні 13 років, і вона любить займатися сімейною історією і храмовою роботою. Вона прийняла заклик старійшини Ніла Л. Андерсена відвідувати храм⁴. Вона підготувала сотні імен для храмової роботи і сама долучила свою сім'ю і друзів виконати хрищення. У цій священній роботі серце Бріанни повертається не тільки до її земних батьків, але й до її Небесного Батька.

Хоча Анфісса зайнята молода жінка, яка працює і планує закінчити університет, вона все ще знаходить час відвідувати храм кожного тижня. Вона прагне одкровення і знаходить

мир, коли служить в домі Господа.

Катя, чудова сестра з України, має сильну любов до храму. Перед тим, як був побудований храм у Києві, вона та інші люди в її філії жертвували, аби подорожувати 36 годин на автобусі, аби раз на рік відвідати храм в Німеччині. Подорожуючи, ці віддані святі молилися, вивчали Писання, співали гімни та обговорювали евангелію. Катя сказала мені: “Коли ми нарешті прибули до храму, ми були готові отримати те, що Господь мав дати нам”.

Якщо ми хочемо отримати всі благословення, які Бог так щедро пропонує, наш земний шлях має вести до храму. Храми є вираженням Божої любові. Храм запрошує усіх нас прийти, дізнатися про Нього, відчувати Його любов і отримати обряди священства, необхідні для вічного життя з Ним. Кожен завіт укладається окремо. Кожна могутня переміна серця є важливою для Господа. А ваша змінить вас. Бо, коли ми входимо до Його святого дому, ми можемо бути “озброєні Його силою, Його ім’ям на нас, Його славою, що оточуватиме нас, і Його ангелами, які взяли під опіку нас”⁵.

Я ділюся з вами моїм безперечним свідченням, що наш люблячий Небесний Батько живе. Саме через Його улюбленого Сина, Ісуса Христа, кожна надія, кожне слово і кожне благословення храму виконується. Маймо ж віру довіряти Йому і Його завітам, я молюся в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Девід А. Беднар, “З честю зберігати ім’я і положення”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 98.
2. Лінда К. Бергон, “Потрібні: руки і серця для прискорення роботи”, *Ліягона*, трав. 2014, с. 123.
3. Томас С. Монсон, “Святий храм—маяк світові”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 92.
4. Див. templechallenge.lds.org.
5. Див. Учення і Завіти 109:22.

Ніл Ф. Мерріотт

Другий радник у генеральному президентстві Товариства молодих жінок

ДІЛІТЬСЯ ВАШИМ СВІТЛОМ

Ми повинні бути стійкими у своїй релігії та здійснювати свої голоси, щоб проголошувати істинне вчення.

Сьогодні я хотіла б розглянути два важливі обов’язки, які лежать на нас. Перший—постійно додавати евангельського світла й істини у своє життя, і другий—ділитися тим світлом та тією істиною з іншими.

Чи знаєте ви, які ви важливі? Кожна з вас—ось зараз—є цінною і вкрай необхідною у плані спасіння, даного Небесним Батьком. У нас є робота для виконання. Ми знаємо істину відновленої евангелії. А чи готові ви захищати ту істину? Нам потрібно жити за нею, нам потрібно ділитися нею. Ми повинні бути стійкими у своїй релігії та здійснювати свої голоси, щоб проголошувати істинне вчення.

У вересневому номері *Ліягони* за

2014 р. старійшина М. Рассел Баллард пише: “Нам потрібно більше чітких, впливових голосів та віри жінок. Нам потрібно, щоб вони знали вчення і розуміли, у що ми віримо, аби вони могли свідчити про істинність всього”¹.

Сестри, ви зміцнюєте мою віру в Ісуса Христа. Я бачила ваш приклад, чула ваші свідчення і відчувала вашу віру—від Бразилії до Ботсвани! Куди б ви не йшли, ви впливаєте на тих, хто оточує вас. І це відчувається людьми навколо вас: починаючи з вашої сім’ї і до тих, з ким ви контактуєте по мобільному телефону, від ваших друзів у соціальних мережах і до тих, хто сидить цього вечора поряд з вами. Я погоджуюся зі сестрою Гарріет Ухтдорф, яка

написала: “Ви—... живі та сповнені ентузіазму маяки у дедалі темнішому світі, коли покажете шляхом свого життя, що євангелія—це радісне послання”².

Президент Томас С. Монсон зазначив: “Якщо ви хочете світити іншим, то маєте світитися самі”³. Як же нам підтримувати світло істини яскравим в нас? Часом я відчуваю себе матовою лампочкою. Як же нам світити яскравіше?

Писання навчають: “Те, що від Бога, є світлом; і той, хто сприймає світло і залишається в Богові, сприймає більше світла”⁴. Ми повинні залишатися в Богові, як сказано в Писаннях. Ми повинні йти до джерела світла—Небесного Батька, Ісуса Христа і Писань. Ми також можемо йти у храм, знаючи, що все в його стінах вказує на Христа і Його велику спокутну жертву.

Подумайте, яке враження справляють храми там, де вони розташовані. Вони прикрашають міста, знаходячись в них; вони сяють з високих пагорбів. Чому вони прикрашають і сяють? Бо, як сказано в Писаннях: “Істина...се”⁵, і храми містять в собі істину і мають вічне призначення; так само й ми.

У 1877 році Президент Джордж К. Кеннон сказав: “Кожний храм ...

зменшує силу Сатани на землі”⁶. Я вважаю, що де б на землі не будувався храм, він відганяє темряву. Призначення храму—служити людству і дати всім дітям Небесного Батька можливість повернутися та жити з Ним. Чи не таким же є наше призначення, як і цих освячених будівель, домів Господа? Щоб служити іншим та допомагати їм відганяти темряву й повернутися до світла Небесного Батька?

Священна храмова робота буде збільшувати нашу віру в Христа, і тоді ми зможемо краще впливати на віру інших. Насичуючись духом храму, ми можемо дізнатися про реальність, силу Спасителевої Спокути в нашому особистому житті та мати надію на неї.

Багато років тому наша сім'я зіштовхнулася з дуже складним випробуванням. Я пішла у храм і палко молилася там про допомогу. І в якусь мить мені було відкрито істину. Я отримала чітке уявлення про свої слабкості і була приголомшена. У ту духовно повчальну мить я побачила сповнену гордоців жінку, яка все робить по-своєму і необов'язково по-Господньому, та приписує самій собі всі, так би мовити, досягнення. Я знала, що дивлюся на саму себе. Я благала у своєму

серці Небесного Батька і сказала: “Я не хочу бути тією жінкою, як мені змінитися?”

Через чистий дух одкровення в храмі я була навчена, що мені вкрай потрібен Викупитель. Я негайно ж повернулася до Спасителя Ісуса Христа у своїх думках і відчула, що мої муки зникають і велика надія раптом з'явилася в моєму серці. Він був моєю єдиною надією, і мені палко захотілося пригорнутися тільки до Нього. Мені було ясно, що зосереджена на собі, тілесна жінка “є ворогом для Бога”⁷ і для людей, які перебувають у сфері її впливу. Того дня у храмі я дізналася, що лише завдяки Спокуті Ісуса Христа може змінитися моя сповнена гордоців натура і що я стану здатною чинити добро. Я сильно відчула Його любов, і я знала, що Він навчатиме мене через Духа і змінить мене, якщо я цілковито віддам Йому своє серце.

Я все ще борюся зі своїми слабкостями, але довіряюся божественній допомозі, що йде від Спокути. Це чисте навчання прийшло до мене завдяки тому, що я увійшла у святий храм, прагнучи полегшення і відповіді. Я увійшла в храм обтяжена, а вийшла з нього, знаючи, що в мене є всемогутній і люблячий усіх Спаситель. Я була світлішою і радісною, бо отримала Його світло і прийняла Його план стосовно себе.

Розташовані по світу, храми ззовні мають свій неповторний вигляд і конструкцію, однак всередині всі вони містять в собі те саме вічне світло, ту саму вічну істину, мають те саме призначення. У 1 Коринтянам 3:16 ми читаємо: “Чи не знаєте ви, що ви—Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває?” Ми, дочки Бога, також знаходимося в різних куточках світу, як і храми, і кожна з нас, як і храми,

неповторна на вигляд і зовнішність. Ми також, як і храми, маємо духовне світло в нас. Це духовне світло є відображенням світла Спасителя. Яскравість того світла буде приваблювати інших людей.

У нас на землі є свої ролі: від дочки, матері, провідника і вчителя до сестри, годувальниці родини, дружини і т.д. Кожна з них—впливова. У кожній ролі виявлятиметься моральна сила, якщо ми будемо відзеркаленням евангельських істин і храмових завітів у нашому житті.

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон сказав: “В будь-яких випадках вплив матері не можна порівняти з впливом будь-якої іншої людини або будь-яких інших стосунків”⁸.

Коли наші діти були ще малими, я відчувала себе помічником капітана, яким був мій чоловік, Девід, на кораблі, і уявляла собі наших 11 дітей як флотилію маленьких суден, що гойдаються на хвилях навколо нас у гавані, готуючись до виходу у море, яким є світ. Ми з Девідом відчували, що звіряти компас по Господу необхідно кожного дня, аби якнайкраще направляти у плавання наш маленький флот.

Мої дні проходили у справах, що не запам'ятовувалися, наприклад: пранні, читанні дитячих книжок та спільному приготуванні якоїсь простої вечері. Іноді в гавані наших домівок ми можемо й не помічати, що завдяки таким простим, постійним справам, серед яких сімейна молитва, вивчення Писань та домашній сімейний вечір, відбуваються великі справи. Але я свідчу, що саме ці справи мають вічне значення. Приходить велика радість, коли ті маленькі човни—наші діти—стають могутніми океанськими лайнерами, освітленими евангельським світлом і готовими “поча[ти] служіння

Богу”⁹. Саме наші маленькі вияви віри і служіння дають нам можливість продовжувати ходити в Богові і зрештою принести вічне світло і славу нашій сім'ї, нашим друзям і оточуючим. Ви справді впливаєте на тих, хто оточує вас!

Подумайте про вплив віри дівчинки, що за віком належала до Початкового товариства, на її сім'ю. Віра нашої донечки благословила нашу сім'ю, коли ми загубили нашого маленького сина у парку розваг. У його пошуках сім'я нестямно кидалася туди-сюди. У кінці кінців наша 10-річна донька сіпнула мене щосили за руку й сказала: “Мамо, а чому б нам не помолитися?” І вона була права! Ми сім'єю зібралися посеред велелюдного натовпу глядачів і молилися, щоб знайти свою дитину. І ми знайшли її. Усім дівчаткам з Початкового товариства я кажу: “Будь ласка, нагадуйте своїм батькам, що треба молитися!”

Цього літа я мала привілеї відвідати табір молодих жінок на Алясці, в якому їх було 900 чоловік. Їхній

вплив на мене був глибоким. Вони прибули в табір духовно підготовленими, прочитавши Книгу Мормона і вивчивши напам'ять “Ісус Христос: Свідчення апостолів”. У третій вечір всі 900 молодих жінок стали разом і напам'ять процитувати весь цей документ, слово в слово.

Дух наповнив увесь той величезний зал, мені теж хотілося приєднатися. Та я не могла. Бо не зробила нічого для цього.

Я тепер почала вивчати слова свідчення “Живий Христос”, як зробили ці сестри, і завдяки їхньому впливу я повніше відчуваю значення причасного завіту—завжди пам'ятати Спасителя, коли я знову й знову повторюю свідчення апостолів про Христа. Для мене причастя набуває глибшого значення.

Я сподіваюся, що цього року моїм різдвяним даром Спасителю буде те, що я вивчу до 25 грудня напам'ять і зберігатиму у своєму серці свідчення “Живий Христос”. Я сподіваюся, що зможу мати добрий вплив на інших, як ті сестри з Аляски мали на мене.

Чи стосуються вас наведені далі слова цього документа “Живий Христос”: “Він закликав усіх наслідувати Його приклад. Він ходив шляхами Палестини, зцілюючи хворих, даючи сліпим зір і воскрешаючи мертвих”?¹⁰

Ми, сестри Церкви, не ходимо шляхами Палестини, зцілюючи хворих, але ми можемо молитися і виявляти зцілюючу любов Спокути в ослаблених, натягнутих стосунках.

Хоч ми й не можемо повернути зір сліпим, як це робив Спаситель, та ми можемо свідчити про план спасіння духовно сліпим. Ми можемо відкривати очі їхнього розуміння, щоб збагнути необхідність сили священства у вічних завітах.

Ми не будемо піднімати з мертвих, як це робив Спаситель, але ми можемо благословляти мертвих, знаходячи їхні імена для храмової роботи. І тоді ми справді підніmemo їх з їхньої духовної в'язниці і запропонуємо шлях до вічного життя.

Я свідчу, що у нас є живий Спаситель, Ісус Христос, і з Його силою та світлом ми зможемо відігнати темряву світу, підняти голос за істину, яку знаємо, і впливати на інших, щоб вони йшли до Нього. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. М. Рассел Баллард, “Чоловіки, жінки і сила священства”, *Ліягона*, вер. 2014, с. 36.
2. Harriet R. Uchtdorf, *The Light We Share* (Deseret Book Company, 2014), 41; used by permission.
3. Thomas S. Monson, “For I Was Blind, but Now I See”, *Liahona*, July 1999, 69.
4. Учення і Завіти 50:24.
5. Учення і Завіти 88:7.
6. George Q. Cannon, in *Preparing to Enter the Holy Temple* (booklet, 2002), 36.
7. Мосія 3:19.
8. Д. Тодд Крістофферсон, “Моральна сила жінок”, *Ліягона*, лист. 2013, с. 30.
9. Учення і Завіти 4:2.
10. “Живий Христос: Свідчення апостолів”, *Ліягона*, квіт. 2000, с. 2.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф

Другий радник у Першому Президентстві

Радісно жити за євангелією

*Довіртеся спасительній силі Ісуса Христа;
дотримуйтеся Його законів і заповідей.
Іншими словами, радісно живіть за євангелією.*

Мої улюблені сестри, мої дорогі друзі і благословенні учні Ісуса Христа! Для мене це честь мати нагоду бути присутнім з вами, коли ми відкриваємо ще одну генеральну конференцію Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Наступного тижня Перше Президентство і Дванадцять апостолів зустрінуться з усіма генеральними авторитетами і генеральними провідниками допоміжних організацій. Після цього в наступну суботу і неділю відбудеться решта сесій нашої всесвітньої генеральної конференції. Я надзвичайно вдячний Президенту Томасу С. Монсону, пророку Бога в наші дні, за його прохання представляти Перше Президентство під час промови до сестер Церкви.

Розмірковуючи над тим, що я міг би сказати, мої думки полинули у минуле, до тих жінок, які сформували моє життя і допомогли мені здолати труднощі земного життя. Я вдячний за мою бабусю, яка кілька десятиліть тому вирішила повести свою сім'ю на мормонські причасні збори. Я вдячний за сестру Евіг,

літню самотню німецьку пані, чие ім'я перекладається англійською як “сестра Вічна”. Саме вона зробила це сміливе і прекрасне запрошення моїй бабусі. Я надзвичайно вдячний за свою матір, яка разом з чотирма дітьми пройшла через безлад і труднощі Другої світової війни. Я також думаю про свою дочку, онучок і майбутні покоління вірних жінок, які колись прийдуть.

І, звичайно ж, я вічно вдячний моїй дружині Гарріет, яка зачарувала мене ще в юності, пронесла найважчі тягарі нашої молодості як матір, підтримує мене як дружина і любить та з ніжністю дбає про наших дітей, онуків і правнуків. Вона була силою нашої домівки як у гарні, так і в погані часи. Вона привносить сонячне світло в життя всіх, хто її знає.

Зрештою, я дуже вдячний за всіх вас, мільйони вірних сестер різного віку по всьому світу, які так багато роблять для розбудови царства Божого. Я вдячний вам за ті незліченні способи, якими ви надихаєте, піклуєтеся і благословляєте тих, хто вас оточує.

Дочки Бога

Мені приємно бути серед стількох дочок Бога. Коли ми співаємо пісню “Я Божее дитя”, її слова проникають в наші серця. Розмірковування над цією істиною—що ми діти небесних батьків¹—сповнює нас розумінням суті нашого походження, мети і долі.

Важливо пам’ятати, що ви завжди є дитиною Бога. Це знання пронесе вас через найважчі часи у вашому житті і надихатиме вас на здійснення дивовижних справ. Однак важливо також пам’ятати, що бути дочкою вічних батьків—це не та особливість, яку ви заслужили або яку колись втратите. Ви завжди і вічно залишитесь дочкою Бога. Ваш Небесний Батько має щодо вас високі сподівання, але ваше божественне походження *саме по собі* не гарантує вам божественного спадку. Бог послав вас сюди, щоб підготуватися до майбутнього, яке є величнішим, ніж будь-що з того, що ви можете уявити.

Благословення, обіцяні Богом вірним, є славетними і надихаючими. Зокрема, це “престоли, царства, панування і влади, владарювання, усі висоти та глибини”². І потрібне не лише свідоцтво про духовне народження або членський квиток “Дитина Бога” для того, аби задовольнити вимоги для цих незбагнених благословень.

То ж як ми домагаємося їх?

Спаситель відповів на це запитання в наш час:

“Якщо ви не будете додержуватися Мого закону, ви не зможете досягти цієї слави.

Бо тісні ті ворота й вузька та дорога, що веде до піднесення. ...

... Отже, прийміть Мій закон”³.

З цієї причини ми говоримо про важливість ходити стежкою учнівства.

Ми говоримо про слухняність Божим заповідям.

Ми говоримо про те, щоб радісно жити за євангелією, усім нашим серцем, могутністю, розумом і душею.

Бог знає те, чого не знаємо ми

І все ж для деякого з нас слухняність Божим заповідям не завжди викликає дуже радісні відчуття. Давайте визнаємо: бувають заповіді, які здаються важкими або менш привабливими—це заповіді, які ми сприймаємо з ентузіазмом дитини, що сидить перед тарілкою корисних, але ненависних овочів. Скрегочучи зубами, ми змушуємо себе підкоритися, аби ми змогли перейти до більш приємних занять.

Можливо в такі часи у нас може виникнути запитання: “Чи дійсно нам потрібно дотримуватися *всіх* Божих заповідей?”

Моя відповідь на це запитання проста:

Я думаю, Бог знає те, чого не знаємо ми—те, чого ми не маємо змоги усвідомити! Наш Небесний Батько є вічною істотою, Чий досвід, мудрість і розум безмежно більший за наші⁴. До того ж Він є вічно люблячим, співчутливим і зосередженим на одній благословенній меті: здійснювати наше безсмертя і вічне життя⁵.

Іншими словами, Він не лише *знає, що є найкращим для вас; Він також надзвичайно бажає, аби ви вибрали* те, що для вас найкраще.

Якщо ви вірите цьому у своїх серцях—якщо ви дійсно вірите, що величною місією нашого Небесного Батька є піднесення і прославлення Своїх дітей і що Він знає найкраще, як це робити—чи не здається розумним прийняти Його заповіді і дотримуватися їх, навіть тих, які здаються важкими? Чи не повинні ми цінувати ті придорожні стовпи освітлення, які Він дав, щоб скеровувати нас крізь темряву і випробування смертного життя? Вони позначають шлях назад до нашого небесного дому! Вибираючи шлях Небесного Батька, ви закладаєте божественний фундамент для вашого особистого розвитку як дочки Бога, який благословлятиме вас протягом життя.

Частково наша проблема, на мою думку, полягає в тому, що ми уявляємо, що у Бога всі Його благословення зачинені у величезній хмарі на небесах, і Він відмовляється давати їх нам, доки ми не підкоримося встановленим Ним певним суворим батьківським вимогам. Але заповіді зовсім не є такими. В дійсності Небесний Батько постійно проливає на нас благословення. Та наш страх, сумніви і гріх, подібно до парасолі, блокують ці

благословення і вони не доходять до нас.

Його заповіді є люблячими настановами і божественною допомогою для того, щоб скласти парасолю, аби ми могли отримати постійну зливу небесних благословень.

Ми повинні прийняти те, що заповіді Бога є не лише довгим списком гарних ідей. Це не корисні поради з блогу в Інтернеті і не мотивуючі цитати з Pinterest board [Пінтерест-борд]. Вони є божественними порадами, основаними на вічних істинах, даних для того, щоб принести “мир у цьому світі і вічне життя у тому світі, що прийде”⁶.

Тож ми перед вибором. З одного боку є думка світу з його постійно змінними теоріями і сумнівними мотивами. З іншого боку є Боже слово Його дітям—Його вічна мудрість, Його надійні обіцяння і Його сповненні любові настанови для того, щоб повернутися в Його присутність у славі, любові і величі.

Вибір за вами!

Творець морів, піску і нескінчених зірок звертається до вас цього самого дня! Він пропонує вірний рецепт для щастя, миру і вічного життя!

Для того, щоб бути гідними отримати ці славетні благословення, ви повинні смирити себе, виявляти віру, взяти на себе ім'я Христа, шукати Його словом і ділом та рішуче стояти “свідками Бога в усі часи і в усьому, і в усіх місцях”⁷.

Причина слухняності

Як тільки ви зрозумієте істинну сутність Бога і Його заповідей, ви також краще зрозумієте себе і божественну мету вашого існування. Завдяки цьому буде змінюватися ваша мотивація у дотриманні заповідей і ви багатимете всім серцем радісно жити за євангелією.

Наприклад, ті, хто сприймає відвідування церковних зборів як особистий спосіб збільшити свою любов до Бога, знайти мир, піднести інших, шукати Духа і поновлювати своє зобов'язання йти за Ісусом Христом, отримують значно цінніший досвід, ніж ті, хто просто відсиджуватиме свій час на лаві. Сестри, це *дуже важливо*, щоб ми відвідували свої недільні збори, але я чітко переконаний, що нашого Небесного Батька набагато більше хвилює наша віра і покаєння, ніж статистика відвідуваності.

Ось інший приклад:

Одинока мати двох малих дітей нещодавно захворіла на вітрянку. Звичайно ж, невдовзі захворіли і її діти. Тягар турботи про себе і її малюків був для одинокої матері майже нестерпним. І в результаті в охайному зазвичай будинку вже панував безлад. Мийка була заставлена брудним посудом і повсюди лежали речі для прання.

Поки вона намагалася заспокоїти від плачу дітей—і їй самій хотілося плакати—хтось постукав у двері. Це були її візитні сестри. Вони побачили відчай молодої матері. Вони побачили її дім, її кухню. Вони чули, як плакали діти.

І ось, якби ці сестри переймалися лише тим, щоб здійснити призначені їм щомісячні відвідування, вони могли б передати матері тарілку з

печивом, сказавши, що їм не вистачало її на Товаристві допомоги минулого тижня, і ще щось на зразок такого: “Дайте нам знати, чи можемо ми чимось допомогти!” Потім вони б радісно пішли своєю дорогою, вдячні, що цього місяця вони зробили 100 відсотків відвідувань.

На щастя, ці сестри були істинними учнями Христа. Вони помітили потреби своєї сестри і пустили в хід свої численні таланти та багатий досвід. Вони прибрали весь безлад, привнесли в домітку світло і чистоту, а також подзвонили подрузі, щоб та привезла найнеобхідніші продукти. Коли вони зрештою завершили свою роботу і попрощалися, ця молода мати була в сльозах—сльозах вдячності і любові.

З того моменту думка цієї молодої матері про візитне вчителювання змінилася. “Я знаю,—сказала вона,—що я не просто “галочка” у чиемусь списку завдань”.

Так, візитним учителям потрібно бути вірними у виконанні своїх щомісячних відвідувань, але не пропускати у цій заповіді найголовнішу причину *чому*—заради любові до Бога і ближнього.

Коли ми ставимося до Божих заповідей і до нашої частини у розбудові Його царства як до виконання пункту зі списку завдань, ми втрачаємо серце учнівства. Ми втрачаємо нагоду зростати, яка приходить завдяки радісному життю за заповідями нашого Небесного Батька.

Шлях стежкою учнівства не повинен бути гірким досвідом. Це є “солодшим над усе солодке”⁸. Це не тягар, який схиляє нас донизу. Учнівство підносить наш дух і освілює наші серця. Воно надихає нас вірою, надією і милосердям. Воно сповнює наш дух світлом у часи темряви і спокоем у часи смутку.

Воно дає нам божественну силу і тривалу радість.

Радісно жити за євангелією

Мої дорогі сестри в євангелії, 8-м вам чи 108-м років, є одна річ, яку я сподіваюся, ви по-справжньому зрозумієте і будете знати:

Вас люблять.

Ви дорогі для ваших небесних батьків.

Великий і Вічний Творець світла і життя знає вас! Він пам'ятає про вас.

Так, Бог любить вас уже зараз і любитиме завжди.

Щоб любити вас, Він не чекає, доки ви подолаєте ваші слабкості і погані звички. Він любить вас сьогодні з повним розумінням ваших труднощів. Він знає, що ви наближаєтеся до Нього в ширій і сповненій надії молитві. Він знає про часи, коли ви трималися ледь помітного світла і вірили—навіть посеред зростаючої темряви. Він знає про ваші страждання. Він знає про ваше каяття, коли ви схилили або зазнали невдачі. І Він все одно вас любить.

І Бог знає про ваші успіхи; хоча вони можуть здаватися вам незначними, Він визнає і пишається кожним із них. Він любить вас за те, що ви віддаєте себе іншим. Він любить вас за те, що ви допомагаєте іншим нести їхні важкі тягарі—навіть коли ви обтяжені своїми власними.

Він знає про вас усе. Він бачить вас наскрізь—Він знає вас такими, якими ви насправді є. І Він любить вас—сьогодні і завжди!

Ви гадаєте, що для Небесного Батька має значення, наскільки досконалими є ваш макіяж, одяг, зачіска і манікюр? Чи думаєте ви, що ваша цінність для Нього ґрунтується на кількості ваших прихильників у сервісах Інстаграм або Пінтерест? Чи думаєте ви, що Він хоче, аби ви переймалися тим, що хтось не є вашим другом або послідовником на Фейсбукці або Твіттері? Чи думаєте ви, що зовнішня привабливість, розмір вашого одягу або популярність мають хоч найменше значення у вашій цінності для Того, Хто створив Всесвіт?

Він любить вас не лише за те, ким ви є сьогодні, але й як особу слави і світла, якою у вас є потенціал і бажання стати.

Більше, ніж ви навіть можете уявити, Він бажає, аби ви досягли своєї долі—повернулися до вашої божественної домівки з честю.

Я свідчу, що шлях здійснення цього полягає в тому, щоб покласти на оltар жертви і служіння егоїстичні бажання і негідні прагнення. Сестри, довіртеся спасительній силі Ісуса Христа; дотримуйтеся Його законів і заповідей. Іншими словами, радісно живіть за євангелією.

Я молюся, щоб ви з новою силою і значно повніше відчували міру прекрасної любові Бога у вашому житті; щоб ви знайшли віру, рішучість і зобов'язання дізнатися про заповіді Бога, зберігати їх як скарб у своєму серці і з радістю жити за євангелією.

Я обіцяю: якщо ви так зробите, то пізнаєте себе в якомога кращому вигляді—такими, якими ви є *насправді*. Ви усвідомите, що насправді означає бути дочкою вічного Бога, Господа всієї праведності. Про це я свідчу і залишаю вам своє благословення як апостол Господа, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Бог не лише наш Правитель і Творець; Він також наш Небесний Батько. Усі чоловіки і жінки в буквальному розумінні є синами і дочками Бога. Президент Джозеф Ф. Сміт навчав, що "людина була народжена як дух від небесних батьків і вихована до повної зрілості у вічних оселях Батька до того, як зійти на землю у фізичному тілі" (*Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт* [1999], с. 333).
2. Учення і Завіти 132:19.
3. Учення і Завіти 132:21–22, 24.
4. Див. Ісаїя 55:9.
5. Див. Мойсей 1:39.
6. Учення і Завіти 59:23.
7. Мосія 18:9.
8. Алма 32:42.

Собрал, Бразилія

Показчик історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції

Далі подано перелік вибраних історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції і які можна використати під час особистого навчання, на домашніх сімейних вечорах та інших уроках. Номер вказує на сторінку початку виступу.

ПРОМОВЕЦЬ	ІСТОРІЯ
Ніл Л. Андерсен	(28) Ніл Л. Андерсен зміцнює свідчення колишнього місіонера про Джозефа Сміта.
М. Рассел Баллард	(89) Готуючи туристів до подорожі рікою на човнах, гід попереджає їх, що їм слід “залишатися у човнах”.
Девід А. Беднар	(107) Отримавши медичну допомогу після невеликого ушкодження, син Девіда А. Беднара пропонує подібне лікування своїм друзям.
Лінда К. Бертон	(111) Місіонер повного дня закінчує свою місію з удосконаленим духовним сприйняттям, після того як віддавав своє серце, здатність, розум і силу Господу.
Тед Р. Каллістер	(32) Матір Бена Карсона змінює його життя. Лівійська дівчина дізнається про євангелію від своєї матері. Батьки Теда Р. Каллістера навчають його євангелії.
Крег С. Крістенсен	(50) Кілька дяконів розповідають про те, чому вони дуже поважають Президента Монсона. Крег С. Крістенсен здобуває свідчення, вивчаючи Книгу Мормона.
Д. Тодд Крістоферсон	(16) Король Генріх V каже своїм підданам, що кожна людина є володарем своєї душі. Чоловік, який відмовляється піклуватися про себе, погоджується, аби його віднесли до кладовища.
Квентін Л. Кук	(46) Люсі з комедійного телесеріалу <i>Лінатс</i> знаходить виправдання своїй нездатності ввіймати м'яча. Юнак робить вибір, який не узгоджується з його цілями служити на місії та укласти храмовий шлюб. Розмова Квентіна Л. Кука з тренером по футболу університету підтвердила його рішення дослухатися до поради свого батька.
Дін М. Девіс	(53) Церква та її члени на Філіппінах рятують членів і не членів Церкви після руйнівного тайфуну.
Шеріл А. Есплін	(12) Провідник молодих жінок дізнається про здатність причастя зміцнювати. 96-річний чоловік відвідує Церкву, аби мати змогу приймати причастя.
Генрі Б. Айрінг	(59) Новонавернений допомагає юному Генрі Б. Айрінгу та його братові готуватися до служіння у священстві. Батько Генрі Б. Айрінга та його єпископ виявляють довіру до нього, попросивши його про допомогу. Старший за віком напарник з домашнього вчителювання виявляє довіру до сина Генрі Б. Айрінга. (70) Матір Генрі Б. Айрінга молиться, щоб він почув слово Бога в її пораді. Провідники Церкви в Айдахо, США, отримують одкровення щодо допомоги жертвам повені. Дружина чоловіка, який отримує силу запечатувати, дізнається через одкровення, що його покликано Богом.
Едуардо Гаварет	(37) Як місіонер повного дня Едуардо Гаварет засвоює урок стосовно дослухання до голосу Спасителя. Батьки 14-річної дівчини з Уругваю та інші діти з її сім'ї наслідують її приклад і приєднуються до Церкви. Батьки Едуардо Гаварета приймають місіонерів і їхні послання.
Карлос А. Годой	(96) Аби отримати благословення, обіцяне в патріаршому благословенні, Карлос А. Годой з підтримкою своєї дружини прагне отримати додаткову освіту.
Роберт Д. Хейлз	(80) Молодий Роберт Д. Хейлз отримує свідчення, коли дізнається про Божество від своїх батьків, учителів, з Писань та від Святого Духа.
Джеффри Р. Холланд	(40) Томас С. Монсон повертається з Німеччини у домашніх капцях, після того як віддає своє взуття, зайвий костюм та змінні сорочки.
Ларрі С. Качер	(104) Ларрі С. Качер і його дружина потрапляють у розривну течію, але завдяки божественному втручанню допливають до берега. Два чоловіки роблять вибір, який відводить їхні сім'ї від Церкви. Батьки дружини Ларрі С. Качера благословляють своє потомство, живучи за євангелією і навчаючи її своїх дітей.
Йорг Клебінгат	(34) Йорг Клебінгат радить сестрі в Українській Київській місії не бути деморалізованою через свої слабкості.
Ніл Ф. Мерріотт	(117) Ніл Ф. Мерріотт виходить з храму, знаючи, що вона може довіряти Спасителю. Дочка Ніл Ф. Мерріотт заохочує свою сім'ю молитися разом після того, як загубився маленький син. Дев'ятсот молодих жінок на Алясці розказують напам'ять “Живий Христос”.
Уго Е. Мартінес	(102) Президент Монсон служить батьку, чия дочка захворіла. Брати приносять воду у сім'ю Мартінес після урагану.
Томас С. Монсон	(67) Торпеда влучила у стерно військового корабля <i>Бісмарк</i> , позбавивши його можливості триматися наміченого курсу. (86) Члени Церкви у Канаді часто відвідують домівку пари німецьких іммігрантів, щоб відчутти там дух спокою.
Рассел М. Нельсон	(74) Виконавши операцію на серці президента Спенсера В. Кімбола, Рассел М. Нельсон отримує свідчення, що президент Кімбол стане пророком.
Даллін Х. Оукс	(25) Завдяки терпінню і доброті своєї дружини, її чоловік, не член Церкви, вирішує охреститися.
Аллан Ф. Пекер	(99) Зосередившись на рубанні дров, молодий Аллан Ф. Пекер забуває зняти зі своєї сокири чохол.
Бойд К. Пекер	(6) Жінка усвідомлює, що Спаситель уже заплатив за жахливу несправедливість, вчинену щодо неї.
Л. Том Перрі	(43) Онук Президент Гарольда Б. Лі нагадує своїй матері про важливість молитви перед сном.
Лінн Г. Роббінс	(9) Президент Бойд К. Пекер запитує Лінна Г. Роббінса, у якому напрямку той дивиться, нагадуючи, що він представляє людям пророка.
Джин А. Стівенс	(114) Батьки Джин А. Стівенс міцно тримаються своїх завітів і своєї любові до Господа. Молоді жінки готуються до укладення храмових завітів.
Дітер Ф. Ухтдорф	(56) Чоловік втрачає спокій через єдину кульбабу на газоні у сусіда. Грабіжник банку намазує обличчя лимонним соком, повіривши, що це зробить його невидимим. У зовні сильному приході 11 шлюбів завершуються розлученням. (120) Візитні вчительки допомагають матері одиниці з двома хворими дітьми.

Президент Томас С. Монсон виступає під час недільної післяобідньої сесії на генеральній конференції.

“Два славетні дні натхненних послань”

“По заду у нас два славетні дні натхненних послань”, — сказав Президент Томас С. Монсон наприкінці 184-ї піврічної генеральної конференції у неділю 5 жовтня 2014 р.

В цих посланнях говорилося про важливість розвитку свідчення, що дозволить вам пережити будь-які обставини; простування шляхом Спасителя і те, як стати відданими учнями; наслідування і підтримку пророків; мудре використання свободи вибору; і як зробити домівку місцем любові, безпеки, прикладу і вивчення євангелії.

У своєму вступному слові в суботу Президент Монсон відзначив, що Церква продовжує зростати. “Зараз нас більше 15 мільйонів, і ця чисельність постійно зростає, — сказав Президент Монсон. — Наша місіонерська робота невпинно просувається вперед. У нас зараз більше 88 тисяч місіонерів, які служать, ділячись євангелією, по всьому світу”.

Під час суботньої післяобідньої сесії старійшину Карлоса Х. Амадо і старійшину Уільяма Р. Уокера, з Першого кворуму сімдесятників,

було звільнено з покликання і даровано почесний статус. Старійшину Араїка В. Мінасяна і старійшину Гвідо Сенканса було звільнено з покликання територіальних сімдесятників.

Вперше на генеральній конференції деякі промовці, чия рідна мова не є англійською, виступили зі своїми промовами їхньою рідною мовою. Старійшина Чі Гонг (Сем) Вонг говорив кантонською, старійшина Едуардо Гаваррет і старійшина Уго Мартінес — іспанською, а старійшина Карлос А. Годой — португальською.

Люди заповнили 21000 місць у Конференц-центрі і на території Храмової площі у Солт-Лейк-Сіті, штат Юта, США, на кожній сесії конференції, які були перекладені більш ніж 90 мовами і транслювалися більш ніж у 170 країнах і територіях. Крім того, виступи були доступні через телебачення, радіо, супутниковий зв'язок та Інтернет, у тому числі й мобільні пристрої. Ця конференція відзначила 90-річний ювілей трансляції радіопередач і 65-річчя телевізійних трансляцій конференцій. ■

Відтепер фільм про Джозефа Сміта доступний на Hulu

Мільйони людей відтепер мають доступ до знятого Церквою фільму, в якому вшановано пророка Джозефа Сміта. *Джозеф Сміт: Пророк Відновлення* — це фільм, який зображує життя і спадок Пророка, на даний час доступний для безкоштовного перегляду на Hulu — веб-сайті з потоковими відеофільмами.

Це перший церковний фільм, який було розміщено на такому ексклюзивному, великому розподільчому каналі, як Hulu, де приблизно 4 мільйони передплатників можуть дивитися фільм за запитом, переглядаючи його через потоковий відеопрोगравач Roku, Apple TV, Xbox, PlayStation і смартфони й планшети, підключені до Інтернету. Наявність фільму на Hulu робить його не тільки більш доступним для членів Церкви, але він також надає можливість для більшої кількості людей, які не є членами Церкви, дивитися і дізнаватися більше про Церкву.

Члени Церкви, які дивляться цей фільм, залишають коментарі й оцінюють його, можуть полегшити пошук цього фільму для інших людей. ■

Кількість храмів зростає

“Коли всі попередньо оголошені храми будуть збудовані і освячені, ми матимемо 170 діючих храмів по всьому світу”, — сказав Президент Томас С. Монсон під час жовтневої генеральної конференції 2014 року. “Оскільки ми зосередили всі зусилля на завершенні храмів, про які вже було оголошено раніше, ми зараз не оголошуємо про будівництво нових храмів. Однак у майбутньому, коли ми визначимо потреби і виберемо місця, буде зроблено оголошення про додаткові храми”.

Коли президент Монсон переосвятив Огденський храм, штат Юта, у вересні 2014 року, він став 143 діючим храмом Церкви по всьому світу.

Храм у Форт-Лодердейлі, штат Флорида, був освячений у травні президентом Дітером Ф. Ухтдорфом, другим радником у Першому Президентстві. Фенікський храм, штат

Огденський храм, штат Юта, був переосвячений 21 вересня 2014 року.

Аризона, буде освячений 16 листопада 2014 року, і щонайменше ще п'ять храмів будуть освячені або переосвячені у 2015 році. ■

МАТЕРІАЛИ ДЛЯ СЛУЖИТЕЛІВ ДОСТУПНІ РАДАМ

Члени ради колу і приходу відтепер мають доступ до нової церковної веб-сторінки під назвою “Матеріали для служителів”, доступної на сайті ministering.lds.org, щоб допомогти людям і сім'ям у вирішенні їхніх мирських і духовних потреб, у тому числі складних і досить делікатних питань. Доступ надається тим, хто на даний час має покликання в радах колів і приходів, через їхні Аккаунти СОД.

Матеріали, раніше доступні тільки єпископам і президентам колів, було оновлено і розширено конкретними рекомендаціями для надання допомоги жертвам жорстокого поводження, тим, хто бореться із залежністю, неодруженим жінкам, які чекають на народження дитини, залежним від порнографії, тим, хто має потяг до осіб своєї статі й тим, хто має проблеми з фінансами або працевлаштуванням.

Під керівництвом єпископа ради приходів можуть використовувати “Матеріали для служителів”, щоб разом радитися, як допомогти конкретним людям і сім'ям в межах їхнього приходу. ■

ФОТОГРАФІЯ САРІ ДЖЕЙН УВЕР, ЦЕРКОВНІ НОВИНИ

Учення для нашого часу

З листопада 2014 по березень 2015 року уроки в четверту неділю для Мелхиседекового священства і Товариства допомоги мають готуватися на основі одного або кількох виступів з жовтневої генеральної конференції 2014 року. У квітні 2015 року виступи для уроку можна вибрати як з жовтневої конференції 2014 року, так і з квітневої конференції 2015 року. Президенти

колів і округів повинні вибрати, які виступи будуть використовуватися в їхній місцевості, або ж вони можуть делегувати цю відповідальність єпископам і президентам філій.

Тих, хто відвідують уроки кожної четвертої неділі, слід заохочувати вивчати ці виступи завчасно. Виступи конференції доступні різними мовами на сайті: conference.lds.org. ■

ДОСТУПНА ДОПОМОГА ДЛЯ ТИХ, ХТО ПОТЕРПАЄ ВІД ЗАЛЕЖНОСТІ БЛИЗЬКИХ ЛЮДЕЙ

П одружжя і сім'ї, що потерпають через залежність близьких їм людей, можуть звернутися до нового он-лайн путівника, щоб отримати допомогу, надію і зцілення.

Путівник для підтримки подружжів і сімей, який міститься на AddictionRecovery.Lds.org, має на меті допомогти подружжям та членам сімей подолати проблеми, з якими вони стикаються через пристрасть близьких людей до наркотиків, алкоголю, порнографії або інших шкідливих речовин чи звичок. Окрім англійської мови, він невдовзі буде доступний іспанською, португальською, французькою, італійською, німецькою, російською, китайською, японською і корейською мовами.

Путівник складається з 12 розділів, що зосереджені на зціленні, зміцненні надії і здобутті сил через Ісуса Христа.

Тут наведено багато практичних порад, наприклад: як встановити обмеження і правила, як обговорювати з близькими людьми проблеми залежності й відновлення, і як адекватно реагувати на рецидив.

Путівник використовується для обговорення під час конференційних зборів з подружжями і сімейними групами підтримки, запропонованих Службою з питань сім'ї СОД. Його також можна використовувати для особистого вивчення або в роботі провідників Церкви під час проведення співбесід та консультацій. ■

ФОТОГРАФІЯ СКОТА Г. УІНТЕРТОНА, DESERET NEWS

Доросла молодь слухає виступ на духовному вечорі у Меріотт-центрі в Університеті Бригама Янга у Прово, штат Юта, США.

Зміни щодо проведення духовних вечорів для дорослої молоді почнуть діяти в січні

Перше Президентство і Церковне правління освіти оголосили про зміни щодо частоти, місця проведення та публікації духовних вечорів для дорослої молоді, що почнуть діяти з січня 2015 року. До змін входить:

Назва: Всесвітній духовний вечір для дорослої молоді: вечір з (ім'я промовця).

Частота: Три рази на рік: в другу неділю січня, в першу неділю травня і в другу неділю вересня.

Аудиторія: Запрошується уся доросла молодь, як одружена так і неодружена. Також запрошуються студенти, які закінчують середню школу або подібні заклади.

Місце проведення: Січневі духовні вечори проводитимуться в Університеті Бригама Янга у Прово, штат Юта; в УБЯ-Айдахо; або в УБЯ-Гавайї. Травневі духовні вечори проводитимуться у Конференц-центрі в Солт-Лейк-Сіті, або в інших місцях Головного управління Церкви. Вересневі духовні вечори проходять

в інших місцях у Сполучених Штатах Америки.

Публікація: Через кілька днів після кожного духовного вечора матеріали у текстовому, аудіо і відео форматах будуть доступні англійською мовою на сайті LDS.org і в застосунку Gospel Library у збірці "Доросла молодь". Іншими мовами ці матеріали з'являтимуться пізніше. Стислий виклад виступів буде додано до *Ліяґони*, а різні цитати з текстів, цитати на малюнку (меми) і основні відеофрагменти буде опубліковано наживо і після духовного вечора через канали соціальних мереж Церкви, включаючи сторінки конкретного промовця в соцмережах.

Перше Президентство продовжуватиме обирати промовців серед генеральних авторитетів і головуючих чинів Церкви.

Зміни були оголошені молодим дорослим під час Духовного вечора ЦСО 2 листопада 2014 року, а провідникам священства 28 серпня 2014 року у листі від Першого Президентства, який містить розклад трансляцій на 2015 рік. ■

Благодійна організація СОД надає допомогу

З перших днів відновлення члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів були знані за свою готовність допомагати і надихати тих, хто страждає.

За останні роки члени Церкви та інші люди, роблячи щедри внески, надавали кошти для програм Церковної гуманітарної служби, аби благословляти життя людей у всьому світі. Тільки у 2013 році гуманітарні програми СОД допомогли більше ніж 10,5 мільйона людей у 130 країнах світу.

Ця робота розширюється: від надання втіхи і постачання товарів для підтримки життя до забезпечення доступу до чистої води, підготовки акушерок та лікарів, які рятують життя тисяч немовлят; до надання інвалідних візків. Крім того, Церква допомагає з програмою піклування про зір і проводить навчання, щеплення й надає допомогу громадам у вирішенні поживної їжі.

Допомога біженцям

Церква доклала значних і вагомих зусиль, аби допомогти біженцям, а також іншим особам, які страждають від воєнних конфліктів та нестачі продуктів харчування. Нещодавно:

- Церква пожертвувала тисячі наметів і основних продуктів харчування сім'ям у Чаді і побудувала свердловини з ручними насосами, туалети і душові кабінки у таборах біженців в Буркіна-Фасо.
- У Йорданії, Сирії, Лівані, Іраку та Курдському регіоні Благодійна організація СОД розподіляє пакети з продуктами харчування, ковдри, товари медичного призначення, набори з предметами особистої гігієни, постільну білизну і зимовий

одяг. В Іраку і Курдському регіоні людям, постраждалим під час воєнних конфліктів, доставили інвалідні візки та інше мобільне обладнання.

- Центральній лікарні Гази були пожертвовані медикаменти, товари медичного призначення і сухе молоко.
- В Ізраїлі медичному закладу подарували ультразвукове обладнання.
- В Україні та Росії Церква має партнерські відносини з Програмою розвитку Організації Об'єднаних Націй для забезпечення продуктами харчування, постільної білизни, одягу і предметів особистої гігієни для 30000 людей, які переселилися під час громадянських заворушень.

Робота Благодійної організації СОД залишається політично нейтральною і допомагає людям будь-якої віри.

Зусилля з надання допомоги

Церква також надає допомогу, коли трапляються стихійні лиха.

- В Сьєрра-Леоне й Лібєрії Церква долучила 1600 місцевих волонтерів, аби навчити, як уникнути зараження вірусом Ебола і надала продукти харчування й базові предмети санітарії і товари медичного призначення.
- Через сильні зливи, що спричинили повені у Пакистані й Індії, Церква надала продукти харчування, набори предметів особистої гігієни і товари медичного призначення.
- У Тонго циклон зруйнував сотні будинків, у тому числі будинки 116 сімей-членів Церкви. Члени Церкви допомагатимуть відбудувати їхні домівки. Їх навчають, як будувати свій власний притулок, а потім просять посприяти у будівництві щонайменше чотирьох таких споруд для інших людей. Церква також відновлює врожаї і навчає домашньому садівництву.

САРА ДЖЕРІН УІВЕР, CHURCH NEWS

Президент Амманського округу в Йорданії і його дочка зустрічають біженців.

- У Мексиці, коли ураган пошкодив або зруйнував тисячі будинків, місцеві провідники Церкви надали їжу і воду постраждалим членам Церкви, а також Церква разом з державним урядом надала набори з продуктами харчування.

Що ви можете зробити

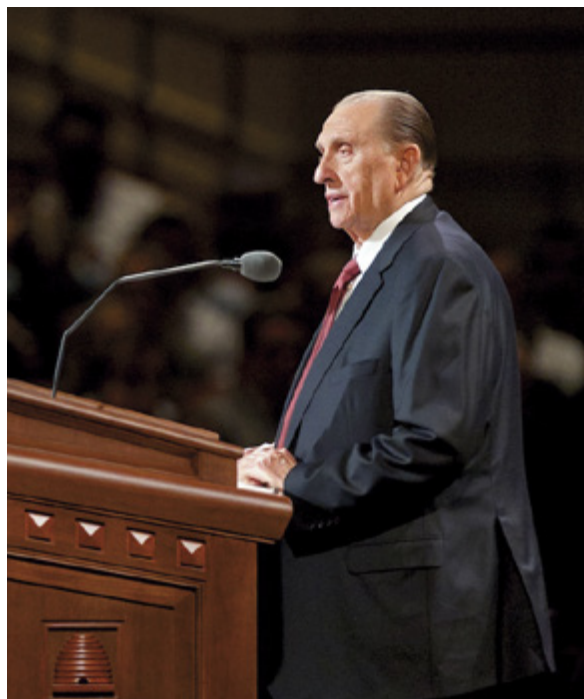
Пожертвування до Фонду гуманітарної допомоги дає можливість Церкві негайно реагувати на кризові ситуації. Крім того, члени Церкви у своїй місцевості можуть виявляти любов, подібну до Христової, служити і навчатися поважати всіх людей. Помітивши біженців й іммігрантів в наших власних громадах, або тих, хто переживає особисті негаразди, і пропонуючи їм дружбу, виказуючи інтерес і створюючи сприятливі умови, ви чините як Христос, що ніколи не буде марним.

Через свою гуманітарну допомогу Церква прагне втілювати пораду Президента Томаса С. Монсона, що "ми можемо зміцнювати одне одного; ми можемо помічати тих, кого досі не було помічено. Коли наші очі бачать, вуха чують, а серця знають і відчують, ми можемо простягнути руку допомоги і врятувати" ("Заклик до служіння", *Ліягона*, січ. 2001, с. 58). ■

Священна молитва, художник Лінда Керлі Крістенсен

*Пророк Джозеф Сміт написав про свій досвід у Священному гаю, коли йому було 14 років:
“Я пішов до лісу ... вранці чудової, ясної днини ранньої весни тисяча вісімсот двадцятого року. ...
Незважаючи на всі свої щирі хвилювання, я ще ніколи вголос не молився.
... Переконавшись, що навкруги нікого немає, я став навколішки і почав виливати
бажання мого серця Богові” (Джозеф Сміт—Історія 1:14–15).*

“Якщо ми намагаємося поставити Христа в центр свого життя, вивчаючи Його слова, наслідуючи Його вчення і йдучи Його шляхами, то, згідно з Його обіцанням, Він дасть нам вічне життя, яке Він здобув Своєю смертю”, — сказав Президент Томас С. Монсон під час 184-ї піврічної генеральної конференції Церкви. “Немає вищої мети за цю—свідомо підкоритися Його дисципліні і стати Його послідовниками та виконувати Його роботу впродовж усього життя. Ніщо інше, жоден інший наш вибір не зробить з нас того, що може зробити Він”.

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ